

ταζε κατσουφιασμένος. Είσε το θρος του αυτό στον καθρέφτη και γύρισε το κεφάλι της.

— Τί έχεις, μικρέ μου; τόν ρώτησε. Φίλησέ με και κάθισε. Τί θρος είν' αυτό που έχεις, σαν να σε δειράνε; Μήπως σε μάλωσε η γυναίκα σου;...

Το κιονότι της ήταν άνοιχτο και φαίνονταν οι κυτοί ώμοι της. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα, με χρυσοπράσινες λάμψεις. Ήταν πραγματικά γοητευτική η μιγάς αυτή, ήταν αληθινά μια επικίνδυνη Σειρήνα. Κάτω απ' τα βαθυκόκκινα, σαρκώδη χείλη της αστροφταν σαν τ' φιλνίσι τα δόντια της, δόντια ώραιου θηρίου, ικανά να τραγανίσουν ολόκληρες περιουσίες.

— Αχάριστη!... φώναξε ο Έρρίκος. Ή ώραα χορεύτρια πετάχτηκε όλόρθη. Τα δόλωαυρα μάτια της σπθίσανε.

— Τί είπες; τόν ρώτησε φλογισμένη απ' την όργη. Ξαναπέστο... Ξαναπέστο λοιπόν.

Ο Έρρίκος δεν δίστασε.

Είπα πως είσαι αχάριστη, φώναξε. Δεν έχεις καρδιά, δεν μ' αγαπάς, έχεσες τις θυσίες μου για σένα, τη λατρεία μου. Τα έμαθα όλα. Πρόκειται να φύγεις για την Αμερική!... Τόλμησε να μου πης πως με γέλασαν, πως δεν ξέρω τί λέω, τόλμησε...

Τα τελευταία του λόγια έκαναν τ' όθυμό της να πέσει. Χαμογέλασε στενοχωρημένα και θέλησε να δικαιολογηθεί:

— Αυτό είναι όλο, αγάπη μου; Γι' αυτό είσαι έτσι αναστατώνος; Κουτό παιδί!... Και βέβαια δεν σου είπαν την αλήθεια, όλη την αλήθεια. Πως μπορούσα να πάρω μια τέτοια απόφαση, χωρίς να σου τ' πώ; — Δεν είνε αλήθεια;

— Μα όχι βέβαια. Έχω μια καλή πρόταση για τ' Σικάγο, αλλά ωστόσο δεν τ' αποφάσισα. Θα μιλούσα προηγουμένως μαζί σου. Βλέπεις πόσο μ' αδικείς; Είσαι κακός! Δεν μ' αγαπάς. Αυτό που νομίζεις γι' αγάπη είνε μόνον ένα καπρίτσο, σου. Κι' εγώ που νομίζα πως είσαι δικός μου, όλος δικός σου...

Ο Έρρίκος άλλαξε με μιάς. Κι' ενώ η μελαγχολική γόνισα του γύριζε τις πλάτες, θυμωμένη δθεν, ρίχτηκε μπροστά της γονατιστός, άπελπισμένος, ένα κουρέλι.

— Ζαννέτ, φώναξε ίκετευτικά, λατρεία μου, σου ζητώ συνώνμην. Ναι, ναι, έχεις όικη, αγάπη μου, σου μίλησα χυδαία... Πες μου πως με συγχωρείς... Μίλησέ μου, πές μου μια λέξη μόνον... Λυπήσου με!...

Η Σειρήνα έμενε βουδή, σκυθρωπή. Τα μάτια του Έρρίκου βούρκωσαν. Γεμάτος απόγνωση, γεμάτος έξωψι, τρελλός από άπελπισία άρχισε να παραληρεί:

— Αγάπη μου, αγάπη μου, με θανατώνεις!... Κτύπαξέ με... Σου ζητώ γονατιστός συγγνώμην... Είμαι ένας αχάριστος, ένα κτήνος!... Ζαννέτ, δεν μου άπαντάς;... Ζαννέτ...

Έτρελλωμένος άρπαξε τ' χέρι της κι' άρχισε να τ' φιλή.

— Έκείνη τ' τραβήξε άπότομα.

— Έξαλλος τότε, έξευτελισμένος, με την ανδρική του περηφάνεια λυγισμένη έσκυψε και της φίλησε τα πόδια.

Η σατανική γόνισα χαμογέλασε ικανοποιημένη.

— Είμαι σκλάβος σου, αγάπη μου!... της είπε ο Φλεμάν. Καταλαβαίνω ότι τ' γραφτό μου είνε να μη σε χωριστώ ποτέ πιά. Πές μου την αλήθεια. Θα φύγεις;

Μιλούσε έτσι άρκετη ώρα σαν να παθους του για τη γυναίκα αυτή που δεν τον αγαπούσε, που δεν ήταν άξια για καμιά θυσία.

— Θα φύγεις; τήν ξαναρώτησε, κυττάζοντάς την στα μάτια.

— Κι' αν φύγω;... ψιθύρισε η σειρήνα, χαμογελώντας σατανικά.

— Αν φύγεις θάρω μαζί σου!

— Μαζί μου;... Τ' συλλογίστηκες καλά αυτό που λές;

— Αυτή είνε η απόφασί μου, άπόφασι που τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να με κάνει να την αλλάξω.

— Κι' η γυναίκα σου;... Τ' παιδί σου;...

— Μη με ρωτάς... Δεν ξέρω... Μονάχα εσύ υπάρχουν στον κόσμο για μένα. "Αν σε χάσω θα τρελλαθώ!..."

Η Ζαννέτ γέλασε σαρκαστικά.

— Μην λες μεγάλα λόγια, αγάπη μου, τού είπες. Δεν πεθαίνει κανείς από έρωτα

στην ηλικία σου. "Ωστόσο, άφου έπιμένεις να μάθεις την αλήθεια δεν σου τ' κρύβω. Ναι, αποφάσισα να φύγω. Έδώ στο Παρίσι δεν έχει δουλειά για μια καλλιτέχιντα σαν και μένα. Ένώ στην Αμερική...

Δεν τελείωσε τη φράση της. Μισόκλεισε τα μάτια της θαμπωμένη απ' την τρελλή φαντασία της. Φανταζόταν την Αμερική σαν έναν άπέραντο παράδεισο που ο έρωτας και τ' χρυσάφι κυλάνε στους δρόμους.

— Θα φύγω με λοιπόν μαζί, φώναξε ο Έρρίκος. Θα τ' άγκαταλείψω όλα για σένα!...

— Πρόσεξε, φίλε μου, η συντροφιά σου σ' ένα τέτοιο ταξίδι θα μου είνε χρήσιμη. Άλλα πρόσεξε... σκέψου καλά προηγουμένως...

— Δεν έχω να σκεφθώ τίποτα. Μόνον εσένα αγαπώ...

Η τρελλή του άπόφασι ικανοποίησε τ' σκληρό της έγωισμό. Τόν βόηθιαν να σηκωθεί, τόν τραβήξε κοντά της και τού χάρισε τα φίλια της.

Η Ζαννέτ ήταν απ' τις γυναίκες που νοιώθουν άπερίγραπτη εύχαρίστησι να βλέπουν τους άντρες να σέρνονται στα πόδια τους. Ήταν μια επικίνδυνη μοιραία γυναίκα της εποχής της.

Μίλησαν, καθισμένοι πλαίι-πλαίι, άρκετη ώρα ακόμα για τ' ταξίδι τους στο Νέο Κόσμο.

Ο Έρρίκος κολυμπούσε σε πελάγη ευτυχίας.

Η Ζαννέτ συλλογίζονταν τ' κέρδη από τη μεγάλη αυτή περιπέτεια που την παρέσυρε μακριά απ' την πατρίδα της, μακριά απ' τόν Παλαιό Κόσμο.

Τ' ταξίδι της στην Αμερική δεν τ' έπιχειρούσε για καλλιτεχνικούς μόνον λόγους. Είχε γνωρίσει τόν τελευταίο καιρό έναν Νεοϋορκέζο έμπορο, έναν τύπο άφελους ανθρώπου και τόν είχε ξετρελλάνει. Αυτός της είχε προτείνει να ταξιδέψη στην Αμερική. Έτσι δεν θα χωρίζαν.

Η σατανική χορεύτρια σκέφτηκε πριν τ' αποφασίσει άρκετά και σ' τ' όθυμό της έδρασε τήν άπόφασί της. Στ' Παρίσι ήταν μια κοινή μπαλαρίνα. Γιατί να διασπάσει;

— Απ' την ημέρα αυτή η συμπεριφορά τού Έρρίκου στη γυναίκα του είνε πιο άνυπόφορη. Ζούσε σαν να μην είχε υποχρεώσεις συζύγου και πατέρα.

Η άμοιρη η Ρόζα έλυωνε απ' τόν καυμό της.

— Ένα πρωί στάθηκε μπροστά στον άντρα της τη στιγμή που τοιμαζόταν να φύγει και τού έφραξε τήν πόρτα, κρατώντας τ' παιδάκι τους στην άγκαλιά της.

— Έρρίκο, τού φώναξε, μη φύγεις. Περίμενε λίγο. Έχω να σου μιλήσω.

Ο Φλεμάν νευρίασε.

— Τί είνε πάλι; ρώτησε άπότομα.

— Σ' εξορκίζω, αγάπη μου, μη θυμώνης. Πέρασε για λίγη ώρα σ' τ' σαλόνι...

— Αδύνατον. Δεν μπορώ... Είμαι βιαστικός.

— Σε παρακαλώ, Έρρίκο. Κάμε μου τη χάρη αυτή.

Ο Φλεμάν μάντεψε τί έπρόκειτο να τ' πη κι' ένοιωσε τ' θυμό να τόν πνίγει.

— Φτάνει πιά!... φώναξε άγρια. Αιώνως η ίδια ιστορία. Τί έχεις λοιπόν; Κλαίς διαρκώς κι' αναστανέαζεις. Γιατί; Τί βάζεις σ' τ' όθυ σου;...

Η Ρόζα είχε τις πληροφορίες της. Η μητέρα της που άγρυπνούσε πάνω στη ζωή της είχε παρακαλέσει τ' συμβολαιογράφο της ν' αναθέσει σε κάποιον να παρακολουθή κάθε κίνηση τού γαμπρού της.

Ο άφοσιωμένος στην κ. Γκρεβίλ συμβολαιογράφος καθουόχασε τήν πελάτισσά του. Γνώριζε κάποιον ιδιωτικό ντετεκτίβ, σ' τόν όποιο και άλλοτε είχε αναθέσει παρόμοιες υποθέσεις για λογαριασμό πελατών του. Και τ' φορά αυτή κατέφυγε σ' τόν ίδιο.

Ο ντετεκτίβ δεν κοτιάσε πολύ για να πληροφορηθί, με κάθε λεπτομέρεια, όχι μόνον τις σχέσεις τού Έρρίκου με τη Ζαννέτ, αλλά και τ' σκοπό του να φύγει μαζί της στην Αμερική.

Όταν η κ. Γκρεβίλ έμαθε από τ' συμβολαιογράφο τήν τελευταία αυτή πληροφορία, έτρεξε στην κόρη της και τήν ειδοποίησε για τόν κίνδυνο που τήν άπειλούσε.

Γι' αυτόν ακριβώς τ' λόγο ήταν ανήσυχη τ' πρώην αυτό η Ρόζα κι' έπέμενε να μιλήσει σ' τόν Έρρίκο.

— Σε ικετεύω, τού είπες με δάκρυα σ' τα μάτια. Μη φύγεις. Άκούσε με για λίγα λεπτά. Κάμε τ' χάριν τού παιδιού μας, Έρρίκο.

Ο Φλεμάν είχε φτάσει σ' ένα τέτοιο σημείο τρέλλας τόν τελευταίο καιρό, που άδιαφορούσε και γι' αυτό τ' παιδί του. Η αγάπη του για τη Ζαννέτ, πάθος τρελλό, και παράφορο, είχε σκοτώσει στην ψυχή του τ' πατρικό φίλτρο.

Ωστόσο, άναγκάσθηκε σ' τ' όθυμό της να υποκύψει σ' τις παρακλήσεις της γυναίκας του. Δεν συγκινήθηκε, ούτε καν τ' συμπτώσεις. Δέχτηκε να τήν ακούσει για να τόν άφιση πια ήσυχο και να τήν κοιμήσει, όπως πάντα, με τις ψευτιές του.

— Θα μ' μιλήσει και πάλι για τ' Ζαννέτ, σκέφθηκε. Μα έχω κι' εγώ τα όπλα μου. Τρυφερά λόγια και όρκους για ν' άποκοιμήσω τις υποψίες της. Κι' έπειτα, όταν φύγω πια ως χύση όσα δάκρυα θέλει, θα μ' η ανάμεσα μας ο Άτλαντικός ώκεανός...

Άγνοούσε ότι η Ρόζα ήξερε τήν άπόφασί του ν' ακολουθήσει τη Ζαννέτ σ' τ' Νέο Κόσμο. Γι' αυτό τάχασε για μια στιγμή όταν άκούσε τ' γυναίκα του να τού λέη:

— Έρρίκο, τα ξέρω όλα!... Θέλεις να φύγεις. Θέλεις να μ' άγκαταλείψεις!...

— Τί θες να πής, Ρόζα; τραύλισε. Δεί σε καταλαβαίνω.

— Είμαι καλά πληροφορημένη. Μακάρι να ήταν ψέμμα, μα είνε αλήθεια, η τρομερή

ρή αλήθεια που θα με σκοτώσει!... Ζηλεύω, ή μάλλον αποφάσισες ν' ακολουθήσεις τ' νέα που σε πήρε από μένα, στην Αμερική.

— Ψέμματα!... Είνε ψέμματα!... φώναξε κόκκινος από ταραχή και θυμό ο Φλεμάν.

Η Ρόζα άρχισε να κλαίει σπαρακτικά.

— Όχι, όχι... Δεν είνε ψέμματα. Είνε αλήθεια. Η γυναίκα αυτή σοκάρει τήν καρδιά, θέλει να μ' χωρίσει... Θέλει ν' άφήσει τ' παιδί μου όρφανό, χωρίς πατέρα!...

Ο Έρρίκος άρχισε να βηματίζει νευρικά πάνω-κάτω. Έξαφνα μια ιδέα τού ήρθε.

— Μαντεύω τί συμβαίνει, φώναξε. Με συκοφαντούν. Όλη αυτή τήν ιστορία τη δημιουργήσε η μητέρα σου. Και ξέρω τ' λόγο. Και θα σου τόν πώ...

Η Ρόζα όρθώθηκε έμπρός του τρομερή.

— Σου άπαγορεύω να θίξεις τ' όνομα μου, τού είπες άυστηρά. Είνε κι' αυτή δυστυχισμένη εξ' αίτίας σου!...

— Α, έτσι; Σ' άκαμα όλους δυστυχισμένους; Έφερα τ' δυστυχία μέσα σ' τ' σπίτι σας; Τότε φεύγω... φεύγω όριστικά. Και προσπονήθηκε ότι θα έφευγε. Μα δεν είχε τήν τόλμη τών τιμών και ελίκρινων ανθρώπων. Ήξερε ότι η γυναίκα του θα τόν συγκρατούσε, θα τόν έμποδίσει. Και τ' εύχόταν αυτό μ' όλη του τήν ψυχή, γιατί οικονομικώς εξηράτο απ' τη Ρόζα.

Πραγματικά η γυναίκα του δεν τόν άφησε να φύγει. Η λατρεία που αισθανόταν γι' αυτόν, τήν έκανε να μη βλέπη τ' βάραθρο σ' τ' όποιο τήν παρέσυρε ο άβυσσος αιώνας.

— Συχώρεσέ με Έρρίκο, αν σου μίλησα άπότομα, τού είπες με συντριβή. Άγαπώ και σέβουμαι τ' μαμά μου. Ο πόνος μου με κάνει να παραφέρωμαι. Δεν θέλω να σε χάσω, αγαπημένε μου. Κι' όμως σ' θέλεις να μ' άγκαταλείψεις...

— Έρρίκο, κτύπαξέ τ' παιδάκι μας, χρυσέ μου. Κτύπαξέ τ' πόσο είνε χαριτωμένο... Είνε τ' παιδί σου. Πως είνε δυνατόν να τ' άγκαταλείψεις χωρίς να σπαραχθί η καρδιά σου;... Πες μου ότι τ' αγαπάς, ότι ποτέ δεν θα φύγεις μακριά του...

Γύρισε κατόπιν σ' τ' παιδάκι της.

— Χρυσό μου, τραυλίζει πνιγμένη σ' ανασφυλητά, άπλωσε τ' χερσάκια σου κι' άγκαλίσε τ' μπαμπά σου... Φίλησε τ' μπαμπά σου, μικρούλη μου... Δεν είν' αλήθεια πως θα μ' άφιση και θα φύγει; Όχι, μαρμό μου... Ο μπαμπάς σου μ' αγαπάει... Μ' άς είπαν ψέμματα οι κακοί άνθρωποι. Φίλησε τόν πατερούλη σου, άγέρι μου...

Τ' μικρό σαν να μάντεψε τί τού ζητούσαν, άπλωσε χαμογελαστό τ' χερσάκια του σ' τόν πατέρα του.

Η τρυφερή αυτή σκηνή θα συγκινούσε και τόν πιο σκληρό και παρωμένο άνθρωπο.

Ωστόσο, ο Έρρίκος, ένοιωσε τη στιγμή αυτή τ' νεύρα του άφάνταστα έρεθισμένα. Βιαζόταν να φύγει. Ή σκέφι του πετούσε στην άλλη, σ' τη Σειρήνα.

Για να δώσει ένα τέλος στην ιστορία αυτή έπαιξε τ' ρόλο του τρυφερού πατέρα κι' άφοσιωμένου συζύγου σαν τέλειος θεατρίνος. Φίλησε τ' χερσάκια που τού άπλωνε τ' παιδί του, τού χαμογέλασε σπογγικά, τ' πήρε για μια στιγμή σ' τα χέρια του.

Η Ρόζα δεν πίστευε σ' τα μάτια της. Τόν κυττάζε άπερίγραπτα συγκινημένη.

Ο Έρρίκος συνέχισε με μαεστρία τ' ρόλο του. Έγινε έξαφνα σοδαρός και γυρίζοντας στη γυναίκα του της είπες:

— Με συγχωρείς, Ρόζα, είμαι τρομερά έκνευρισμένος. Αυτή η ιστορία πρέπει να τελειώσει. Άπορώ πως πιστεύεις τις συκοφαντίες που διαδίδουν εις βάρος μου. Αυτ' δείχνει ότι δεν μ' αγαπάς όσο πρέπει. Ότι δεν είσαι σε θέση να καταλάβεις τ' αισθήματα που γι' εμένα και τ' παιδί μας. Έγώ... εγώ δεν αγαπώ τ' παιδί μου;...

Με προσπονήτη συγκίνησι γύρισε σ' τ' μικρό και τού είπες τρυφερά:

— Έσύ, άγέρι μου, πιστεύεις τ' άβωμερά λόγια που λένε έναντίον τού πατέρα σου; Συμφωνείς εσύ, μαρμό μου, με τ' μαμά σου που μ' άδικεί τόσο και με πικραίνει;...

Ορίσθηκε!... Μετανοιωμένη, βαθεία συγκινημένη η Ρόζα, η εύκολόπιστη μικρούλα, τ' έχεσσε όλα για μια στιγμή. Και ρίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά του.

— Συγχώρησέ με... συχώρησέ με, αγαπημένε μου!... τού φώναξε. Έχεσσε τ' πικρά, τ' άδικα λόγια που σου είπα. Δεν θα σε λυπήσω πιά. Δεν θα πιστένω ότι κι' αν μου πούνε. Είσαι καλός, είσαι άξιος να σε λατρεύω γονατιστή, Έρρίκο μου... Η αγάπη μου για σένα με κάνει έξαλλη καμιά φορά. Μα σ' τ' όποιο υποσχόμαι. Θα είμαι λογική σ' τ' έξης. Πές μου ότι με συγχωρείς, αγάπη μου.

Ο Έρρίκος της έδωσε τ' μικρό και τ' φίλησε. Ήταν τ' φίλημα τού "Ιουδα. Ένα φίλημα που τήν άφώνισε και της κοίμισε πάλι τις υποψίες.

Βιαστικός κατόπιν ο άφθαστος θεατρίνος βγήκε από τ' σπίτι. Είχε να κανονίσει διάφορες υποθέσεις οικονομικής φύσεως, προκειμένου να φύγει μακριά απ' τη Γαλλία. Τού χρειαζόνταν πολλά χρήματα και άδκανε τ' καρετί για να τ' έξοικονομήσει κλέβοντάς τα απ' τη γυναίκα του και τ' παιδί του!...

Στ' όδρομο προχωρούσε σκυθρωπός. Στην καρδιά του κόχλαζε η όργη έναντίον της κ. Γκρεβίλ.

— Αυτή, αυτή φτάνει για όλα!... μουρμούριζε. Αυτή με έπιβλέπει, έχει διαρκώς τ' βλέμμα της άπάντα μου. Τ' κάνει για λογαριασμό της Ρόζας.

Γέλασε σαρκαστικά και προσέφερε: — Τί ανόητος που είμαι!... "Όχι, δεν ενδιαφέρεται άποκλειστικά για τήν κόρη της... Ζηλεύει!... Με σκέπτεται... με ποθεί... Ή σκέφι ότι με σφίγγει στην άγκαλιά της, όχι η κόρη της, αλλά μια άλλη, μια ξένη, τήν κάνει να νοιώθω μαρτύρια και προσπαθεί να μ' έκδικηθί μέσον της Ρόζας... Μα όχι, χίλιες φορές όχι, κανένα έμποδιο δεν πρόκειται να με συγκρατήσει. Άγαπώ σαν τρελλός τη Ζαννέτ και θα φύγω μαζί της.

Η κόλασις μιάς γυναίκας

Η ψεύτικη εύτυχία της Ρόζας δεν κράτησε πολύ. Οι πληροφορίες για τις κινήσεις τού Έρρίκου και τη σκανδαλώδη σχέση του με τη χορεύτρια έφταναν σωρηδόν και ήταν συντριπτικές.

Η Ρόζα δεν ήθελε να τις πιστέψει πλέον. Έφτασε σ' τ' σημείο, τυφλή απ' τήν αγάπη της για τόν ανάξιο συζύγο της, να υπομιασθή τ' μητέρα της. Η τρομερή αυτή σκέψη τήν αναστάτωσε, της σπάρωσε τήν καρδιά. Ουμήθηκε τα λόγια τού Έρρίκου: «Όλη αυτή τήν ιστορία τη δημιούργησε η μητέρα σου... και θα σου πώ γιατί...».

Η κ. Γκρεβίλ, που έπισκέπτονταν τ' άρκα συχνά τη Ρόζα, μάντεψε τ' πάντα. Καταλάβαινε ότι ο γαμπρός της είχε άποκοιμήσει τήν άμοιρη μικρούλα της.

«Τ' ό ζήτημα θα είνε τρομερό!...» συλλογίζονταν.

Έπρεπε να λάβη έγκαίρως τ' μέτρα της.

Ο Έρρίκος έξακολουθούσε να παίζει θαυμάσια τόν καταχθόνιο ρόλο του. Ήταν τρυφερός με τη Ρόζα, σπογγικός σ' τ' παιδί του, φρόντιζε να μη βγαίνει τ' νύχτα από τ' σπίτι.

Μοιός θα τολμούσε να τόν κατηγορήσει στη γυναίκα του;

«Α, τόν άθλιο... τόν άθλιο...!... ψιθύριζε μ' άπελπισία η κ. Γκρεβίλ. Λαμβάνει τ' μέτρα που ώστε να κάνει τις δουλειές του χωρίς κανένα έμποδιο. Κι' έξαφνα η κόρη μου θα δεχθί τ' τελευταίο χτύπημα που θα τήν θανατώσει! Δεν πρέπει να χάνω καιρό...».

Ο συμβολαιογράφος της τήν είχε γνωρίσει με τ' ντετεκτίβ που παρακολουθούσε τ' Φλεμάν. Ένα πρωί έτρεξε σ' τ' γραφείο του και τόν παρακάλεσε θερμά να συγκεντρώσει καινούργια στοιχεία έναντίον τού γαμπρού της, άποδείξεις χειροποιιστές.

— Φαντάζομαι ότι δεν θα δυσκολευθίτε, τού είπες, εφ' όσον ο άθλιος αυτός έτοιμάζεται να τ' σκάσει απ' τη Γαλλία. Θέλω να κάμετε θαύματα αυτή τη φορά, πρέπει να πείσθι άπολύτως η κόρη μου.

— Μείνετε ήσυχοι, κυρία, τις άπάντησε ο ντετεκτίβ. Ο' άφισα κάθε άλλη εργασία π'ρος χάριν σας.

— Σας εύχαριστώ. Μη συλλογισθήτε έξωδα. Σας άφήνω άρκετά χρήματα. Έργασθήτε πυρετωδώς.

Και άφισε πάνω σ' τ' τραπέζι του ένα φάκελλο γεμάτο χαρτονομίσματα.

Η κ. Γκρεβίλ δεν περιορίστηκε σ' αυτό. Ήξερε απ' τ' ντετεκτίβ ότι ο γαμπρός της, κάθε βράδυ έπισκέφτοταν τη Ζαννέτ κι' έμενε μαζί της ως τήν ώρα που γυρίζει σ' τ' σπίτι του.

Τ' ίδιο βράδυ πήρε ένα αγοράίο αυτόκίνητο και στάθμισε άντίκρυ σ' τ' σπίτι της χορεύτριας.

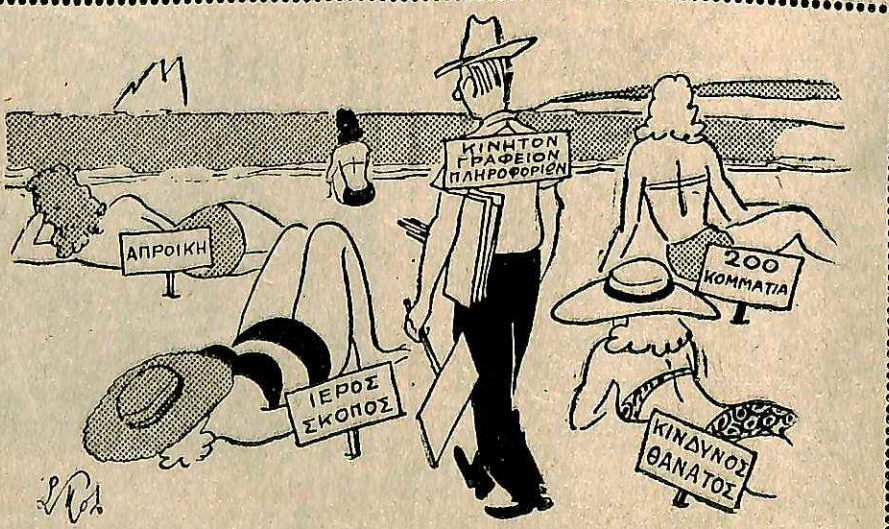
Ο Έρρίκος δεν άργησε να φανή. Μπήκε σ' τ' σπίτι της φίλης του χωρίς να υποψιαστή τίποτα.

Η μητέρα της Ρόζας περίμενε υπομονετικά τήν έξοδο του. Κι' έπ' τέλος τόν είδε ν' ανοίγει τήν πόρτα και να βγαίνει σ' τ' όδρομο. Πήδησε τότε έξω απ' τ' αυτόκίνητο και στάθηκε μπροστά του τρομερή, τρέμοντας ολόκληρη.

Ο Έρρίκος που δεν περίμενε να τήν δ' εκεί τέτοια ώρα τάχασε.

Η κ. Γκρεβίλ δεν δίστασε. Η όργη τήν έκανε έξω φρενών.

— Άθλιε! τού φώναξε. Δήμε τού παιδιού μου!... Άκαρδε, πατέρα, δεν μιλάς; Έχεσες τ' χέρια σου; Έπρεπε να φέρω εδ' τήν κόρη μου, να σε δ' με τ' ίδια της τ' μάτια. Μα δεν τ' έκανα γιατί θα τήν σκότωσε ο πόνος της! Προδότη... προδότη της αγάπης, προδότη της συζυγικής πί-

Ένας έπιχειρηματίας της πλάξ...

(Τού Σ. Πολενάκη)

Ημουναι σιδηροδρομικός, ξέρεις, αλλά τ' άρεθήκα αυτό τ' έπάγγελμα!...

(Τού Β. Χριστοδουλου)

στεως δὲν αἰσθύνεσαι; *Ἡρβα ἐδῶ γιὰ νὰ σοὺ πῶ πὼς δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ κατατρέψεις τὴν κόρη μου. Ἀκούε; Εἰς' ἐλεύθερος ν' ἀκολουθήσης τὴ γυναικα πού σου ἀξίζει καὶ τῆς ἀξίζεις; ἀλλὰ δὲν θὰ χαρῆς τὴν ἀτιμία σου, δὲν θ' ἀπολαύσης τὴν προδοσία σου μὲ τὰ χρήματα τῆς κόρης μου, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ τὴν συντρίψεις...

— Μὴ μὲ ἀπειλήτε, κυρία, ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος πού εἶχε ξαναβρῇ κάπως τὴν ψυχραϊμία του. Δὲν σὰς φοβάμαι. Ἡ Ρόζα δὲν πρόκειται νὰ σὰς πιστέψῃ.

— Ὅα μὲ πιστέψῃ. Κι' ἐξ ἄλλου... εἶμαι ἰκανὴ καὶ νὰ σὰς σκοτώσω ἀκόμα, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, γιὰ νὰ σώσω τὴν κόρη μου ἀπὸ ἑνὰ τέρας σὰν ἐσὰς!... Θέλετε νὰ φύγετε... Κανένας δὲν σὰς κρατᾷ ἀπ' τὸ δρόμο τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς καταστροφῆς πού σὰς σέρνει τὸ θλιβερό πεπρωμένο σας. Φύγετε τὸ γρηγορώτερον... Μὰ δὲν θὰ σὰς ἀφήσω νὰ κλέψετε, νὰ γδύσετε τὴν κόρη μου!...

Ὁ Ἑρρίκος θέλησε νὰ πῇ κάτι. Μὰ δὲν τόλμησε. Ὁ δρόμος ἦταν σκοτεινὸς κι' ἀπομερος. Ὡστόσο μερικοὶ διαβάτες εἶχαν σταθῇ ἀκούοντας τὰ λόγια πού τοῦ ἔλεγε ἡ κ. Γκρεβίλ. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ, ἀνασηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

Καταλάβαινε ὅτι στὸ πρόσωπο τῆς πεθερᾶς του εἶχε ἕναν τρομερὸ ἀντίπαλο. Καὶ τοὺ χρειάζονταν χρήματα, πολλὰ χρήματα. Ἐπρεπε νὰ βιαστῇ ὅσο εἶχε ἀκόμα τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς γυναικίς του. Ἡ κ. Γκρεβίλ δὲν ἤσυχασε. Μετὰ δυὸ μέρες ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ ντετέκτιβ. Ἐκεῖνος τὴν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα χαμόγελο ποῦδειχνε ὅτι οἱ ἐνέργειές του εἶχαν ἐπιτύχει.

Πραγματικὰ τὰ νέα στοιχεῖα πού εἶχε συγκεντρώσει ἐναντὶν τοῦ Φλεμάν ἦσαν συντριπτικά. Κάθε κίνησις τοῦ Ἑρρίκου τὶς τελευταῖες μέρες καὶ κάθε του πράξις τοῦ ἦταν γνωστὴς λεπτομερῶς. Γιὰ τὰ ποσὰ πού συγκεντρώνει, γιὰ τὶς ἐτοιμασίες του γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι, γιὰ τὶς φροντίδες του νὰ βγάλῃ εἰσιτήρια, ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς ἀγορές πού ἔκανε προκειμένου ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἡ κ. Γκρεβίλ δὲν δίστασε πλέον. Εὐχαρίστησε τὸ ντετέκτιβ κι' ἔτρεξε στὸ σπῆτι τῆς κόρης τῆς.

Ἡ Ρόζα, ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη, μακριὰ ἀπ' τὴν τρομερὴ πραγματικότητα, ζωγράφισε τὴν τραπέζια. Πλάι τῆς, πάνω σ' ἕνα παχύ χαλί, τὸ παιδάκι τῆς ἔπαιε πρόσχαρα.

Μόλις ἀντίκρουσε τὴ μητέρα τῆς ἡ ἀτυχή μικρούλα, ἐνοιῶσε τὴν καρδιά τῆς νὰ σφίγγεται. Μάντεψε ἀπ' τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῆς ὅτι κάτι τρομερὸ θὰ τῆς ἀνήγγελλε.

Ἡ κ. Γκρεβίλ αἰσθάνθηκε ἐπίσης ἕναν πόνο στὴν καρδιά.

«Ἀμοῖρον παιδί!... συλλογίστηκε. Πόσο θὰ ὑποφέρῃς!... Ἀλλὰ πρέπει, πρέπει νὰ μάθῃς...»

Κάθεσαι πλάι στὴ Ρόζα, καί, χωρὶς περιστροφές τῆς τὰ εἶπε ὅλα, ὅλα, ἀκόμα καὶ τὴ συνάντησι τῆς μὲ τὸν Ἑρρίκο στὸ δρόμο, ἐξῶ ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς χορεύτριας.

Ἡ Ρόζα τὴν ἄκουγε βουβή, σὰν χαμένη. Γιὰ μιὰ στιγμή θέλησε ν' ἀρπάξῃ τὴν ἀγκαλιά τῆς τοῦ παιδὶ τῆς, σὰν νὰ τὸ ἀπειλοῦσε κάποιος ἄμεσος, τρομερὸς κίνδυνος. Μὰ αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ σωριάστηκε καὶ πάλι στὸ κἀθισμά τῆς.

Ἡ μητέρα τῆς πῆρε τὰ παγωμένα τῆς χέρια ἀνάμεσα στὰ δικά τῆς.

— Ρόζα, τῆς φώναξε ἀποφασιστικά, φτάνουν πιά οἱ λιποψυχίες, οἱ σπαραγμοί, τὰ δάκρυα. Πρέπει νὰ φανῇ γενναία, κόρη μου. Πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφασι γιὰ τὴ σωτηρία σου, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ σου. Ὁ ἄντρας σου εἶναι ἀξίος περιφρονήσεως. Δὲν ἀξίζει τὴ μεγάλη σου ἀγάπη, παιδί μου. Ἀντιθέτως πρέπει νὰ εὐχαριστήσης τὸ Θεὸ πού θὰ λυτρωθῇς ἀπὸ ἕνα... ναι, δὲν διστάω νὰ σοὺ τὸ πῶ, ἀπὸ ἕναν ὄφιο!...

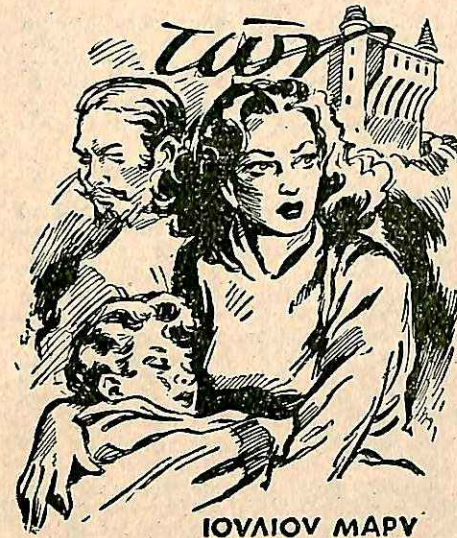
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γάμοι

Παναγιώτης Ἀρνωτάκης — Ὁλγα Σαλεμῆ, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν τῶν 21-8-49. Τοὺς εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Θ. Γ.Κ.—Γ. Σ.Π.

Ο ΙΙΥΡΤΟΣ

ΔΑΚΡΥΩΝ

36ον τῆσε.

— Ποὺ πηγαίνετε τώρα; ρώτησε. — Στὸ Παρίσι, ἀπὸ ὅπου θὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου, ἐκτὸς ἄν, στὸ μεταξύ, ἀλλάξω γνώμη.

Ὁ ταγματάρχης τὸν κύτταξε μὲ μελαγχολικὸ ὄφως. Ἦταν σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε:

«Τί εὐτυχισμένος ἄνθρωπος! Πόσο σὰς ζηλεύω! Ἐγώ, ὅπως βλέπετε, εἶμαι καταδικασμένος νὰ μένω πάντα ἐδῶ κι' ἡ μοναδική μου ἀπόλαυσις εἶναι νὰ μπορῶ νὰ κουβεντιάξω μερικὲς στιγμὲς μὲ ἀνθρώπους κοσμογυρισμένους σὰν καὶ σὰς... Ἀλλὰ συγχωρεστε με... Πρέπει νὰ ἐξετάσω τὰ διαβατήρια καὶ τὸν ἄλλον ἐπίδατόν...»

Ἐδωσε κατόπιν τὸ διαβατήριό του στὸν Βαλεριανό, συνοδεύοντας αὐτὴ τὴ χειρονομία του μ' ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο.

Ὁ Ἀρμόκτιν ξαναγύρισε πρὸς Βαγόνι του. Ἡ πρώτη παρατήρησις πού ἔκανε ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἦταν ὅτι οἱ ἀποσκευές του, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν, εἶχαν ἐρευνηθῇ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἀνησύχησε. Οἱ ἀποσκευές του ἦταν μιὰ μικρὴ βαλίτσα μὲ μερικὰ ἐσώρουχα. Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόνταν ἐπίσης δυὸ ἐπιστολὲς πού ἀπευθύνονταν στὸν πραγματικὸ Μπρινέττι καὶ πού ἡ νοσοκόμος εἶχε κλέψῃ μαζί μὲ τὸ διαβατήριό ἀπὸ τὰ ρούχα του καὶ εἶχε δώσει στὸν Ὀφμαν.

Εἶχε νυχτώσει πιά ὅταν τελείωσε ὁ ἔλεγχος.

Ὁ Ρώσος ταγματάρχης ἔδωσε τότε τὴν ἀδεία τῆς ἀναχωρήσεως.

Τὸ τραῖνο κινήθηκε ἀργὰ πάνω στὶς γραμμὲς καὶ σταμάτησε ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσι περὶπου λεπτά. Βρισκόνταν σὲ ἀπόστασι πενήντα ἢ ἐξήντα μέτρων ἀπὸ τὴ μεθοριακὴ γραμμὴ πού χωρίζε τὴ Ρωσσία ἀπὸ τὴ Γερμανία.

Ἐνας νέος ἔλεγχος ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ σημείον, ἀλλ' ἦταν ὁλότελα τυπικὸς καὶ δὲν ἀνησύχησε καθόλου τὸ Βαλεριανό.

Τὸ τραῖνο ἐκίνησε κατόπιν, προχώρησε ἀργὰ καμμιὰ διακοσαριά μέτρα καὶ σταμάτησε καὶ πάλι.

Βρισκόνταν σὲ γερμανικὸ ἔδαφος.

Ὁ Βαλεριανὸς αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ χρειάστηκε νὰ ἐπιβληθῇ πολὺ στὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συγκρατηθῇ.

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ τραῖνου ὑποχρεώθηκαν νὰ κατεβοῦν καὶ πάλι. Οἱ Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ θὰ ἤλεγχαν τὰ διαβατήρια.

Ὁ Βαλεριανὸς κατέβηκε τρέχοντας σχεδὸν ἀπὸ τὸ τραῖνο. Ὁ ἔλεγχος ἀπὸ τοὺς

Γερμανοὺς δὲν τὸν ἀνησυχοῦσε. Δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐπίλογος

Βασιλεῖς συμφεύθηκαν πολλὰς φορὲς βοσκοποῦλες στὰ παραμύθια καὶ στὴν πραγματικότητα. Ἀλλ' ὁ γάμος ἑνὸς Ρώσου πρίγκιπος, πού καταγόταν ἀπ' τὴν πρῶτη ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Ρωσσίας, μὲ τὴν κόρη ἑνὸς Γάλλου μιλωνᾶ ἦταν κάτι πού ἡ πρῶτη τολμηρὴ φαντασία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ συλλάβῃ.

Κι' ὅμως οἱ χωρικοὶ τῆς Σερντόν ἀπῆλυσαν αὐτὸ τὸ θέαμα.

Δυὸ μῆνες μετὰ τὰ γεγονότα πού ἀφηγηθήκαμε, ἡ Ρόζα Ζιλμπέρ, ἡ κόρη τοῦ μιλωνᾶ τῆς Σαντεγκριλλέ, παντρεύονταν στὴν ἐκκλησία τῆς Σερντόν τὸν πρίγκιπα Βαλεριανὸ Ἀρμόκτιν. Τὸ γάμο τους εὐλόγησε ὁ ἐφημέριος Χριστόφορος ντὲ Βιλαντόν, ὅπως εἶχε εὐλογῇ λίγον καιρὸ πρῶτητερα καὶ τὸ γάμο ἑνὸς ἄλλου εὐτυχισμένου ζευγαριοῦ, τῆς Ζιλέττας Ρεναντιέρ καὶ τοῦ κόμητος Ἀνδρέα ντὲ Βιλαντόν.

Οἱ νεόνυμφοι ἐγκατεστάθηκαν σ' ἕνα ὠραῖο σπῆτι κοντὰ στὸ μῦλο τῆς Σαντεγκριλλέ, ὅπου πέρασαν τὸ μῆνα τοῦ μελιτος. Κατόπιν ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι.

Χάρις στὴ γενναϊότητα πού συνταγματάρχου Ρισῶ, ὁ Ζιλμπέρ ἀπόκτησε ἕναν καινούργιο μῦλο στὴ θέσι τοῦ παλαιοῦ καὶ ζῇ πάντα ἐκεῖ ἥσυχος, ξέγνοιαστος κι' εὐτυχισμένος.

Ἡ μοναδική του λύπη εἶναι πὺς δὲν μπορεῖ νὰ κυνηγᾷ κάπου-κάπου στὰ ξένα χτήματα. Ἀλλ' ὑποσχέθηκε στὸ συνταγματάρχην πὺς δὲν θὰ ξανακάμῃ τὸ λαθροθήρα καὶ ὁ Ζιλμπέρ εἶνε ἀποφασισμένος νὰ τηρήσῃ τὸ λόγο του, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ τοῦ κοστίζῃ πολὺ...

Ἡ κόμησσα ντὲ Βιλαντόν ζῇ μαζί μὲ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὴ Ζιλέττα στὸν πύργο τοῦ Μπερζέρω. Ὁ ἀδελφὸς Χριστόφορος μένει πάντοτε στὸ πρεσβυτήριον τῆς Σερντόν, μαζί μὲ τὴ γρᾶ Διονυσία, πού ἀνέλαβε νὰ τὸν περιποιήται. Ἀλλὰ τὰ περισσώτερα μεσημέρια τρώει στὸν Μπερζέρω μαζί μὲ τὴ μητέρα του, τὸν Ἀνδρέα καὶ τὴ Ζιλέττα.

Ἡ παλιά μας γνώριμη, ἡ χήρα Κολομπέλ, παντρεύτηκε ἕναν ἀπέναντο ἀριστοκράτη καὶ φιγυροῦράει στὰ κοσμικὰ σαλόνια μὲ τὸν τίτλο τῆς κομήσσης Σαμπάν ντὲ Ριόν.

Ὁ Ζορέν συνεχίζει τὶς ὑποπτές ἐργασίες του, καταστρατηγώντας τοὺς νόμους, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔρχεται σὲ φανερὴ σύγκρουσι μαζί τους.

Ὁ φίλος του Μορέν, ὁ διευθυντὴς τῆς «Γαλατικῆς Μούσας», χρεωκόπησε καὶ κατέληξε στὶς φυλακές, ὅπως τοῦ ἀξίζει.

ΤΕΛΟΣ

***

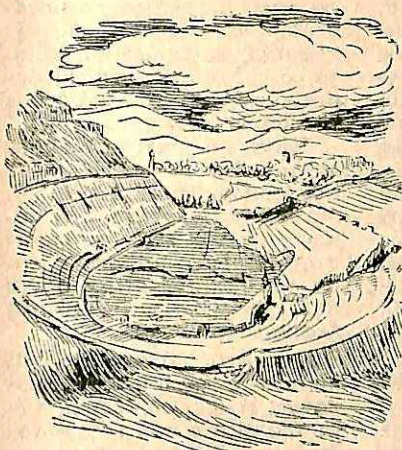
Τὸ «στοιχειωμένο» σπῆτι

Στὸ σπῆτι κάποιας κυρίας Μπήρντ, στὸ Λονδίνο, συμβαίνουν ἀληθινὰ περιεργότατα πράγματα, πού μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς υπερφυσικά.

Στὸ χῶλλ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ὑπάρχει ἕνα ρολοῖ, ἡλικίας 300 ἐτῶν, πού τὸ εἶχε ἄλλοτε στὴν κατοχὴ του ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς μπαρ καὶ τόβαζε πάντα 10 λεπτά μπροστά, γιὰ νὰ φεύγουν γρηγορώτερα οἱ πελάτες ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί. Τώρα λοιπὸν, ὅσο κι' ἂν ἡ κ. Μπήρντ τὸ βάλλῃ κάθε τόσο στὴ σωστὴ ὥρα, τὸ ρολοῖ πηγαίνει πάντα 10 λεπτά μπροστὰ—ποτέ περισσότερο!

Ἐξ ἄλλου, τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιάς τοῦ 1948, ἡ κ. Μπήρντ κι' ὁ ἄντρας τῆς ἄφισαν πάνω στὸ τραπέζι τῆς τραπέζιας δυὸ ποτήρια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν πῇ σαμπάνια γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸν καινούργιο χρόνον. Ὅταν κατέβηκαν τὸ ἐπόμενο πρωὶ γιὰ τὸ πρόγευμα, τὰ βρῆκαν κομματιασμένα μπροστὰ στὸ τζάκι. Κι' ὅμως, οἱ πόρτες τῆς τραπέζιας εἶχαν μείνει κλειστές, καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος στὸ σπῆτι!

Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστέψουμε ὅτι τὸ σπῆτι αὐτὸ εἶναι «στοιχειωμένο»; Ποιὸς ξέρει!...

1ῶ Στάδιο ὅπως ἦταν κατὰ τὸ 1865.

Γιὰ νὰ γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο

Μιὰ ἀρχαία παράδοσι, σχετικὴ μὲ τὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνα, εἶχε ἐμπνεύσει τὸ Γάλλο φιλόδοξο Μισέλ Μπερεάλ νὰ ἀδολοβήσῃ στοὺς νεώτερους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τὸ μαρμαρινὸ δρόμο.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι αὐτή, ἕνας Ἀθηναῖος ὀπλίτης, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐνδοξη μάχη, ἔτρεξε πάνωπλος τὰ 42 χιλιόμετρα πού χώριζαν τὸ Μαραθῶνα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ ἀγγελίμα τῆς νίκης. Καὶ ἀγγέλλοντάς τὴ νίκη ἔπεφε νεκρὸς ἀπὸ τὸν κόματο τῆς μάχης καὶ τὸ μαρμαρινὸ δρόμο πού εἶχε τρέξει...

Ὑστερ' ἀπὸ εἰκοσι πέντε αἰῶνες, στοὺς πρώτους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ 1896, τὸ πάλαιον Παναθηναϊκὸ στάδιο δεχόταν τὸ δεύτερον μαρμαρινὸ δρόμο — Ἑλλήνα κι' αὐτόν — πού εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἴδιο δρόμο μὲ τὸν πολεμιστὴ τοῦ Μαραθῶνα.

★

Τὸ σημερινὸ στάδιο βρίσκεται στὴν ἴδια θέσι πού εἶχε κτισθῇ καὶ τὸ ἀρχαῖον, ἐκατὸ χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνα, γιὰ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες πού γίνονταν στὶς γιορτές τῶν Παναθηναίων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὀνομάστηκε καὶ Παναθηναϊκὸ.

Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο στάδιο ἦταν πρόχειρος κατασκευὴ, χωρὶς λίθινα καθίσματα καὶ προπύλαια. Καὶ ἔμεινε ἔτσι ὡς τὶς ἀρχές τοῦ δευτέρου αἰῶνα μετὰ Χριστόν, πού ἕνας μεγάλος εὐεργέτης τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας, ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, ἀνέλαβε μὲ ἐξοδὰ του νὰ τὸ κἀν μαρμαρινὸ σὰν ὀρίσθηκε ἀθλοθέτης τῶν Παναθηναίων. Καὶ πραγματικά, μέσα σὲ μιὰ τετραετία, ἔδωσε στὴν πόλιν τῆς Ἀθηνᾶς ἕνα περίλαμπρον, μαρμαρινὸν στάδιον, πού ὁ Παυσανίας τὸ ἀναφέρει γιὰ «θαῦμα» καὶ ὁ Φιλόστρατος «ὡς ἔργον ὑπὲρ πάντα τὰ θαύματα: οὐδὲν γὰρ θεάτρον αὐτῷ ἡμιλλάται».

★

Ἀλλὰ μὲ τὸ διάβα τοῦ χρόνου, τὸ παναθηναϊκὸν στάδιον ἐγκατελείφθηκε καὶ καταστράφηκε. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πρῶτοι ἀγῶνες πού ἔγιναν στὴν Ἑλλάδα τὸ 1858 — μὲ χορηγία τοῦ Βαγγέλιου Ζάπτα — χρησιμοποίησαν γιὰ στίβον τὸν ἀνοιχτὸν χῶρον πού ὑπῆρχε τότε ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν παλαιὰ Βουλὴν, στὴν ὁδὸ Σταδίου.

Στὰ 1869 - 70 ἔγινε καθάρισμα τοῦ ἀρχαίου σταδίου ἀπὸ τὰ χωμάτα πού τὸ εἶχαν σκεπάσει καὶ διὰ τὰς φορὲς μικροσυμπληρώσεις ἀπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα Τσίλλερ, μὲ ἐξοδὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ χρησιμοποιηθῇ στοὺς ἀγῶνες τοῦ 1870 καὶ 1875, πού πᾶ-

σαν τὸ δνομα τῆς Β' καὶ Γ' Ὀλυμπιάδας.

★

Εἶχαν περάσει δέκα ἐννῆα χρόνια ἀπὸ τὴν Γ'. Ὀλυμπιάδα, ὅταν μὲ πρωτοβουλία τοῦ Γάλλου φιλάθλου Πιέρ ντὲ Κουμπερτέν, γινόνταν στὸ Παρίσι (1894) ἕνα διεθνὲς ἀθλητικὸ συνέδριον. Ἡ Ἑλλάς ἀντιπροσωπεύθηκε ἀπὸ τὸν Δημήτριον Βικέλα.

Στὸ συνέδριον αὐτὸ ἐπαίρνε πλέον σάρκα καὶ ὀστὰ ἡ ἰδέα γιὰ τὴν ἀναβίωσι τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Ἀποφασίστηκε νὰ γίνονται κάθε τέσσερα χρόνια, διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ 1896. Καὶ ὀρίστηκε τιμητικὰ ἀπὸ τὸ συνέδριον οἱ πρῶτοι ἀγῶνες νὰ γίνωνται στὴν Ἀθήνα, ἂν τὸ δεχόταν ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις.

Ἀλλὰ τὸ παναθηναϊκὸν στάδιον, στὴν κατάστασι πού βρισκόταν, ἦταν ἐντελῶς ἀκατάλληλον γιὰ παγκόσμιους στίβους τοῦ ἀθλητισμοῦ. Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις, μὲ τὴν χρεωκοπία πού εἶχε κάνει τὸ Κράτος πρὸ ὀλίγου, ἐδήλωνε στὴ Βουλὴ πὺς δὲν μποροῦσε ν' ἀναλάβῃ τὴ δαπάνην γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τοῦ σταδίου καὶ τὴν ὀργάνωσι τῶν ἀγῶνων. Ἐστὶ ἐκινδύνευε νὰ μὴ γίνονταν στὴν Ἑλλάδα οἱ πρῶτοι ἀγῶνες.

Εὐτυχῶς ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, πού εἶχε συσταθῇ μὲ τὴν προεδρεία τοῦ τότε διαδόχου Κωνσταντίνου, εἶχε τὴν ἐμπνευσί νὰ ζητήσῃ τὴ συνδρομὴ ἑνὸς μεγάλου Ἑλλήνα τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ μεγάλου εὐεργέτη τοῦ θένους, τοῦ Γεωργίου Ἀδερῶφ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἔστειλε στὴν Αἴγυπτον, μὲ ἕνα γράμμα τοῦ διαδόχου, τὸ γενικὸν γραμματέα τῆς Τιμολέοντα Φιλήμονα.

Ὅταν ὁ Ἀδερῶφ διάβασε τὸ γράμμα τοῦ Κωνσταντίνου, ὅπως ἀναφέρει ὁ Φιλήμων, σηκώθηκε ἐπάνω καὶ μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, λέγοντας:

— Ἡ εὐχὴ τοῦ διαδόχου θὰ ἐκπληρωθῇ. Τὸ Στάδιον θὰ ξαναῖσῃ καὶ πάλι μὲ ὅλη τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα καὶ τὴν αἴγλην του!...

Καὶ ὁ μεγάλος Ἡπειρώτης ἔδωσε τότε γιὰ πρώτη δόσι ἕνα ἑκατομμύριον δραχμῆς — 40 χιλιάδες χρυσῆς λίρες — γιὰ τὴν ἀνακατασκευὴ τοῦ σταδίου.

Τὸ ἔργον ἀνατέθηκε στὸν ἀρχιτέκτονα Ἀναστάσιον Μεταξά, καὶ σὲ λιγώτερον ἀπὸ δυὸ χρόνια, χάρις στὴ χορηγία τοῦ Ἀδερῶφ, πάλαιον παρῶσιστικὸ καὶ πάλι τὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιον.

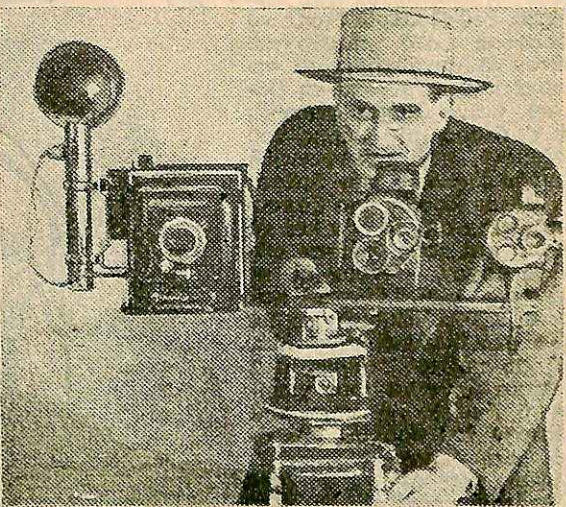
★

Στὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1896, τὴν παραμονὴ τῆς ἐνάρξεως τῶν πρώτων διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, ἔγιναν μ' ὅλη τὴν ἐπισημοσύνη τὰ ἐγκαίνια τοῦ σταδίου καὶ τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀδερῶφ πού στήθηκε στὴν εἰσοδὸν τοῦ σταδίου. Χιλιάδες λαοὶ μαζεύθηκαν στὰ ἀποκαλυπτήρια γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνην τους στὸ μεγάλο Ἡπειρώτη, πού μαζί μὲ τὶς τόσες ἄλλες δωρεές του, κόσμησε τὴν Ἀθήνα καὶ μὲ ἕνα ἀθάνατον ἔργον.

★

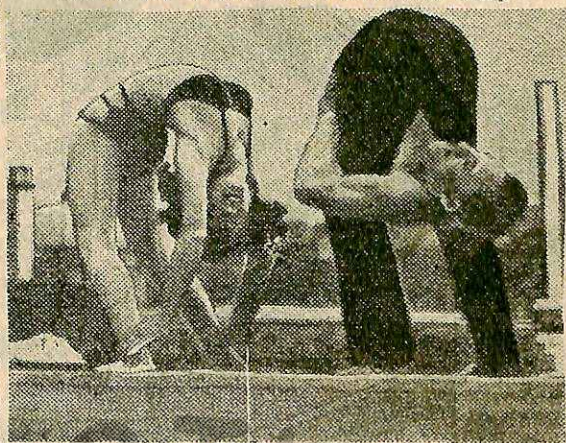
Τὸ Στάδιον εἶναι ἀσφαλὲς ἀπὸ τὰ καινούργια μνημεῖα ἐκεῖνον πού περισσότερον μᾶς συνδεῖ συναισθηματικά. Ὅσο κι' ἂν δὲν εἶνε πιά κατὰλληλον γιὰ τὸ σκοπὸ πού προωρίστηκε, μὲ τὶς νεώτερες ἀθλητικὲς ἐπιδόσεις καὶ ἀγωνίσματα, θὰ παραμείνῃ πάντα, ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες, ἕνα περικαλλέστατον μαρμαρινὸν ἀμφιθέατρο γιὰ 65 χιλιάδες θεατῆς συνδεδεμένο μὲ τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νεώτερην Ἑλλάδα. Ἐκεῖ ἔγιναν οἱ πρῶτοι διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Ἐκεῖ τὸ 1920, στεφανώθηκε ὁ Βενιζέλος μετὰ τὴν συνθήκην τῶν Σεβρῶν. Ἐκεῖ γιορτάστηκαν τὰ ἐκατὸ χρόνια τῆς ἐλευθερίας μας στὰ 1930.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΔΙΑ ΜΙΑΣ

Ὁ φωτορεπόρτερ Πάρις Ἑμερ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς Ἀμερικῆς, εἶχε κατασκευάσει τὸ σὺνολο αὐτοῦ πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς φωτογραφικὰς μηχανές, δύο κινηματογραφικὲς τῶν 35 χιλιοστομέτρων καὶ μιὰ τῶν 16 χιλιοστομέτρων. Μόλις βάλῃ σὲ λειτουργίαν τὴ μιὰ μηχανὴ τῶν 35, αὐτομάτως λειτουργοῦν καὶ οἱ δυὸ ἄλλες. Μὲ τὶς δυὸ κινηματογραφικὰς μηχανές παίρνει κινῆσις γιὰ τὰ ἐπίκαιρα μὲς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας καὶ διαλέγει κατόπιν ὁποῖα πέτυχε καλύτερα, ἢ δὲ ἀπλῆ φωτογραφικὴ μηχανὴ μὲ τὸν ἐξαιρετικὸ φακὸ τῆς τοῦ δίνει πάντα θαυμασιὰς φωτογραφίες γιὰ τὸν Τύπον. Μ' ἕνα συμπᾶρον δυὸ τραγῳδία, ὅπως θὰ λέγαμε ἐμεῖς.

ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ ΑΠΟ ΛΑΣΤΙΚΟ

Στοὺς Λονδρέζους δίνεται τὴς ἡμέρας αὐτῆς ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν μιὰ ομάδα ἀκροβατῶν, τοὺς «Πήτερς», πού ὁ ἀγγλικὸς τύπος χαρακτηρίζει καταπληκτικούς καὶ μοναδικούς στὸν κόσμον. Ἡ πριγκίπισσα Μάργκαρετ, πού διάβασε ὅλα τὰ ἐγκώμια τοῦ τύπου

Η ΠΙΝ φύγη γιά τόν πόλεμο, ὁ ἰσχυρός ἄρχοντας τοῦ Πομερίλ ἔταξε νά προσφέρει στό πανάρχαιο γειτονικό μοναστήρι μιᾶ πελώρια καμπάνα. Καί τή βάφτισε, πρίν ἀκόμα φτιαχτή, μέ τ' ὄνομα τῆς κόρης του Ροζεμόντ, πού εἶχε γεννηθῇ ἐκείνην ἀκριβῶς τήν ἡμέρα.

Κάλεσε λοιπόν δυό ἑξακο- στούς τεχνίτες, τὸ Ζάν καί τὸ Ματιέ, καί τοὺς ἀνέθεσε αὐ- τὸ τὸ ἔργον. Ἦσαν κι' οἱ δυό τους νέοι, δυνατοί καί στενοὶ φίλοι. Ἐπιδόθηκαν μέ ζῆλο στή δουλειά τους. Μά, ἀπ' τὶς πρώτες μέρες, μιὰ γυναίκα ἦρθε νὰ τοὺς χωρί- σῃ: ἡ Γκιζέλ, ἡ κόρη τοῦ ἐπιστάτη τοῦ πύργου, ἓνα ἀ- γνὸ καί ἡσυχό κορίτσι, πού κα- τοικοῦσε κοντὰ στοῦ χυτήριου καί τραγουδοῦσε ὅ- λη τὴν ἡμέρα.

Ὁ Ζάν — ψη- λός, μυώδης, μέ μαῦρα μάτια καί σμιχτὰ φρύδια —

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

πιγγες στήν αὐλή. Ἐπειτα, μπροστὰ στοὺς παρατεταγμέ- νους στρατιώτες καί στοὺς μοναχοὺς, θ' ἀνοίγαν τὸ δρό- μο ἀπ' ὅπου θάτρεχε τὸ πυ- ρακτωμένο ρυάκι τοῦ μετάλ- λου. Καί θὰ γεννιόταν ἡ νέα Ροζεμόντ...

Ἐξήντα λίτρες μέταλλο κόχλαζε στὰ καμίνια, πού τὰ τροφοδοτοῦσαν συνεχῶς οἱ θερμαστές. Ὁ Ματιέ, σκυμμένος ἀπὸ πάνω, ἐπιτη- ροῦσε τὸ μίγμα τοῦ χαλκοῦ. Ὁρθίος κοντὰ του, ὁ Ζάν ἔ- δινε διαταγές στοὺς θερμα- στές, πού βρίσκονταν κάτω ἀπ' τὰ πόδια του.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ Ματιέ ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδᾷ ἓ- να τραγούδι τῆς Γκιζέλ. Ὁ Ζάν μάνιασε. Ἡ ζήλεια ἐπνί- ξε κάθε ἴχνος λογικῆς μέσα στοῦ μυαλό του. Ἐσκυψε, ἄρ- παξε τὸ σύντροφό του στὰ δυνατὰ του μπράτσα, τὸν σή- κωσε ψηλά, καί τὸν πέταξε μέσα στήν βραστὴ λάσπη!...

Ἦταν τόσο ἀπότομο, ὥστε ὁ Ματιέ δὲν κατάλαβε κα- λά-καλὰ τί τοῦ συνέβαινε. Μιὰ πνιγμένη φωνὴ βγήκε μόνο ἀπ' τὸ λαιμό του: «Ζάν, βοήθεια!». Κι' ἔπειτα χάθηκε μέσα στοῦ λυωμένο μέταλλο!

Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ φοβερό δράμα...

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὁ Ζάν παντρεύτηκε τὴν ὠραία Γκιζέλ.

Ὅσο γιὰ τὴν καμπάνα, ἦ- ταν πραγματικὸ θάσμα. Κι' ὁ ἄρχοντας τοῦ Πομερίλ εἶχε διορίσει τὸ Ζάν διευθυντὴ τῶν χαλκουργεῶν του.

Ἦταν εὐτυχισμένος ὁ Ζάν, χωρίς τύψεις στήν καρδιά του, γιατί τὸν μεθοῦσε ὁ ἔ- ρωτας.

Κανεὶς δὲν ἤξερε τί εἶχε

φοῦ δπου βρισκόταν τὸ μονα- στήρι, σκορπίστηκε ὡς τὴν κοιλάδα, σὲ μελωδικὰ κύμα- τα, ὁ πῶ παράξενος κι' ἄρ- μονικός ἦχος πού μπορούσε ν' ἀκούσῃ κανεὶς...

Ἦσαν τὰ πρώτα χτυπήμα- τα τῆς Ροζεμόντ. Ἡ Γκιζέλ σταυροκοπήθηκε εὐλαδικά. Μά ὁ Ζάν τινάχτηκε, σάν κά- ποιος νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει στήν καρδιά, καί στὸ βλέμ- μα του ζωγραφίστηκε φρίκη ἀπερίγραπτη, μιὰ ἀνεπίτωτη ἐκφραστὴ τρέλλας!

Μέσα στὶς ἄρμονικὲς δια- κυμάνσεις τοῦ ἤχου τῆς καμ- πάνας, εἶχε ξεχωρίσει τὴ φω- νὴ τοῦ Ματιέ πού τοῦ φώνα- ζε:

«Ζάν, βοήθεια!...».

Μιὰ ζῶη μαρτυρικὴ ἄρχισε ἀπὸ τότε γι' αὐτόν. Μόλις χτυποῦσε ἡ καμπάνα, ἀντη- χοῦσε πάντα σ' αὐτιά του ἡ γοερὴ ἐπικλήσι, ἡ ἴδια πού εἶχε βγῇ ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ θύματός του:

«Ζάν, βοήθεια!...».

Καί, μιὰ μέρα πού ἡ καμ- πάνα ἄρχισε νὰ σημαίνει πέν- θιμα, γιατί εἶχε πεθάνει ὁ γυιὸς τοῦ ἀρχοντα, ὁ Ζάν δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ. Ἡ τρέλλα του εἶχε ἐκδηλω- θῇ καί τὸν ἔκανε ἑξαλλο. Ἀ- νέθηκε τρέχοντας τὸ λόφο, ἔφτασε στοῦ μοναστηρίου καί ζήτησε τὴν ἀδεια ν' ἀνεβῇ στοῦ κωδωνοστάσιο. Ὁ ἡγού- μενος τοῦ τῆν ἔδωσε.

Καθὼς ἀνέβαινε τὰ στενὰ σκαλοπάτια, φώναζε:

— Τί με θέλεις, Ζάν;...

Ποῦ εἶσαι;

Κι' ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνε- θαίνει, ἐνῶ ἡ πελώρια καμ- πάνα σήμαινε πάντα, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ἐφτασε τέλος κοντὰ τῆς κι' ἔσκυψε γιὰ ν' ἀκούσῃ καλλιτέρα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς ἡ φωνὴ τοῦ Ματιέ ἔδινε ἀπὸ μέσο τῆς!...

— Φυλάξου!... οὐρλιασε ἀπὸ κάτω ὁ κωδωνοκρού- σης.

Μά ἦταν πολὺ ἀργά πιά: Καθὼς ταλαντευόταν, ὁ με- τάλλινος δγκος χτύπησε μέ δύναμη κι' ἀνοίξε ἀπὸ δυὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ζάν!...

Ὁ δυστυχισμένος τρελλὸς γκρεμίστηκε στοῦ κενό ἀπ' τὸ ἱλιγγιώδες ἐκεῖνο ὕψος.

Κι' ἡ καμπάνα ἐξακολου-θοῦσε νὰ χτυπᾷ πένθιμα...

ΑΝΡΥ ΛΑΜΠΑΛ

Πεχὸρ θρασύτητες

Στὴν Κανόσιον τῆς πολι- τείας Οὐάσιγκτων, ὁ πόλιςμαν Τζῶν Μίλς ἐτρεψε σὲ φυγὴν μέ τὴν ἀπρόοπτη ἐμφάνισι τοῦ δυὸ κακοποιῶν, πού προσπαθοῦσαν νὰ διαρρήξουν ἓνα χρηματοκι- βώτιο. Κατόπιν ἐτρεψε σ' ἓνα γειτονικό τηλέφωνο γιὰ νὰ ἐλ-δοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' ὅταν ξαναγύρισε, εἶδε πὼς οἱ διαρρήκτες εἶχαν ἐπωφεληθῇ ἀ- πὸ τὴν ἀπουσία του γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὸ ἔργο τους καί ν' ἀφαιρέσουν ὅλο τὸ πε- ριέχομένο τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Η ΠΙΝ ἀπὸ 30 χρόνια, καποὶος περίφημος Γερμανὸς καθηγητῆς τῆς ἱατρικῆς ἔλεγε στοὺς φοιτητὰς του ὅτι ὁ χειρουργὸς πού θάκανε λόγο γιὰ ἐγχείρησι στήν καρδιά, ἔπρεπε νὰ θεωρῇται τρελλὸς καὶ ἀκατα- τοῦ ἀπαγορεύεται ἡ ἐξάσκησι καί νὰ τοῦ ἀπαγορεύεται ὁ ἐπάγγελματός. Αὐτὲς ἦσαν οἱ ἀντιλήψεις τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Σήμε- ρα ὅμως οἱ χειρουργοὶ κάνουν μασ- σὰς στήν καρδιά, τὴν ἀνοίγουν, τὴν ἐ- πιδιορθώνουν!...

Μιὰ ἀπ' τὶς πρώτες ἐγχειρήσεις αὐ- τοῦ τοῦ εἶδους ἔμεινε ἱστορικὴ, ἰδίως γιατί ἐγινε ἀπ' τὸν γιατρὸν ἐνὸς ἱταλι- κοῦ χωριοῦ, δίχως πολλὰ τεχνικὰ μέ- σα καί πείρα. Πρίν ἀπὸ 15 χρόνια, στοῦ χωριὸ αὐτοῦ, μιὰ ὠραία κοπέλλα παντρεύταν τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιάς τῆς. Ἐνῶς περιφρονημένος λοιπὸν θαυμαστής τῆς παρουσιάστηκε ἐξαφν- κὰ στὴν τελετὴ καί πέταξε τὸ μαχαίρι του, γιὰ νὰ χτυπήσῃ στοῦ στήθος τῆ νύφης. Ὁ γαμπρὸς ὅμως πρόλαβε νὰ τὴ σκεπάσῃ μέ τὸ σῶμα του καί δέ- χτηκε τὸ μαχαίρι στήν καρδιά του.

Ὁ γέρος γιατρός τοῦ χωριοῦ ἐμπόδισε τὸν πατέρα τοῦ νέου, πού θέλησε νὰ τραβήξῃ τὸ ὅπλο ἀπ' τὴν πληγὴ.

— Θὰ τὸν σκοτώσετε, ἂν κά-

μετε αὐτὴ τὴν τρέλλα! τοῦ φώναξε. Ἀφίστε τον σὲ μένα.

Πραγματικά, ἂν ἔ- θγαινε τὸ μαχαίρι, τὸ αἷμα θὰ ξεχυνόταν ἀπ' τὴν τρύπα μέσα στοῦ σώματος. Αὐτὸ τὸ... μάλωμα τῆς καρδιάς ἔχει ἤδη γίνῃ ἀρκετὲς φορὲς ἰ' ἐπιτυχία.

Μιὰ ἄλλη καινούργια ἐγχείρησις ἐπεμύσθη τὴν περικαρδίτιδα. Ὡς γνω- στὸν, ἡ καρδιά περιβάλλεται ἀπὸ ἓνα σάκκο, τὸ «περικάρδιον», πού ἔχει τὸν προορισμὸ νὰ τὴν προστατεύῃ. Πρέπει ὅμως νὰ μπορῇ νὰ κινήται τελείως ἐ- λεύθερα μέσα σ' αὐτόν. Στὴν περικαρ- ζιτίδα λοιπὸν, τὸ περικάρδιον κολλάει πάνω στήν καρδιά καί παρεμποδίζει τοὺς παλμούς τῆς. Ὁ ἄρρωστος ἔχει ὅτε δυσπνοία, τὰ χέρια καί τὰ πόδια του μελανιάζουν, οἱ κοιλότητες τοῦ σώματός του γεμίζουν μέ ὕγρo, οἱ φλέβες πρήζονται...

Σὲ τέτοια περιπτώσι, ὁ χειρουργὸς μπορεῖ νὰ κόψῃ καί νὰ ἐξεκολλήσῃ ἀπ' τὴν καρδιά ἓνα μεγάλο κομμάτι τοῦ περικαρδίου. Εἶνε μιὰ ἐγχείρησις πού πρέπει νὰ γίνῃ μέ μεγάλη προσοχή, φέρνει ὅμως ἀποτελέσματα θεῶς καί ἐκπληκτικά: «Ὅλα τὰ προσπάνω πα- θολογικά συμπτώματα, ἐξαφανίζονται ὡς διὰ μαγείας κι' ἡ καρδιά ξαναρχί- ζει νὰ λειτουργῇ κανονικά. Ἐτα, νι- κήθηκε μιὰ ἀρρώστια τῆς καρδιάς, πού προκαλοῦσε ἀρκετοὺς ἐρθνικοὺς θανάτους.

Εἶχαμε ἄλλοτε γράψῃ γιὰ τέτοιες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις στήν καρδιά. Στὸ μεταξύ ὅμως ἐφαρμόσθηκαν κι' ἄλλες, ἀκόμη πῶς πρωτότυπες καί τολμηρές.

Σὲ περιπτώσεις θρομβώσεως τῶν στεφανιαί-ων ἀρτηριῶν, ἔ- να μέρος τοῦ καρδ. α. κ. ο. ὁ μὲν δὲν τρέφε-ται πιά ἀρκετὰ μέ αἷμα, ἀδύ- νατιζέει καί δὲν μπορεῖ νὰ ἐκ- πληρώσῃ τὴ φυσι- κὴν λειτουργία του. Ὁ Ἀμερικανὸς λοιπὸν χειρουργὸς δόκτωρ

Τὸ νύμφη
τὸν
ΚΑΡΔΙΑ

Τολμηρότερες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις

Μπὲκ ἐνίσχυε τὸ μέρος ἐκεῖνο, καλ- λῶντας ἀπὸ πάνω ἓνα κομμάτι μυϊκοῦ ἱστοῦ παρμένο ἀπὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος. Αὐτὸ τὸ... μάλωμα τῆς καρδιάς ἔχει ἤδη γίνῃ ἀρκετὲς φορὲς ἰ' ἐπιτυχία.

Μιὰ ἄλλη καινούργια ἐγχείρησις ἐπεμύσθη τὴν περικαρδίτιδα. Ὡς γνω- στὸν, ἡ καρδιά περιβάλλεται ἀπὸ ἓνα σάκκο, τὸ «περικάρδιον», πού ἔχει τὸν προορισμὸ νὰ τὴν προστατεύῃ. Πρέπει ὅμως νὰ μπορῇ νὰ κινήται τελείως ἐ- λεύθερα μέσα σ' αὐτόν. Στὴν περικαρ- ζιτίδα λοιπὸν, τὸ περικάρδιον κολλάει πάνω στήν καρδιά καί παρεμποδίζει τοὺς παλμούς τῆς. Ὁ ἄρρωστος ἔχει ὅτε δυσπνοία, τὰ χέρια καί τὰ πόδια του μελανιάζουν, οἱ κοιλότητες τοῦ σώματός του γεμίζουν μέ ὕγρo, οἱ φλέβες πρήζονται...

Σὲ τέτοια περιπτώσι, ὁ χειρουργὸς μπορεῖ νὰ κόψῃ καί νὰ ἐξεκολλήσῃ ἀπ' τὴν καρδιά ἓνα μεγάλο κομμάτι τοῦ περικαρδίου. Εἶνε μιὰ ἐγχείρησις πού πρέπει νὰ γίνῃ μέ μεγάλη προσοχή, φέρνει ὅμως ἀποτελέσματα θεῶς καί ἐκπληκτικά: «Ὅλα τὰ προσπάνω πα- θολογικά συμπτώματα, ἐξαφανίζονται ὡς διὰ μαγείας κι' ἡ καρδιά ξαναρχί- ζει νὰ λειτουργῇ κανονικά. Ἐτα, νι- κήθηκε μιὰ ἀρρώστια τῆς καρδιάς, πού προκαλοῦσε ἀρκετοὺς ἐρθνικοὺς θανάτους.

Ὁ γαμπρὸς πρόλαβε νὰ σκεπάσῃ τὴ νύφη μέ τὸ στήθος του καί δέχθηκε τὸ μαχαίρι στήν καρδιά...

Τέλος, ἄλλοι χειρουργοὶ τόλμησαν νὰ ἀνοίξουν τὴν καρδιά καί νὰ εἰσχω- ρήσουν στοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς. Αὐτὸ ἐγινε ἰδίως σὲ περιπτώσεις «κυανώσεως τῶν βρεφῶν», μιὰς ἐπικίνδυνης παθολογι- κῆς καταστάσεως πού ὑπάρχει ἐκ γε- νετῆς καί ὀφείλεται σὲ μερικὴ ἀπό- φραξι τῶν μικρῶν αἰμοφόρων ἀγγείων πού συνδέουν τὴν καρδιά μέ τοὺς πνεύ- μονες. Τὸ βρέφος μελανιάζει τότε, γι- ατί τὸ αἷμα τοῦ δὲν καθαρίζεται κανο- νικά, καί δὲν μπορεῖ νὰ διατηρηθῇ γιὰ πολὺ στὴ ζωή.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, οἱ χειρουργοὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βαλτιμόρης ἄρχισαν νὰ ἐφαρμόζουν σὲ τέτοιες πε- ριπτώσεις τὴν ἐγχείρησι τῆς «ἀναστο- μώσεως». Ἀλλάζουν δηλαδὴ τὸ δρόμο πού ἀκολουθεῖ τὸ αἷμα, ἔτσι ὥστε νὰ κυκλοφορῇ κανονικά.

Ἡ χειρουργικὴ ὅμως αὐτὴ ἐπέμβα- σις εἶνε λεπτὴ καί δύσκολη, γιατί γί- νεται συχνά σὲ αἰμοφόρα ἀγγεῖα μῆ- κους μόλις ἐνὸς ἐκατοστοῦ τοῦ μέ- τρου. Ἐχει δὲ ἤδη ἀποτύχει πολλὲς φορὲς (πάντως ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφαρμόζεται, γιατί ἀποτελεῖ τὴν μο- ναδικὴ ἐλπίδα σωτηρίας τῶν παιδιῶν αὐτῶν).

Τελευταίως λοιπὸν ἓνας Ἀγγλὸς χειρουργὸς τὴν ἀντικατέστησε μέ μιὰν ἄλλη ἐγχείρησι, ἀκόμη ριζικώτερη: Ἀνοίγει τὴν καρδιά τοῦ βρέφους, βρί- σκει τὸ ἐσωτερικὸ ἐλάττωμα τῶν αἰμο- φόρων ἀγγείων πού παρεμποδίζει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, καί τὸ διορ- θώνει μέ τὸ νυστέρι τοῦ! Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἔχει γίνῃ ἤδη περισσότερες ἀπὸ 10 φορὲς, πάντοτε μ' ἐπιτυχία.

Ὁ δυστυχισμένος τρελλὸς γκρε- μίστηκε στοῦ κενό, ἀπὸ τὸ ἱλι- γιώδες ὕψος.

εἶχε ἀρχίσει νὰ μισῇ τὸν ξανθόμαλλο καί γαλανομάτη σύντροφό του, γιατί τὸν εἶχε δῇ νὰ μιλάει μέ τὴν ὡμορφὴ Γκιζέλ, πού γελοῦσε μ' ἓνα ἀσημένιο γέλιο καθὼς τὸν ἄ- κουγε... Κι' αὐτὸς εἶχε μι- λήσει μαζί τῆς, μὰ δὲν τοῦχε δώσει προσοχή... Κι' ὅμως τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζωὴ του!

Μιὰ μέρα πού ζύμωναν τὸν πηλὸ γιὰ τὸ πρόπλασμα τῆς καμπάνας, ὁ Ζάν σήκω- σε ἑξαφνικά τὸ κεφάλι του κι' εἶπε στοῦ σύντροφό του:

— Ματιέ! Ἀγαπᾷς τὴ Γκι- ζέλ, ἂν εἴν' ἀλήθεια;

Ὁ ἄλλος κοκκίνισε στήν ἀρχή. Ἐπειτα τὸν κύτταξε κατὰμάτια κι' ἀπάντησε στα- θερά:

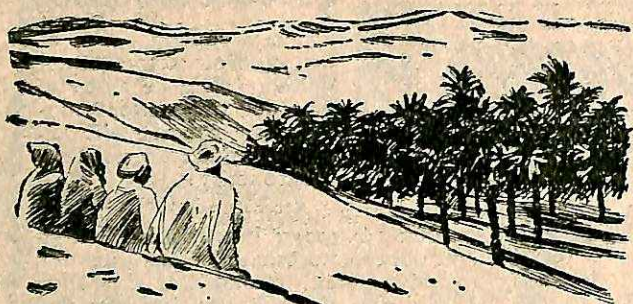
— Ναι, τὴν ἀγαπᾷ πῶς πο- λὺ ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμo... σάν μιὰ ἀνία πού

Σταμάτησε ἀπότομα, γιατί

Ο Παράδεισος ΣΤΗ ΣΑΧΑΡΑ

Ανακαλύφθηκε η υπόγεια λίμνη

Κανείς δεν πίστεψε τον καθηγητή της γεωλογίας Ζυστέν Σαβοννίν, όταν, την άνοιξη του 1927, δήλωσε ότι υπήρχε κάτω απ' τις φλογισμένες άμους και τούς γυμνούς βράχους της Σαχάρας μια απόρρητη υπογεία λίμνη... Οι χιουμοριστές είπαν τότε ότι ο καλός καθηγητής θάχε σίγουρα πέσει θύμα ενός απ' τους συνηθισμένους αντικατοπτρισμούς της ερήμου, που έχουν ξεγελάσει τόσους δυστυχούς οδοιπόρους!

Κατά σύμπτωση, την ίδια εκείνη εποχή, η αγγερική Σαχάρα υπέφερε από πρωτοφανή ξηρασία. Τα παλιά άρτεσιανά πηγάδια στερεύσαν ένα - ένα κι οι οάσεις καταστρέφονταν. Η άμμος σκέπαζε λίγο - λίγο τα τελευταία ίχνη βλαστήσεως και ζωής...

Κι' οι γαλλικές αρχές αντιμετώπιζαν ένα σοβαρότατο πρόβλημα: Έξακουσες χιλιάδες ιθαγενείς, που ζούσαν ανέκαθεν στην ερήμο, θ' ανέβαιναν προς το Βορρά, προς τα πυκνοκατοικημένα παράλια. Πώς θα μπορούσαν να συντηρηθούν οι όρδες αυτές των προσφύγων;

Τελοσπάντων, η κατάσταση αντιμετώπιζόταν ό-πως - όπως. Όσο περνούσαν όμως τα χρόνια, χειροτέρευαν τα πράγματα. Στο τέλος, λοιπόν, οι τοπικές αρχές αναγκάστηκαν, στην απελπισία τους, να ψάξουν για την προβληματική υπογεία λίμνη του καθηγητού Σαβοννίν. Διοργανώθηκαν δυο υδρολογικές αποστολές, αλλά απέτυχαν γιατί τους έλειπαν τα απαιτούμενα μηχανήματα. Η τρίτη όμως και τελευταία, το 1937, επέτυχε επιτέλους. Στη Γκοντάια, σε βάθος 500 μέτρων κάτω απ' την επιφάνεια της ερήμου, βρέθηκε μια πηγή νερού που φαινόταν ανεξάντλητη!

Νεότερες παρατηρήσεις επιβεβαίωσαν την ύπαρξη της υπογείας λίμνης της Σαχάρας, που έχει έκταση ίση ολόκληρη ή Γαλλία, φτάνοντας ως το βουνό "Ατλάντ" στο Βορρά, ως τη Λιβυκή ερήμο στην ανατολή κι' ως τη Γαλλική Δυτική Αφρική στη δύση. Ο τελευταίος πόλεμος διέκοψε προσωρινώς τα έργα της εκμεταλλεύσεώς της. Έτοιμάσθηκε όμως μυστικά ένα δεκάετες σχέδιο για ν' αποκτήσει η Σαχάρα 1.500 νέες οάσεις, όπου θα εγκατασταθούν 1.500.000 άτομοι. Τώρα λοιπόν έχει αρχίσει να εφαρμόζεται το σχέδιο αυτό, που θα κάνει άγνωστη τη Σαχάρα.

"Ηδη το νερό της υπογείας λίμνης ανεβαίνει στην επιφάνεια, σε πολλά σημεία. Κι' ο καθηγητής Σαβοννίν απόδεικνυεται ένας σοφός επιστήμων, που ξέρει να μελετά το έδαφος και να βγάζει έτσι βετικά συμπεράσματα για τις περασμένες μεταβολές του και για τα υπόγεια μυστικά του. "Ας ιδούμε όμως την ιστορία της περιφέρειας λίμνης.

Πριν από 10 εκατομμύρια χρόνια, το μεγαλύτερο μέρος της σημερινής Ευρώπης και Αφρικής σκεπαζόταν από θάλασσα. Το Παριζί π. χ. βρισκόταν στο βυθό του ωκεανού - όπως δείχνουν τα όστρακα που βρέθηκαν στο υπέδαφός του. Η Σαχάρα λοιπόν ήταν τότε μια μεγάλη λίμνη με γλυκό νερό.

Αργότερα, όμως, τεράστιες γεωλογικές αναστατώσεις τη σκέπασαν με στρώματα βράχων και την έκρυψαν απ' τους ανθρώπους που είχαν αρχίσει να εμφανίζονται στη Γη. Αφού η Σαχάρα υπήρξε μια απέραντη ζούγκλα με ελέφαντες, ιπποπόταμους και ρινόκερους - όπως δείχνουν διάφορα προϊστορικά σχέδια που βρέθηκαν μέσα σε σπηλιές - κατόπιν, με το τέλος μιας στεγνής και γυμνής ερήμου. Η λίμνη όμως έμεινε πάντα κρυμμένη στα σπλάχνα της, σαν βαλσαμωμένο πτώμα μέσα σ' ένα βαθύ τάφο.

Τα νερά της προέρχονται απ' τα χιόνια, τα ποτάμια και τις βροχές του "Ατλάντος, που κυλούν στις πλαγιές του πανύψηλου αμ- του βουνού και χάνονται μέσα σε μυστηριώδεις σχισμές των βράχων. Έτσι, η υπογεία λίμνη τροφοδοτείται συνεχώς και μένει ανεξάντλητη. Ενώ, κοντά στον "Ατλάντ, βρίσκεται σε βάθος 200 περίπου μέτρων, όσο προχωρεί ανατολικά, κατεβαίνει βαθύτερα, περισσότερο από 1.400 μέτρα κάτω απ' την επιφάνεια της ερήμου.

Άλλου όμως βρίσκεται πολύ κοντά στην επιφάνεια. Σ' αυτά ιδίως τα σημεία πρόκειται ν' ανοιχθούν αρτεσιανά πηγάδια, απ' όπου το νερό θ' αναβλύζει μόνο του, σαν αδιάκοπη πηγή. Όπου χρειάζεται, θα εγκατασταθούν άντλίες για να το υποδοθούν.

Η ποσότης του νερού που πρόκειται να καταναλώσουν οι κάτοικοι των 1.500 νέων οάσεων, είναι πολύ κατώτερη απ' όση προσφέρουν κάθε χρόνο στη λίμνη τα χιόνια κι' οι βροχές του "Ατλάντος. Αν ωστόσο κατεβή μερικά μέτρα η στάθμη της λίμνης, από την καταπόνηση του νερού της, θα πάψει τότε να γίνεται μεγάλη εξατμίσις του απ' τις ήλιες ακτίνες στην εκτεθειμένη νοτιοδυτική περιφέρεια της λίμνης, και συνεπώς δεν θα χάνονται πια άσκοπα 500.000.000 κυβικά μέτρα νερού κάθε χρόνο.

Έχουν αρχίσει ήδη τα έργα στην άλλοτε ανυδρική κοιλάδα της κοιλάδας του Μζάμπ, δίνοντας ζωή σε μια λουρίδα της ερήμου, μήκους 320 χιλιομέτρων και πλάτους 10 χιλιομέτρων. Στο μέρος αυτό πρόκειται να γίνουν 200 οάσεις, που θ' αποτελέσουν μια πράσινη "λεωφόρο" στη μέση της Σαχάρας.

Όλες οι νέες οάσεις θα ναί ομοιες μεταξύ τους. Κάθε χωριό, χτισμένο γύρω απ' τα πηγάδια του, το άσπρο τζαμί του και το ραδιοφωνικό σταθμό του, θα έχει ομοιομορφα σπιτάκια. Κάθε οικογένεια θα έχει 10 στρέμματα γης με 121 χοιρινάδες. Σε κάθε οάση θα μένουν 200 οικογένειες, δηλαδή περίπου 2.000 ψυχές εν όλω.

Ός οτου κατασκευασθεί ένας σιδηρόδρομος που θα διασχίζει τη Σαχάρα, τα νέα χωριά θα συνδεώνται με καλούς κι' ασφαλτωμένους αυτοκινητοδρόμους. Θα χρειασθεί να περάσουν 15 χρόνια, για ν' υποδώσουν καπούς οι καινούργιες χοιρινάδες. Χάρη όμως στα επιστημονικά μέσα καλλιέργειας, ελπίζεται να διπλασιασθή η παραγωγή τους.

Τέλος, προβλέπεται να εφαρμοσθή ένα τεράστιο πρόγραμμα ηλεκτροφωτισμού των οάσεων της Σαχάρας. Κι' έτσι, η ερήμος και φοβερή Σαχάρα, θα μετατραπή χάρις στη νέα τεχνική και την Έπιστήμη, σε εύδελτο τόπο για εύχαιστη διαμονή.

Τέλος, προβλέπεται να εφαρμοσθή ένα τεράστιο πρόγραμμα ηλεκτροφωτισμού των οάσεων της Σαχάρας.

Κι' έτσι, η ερήμος και φοβερή Σαχάρα, θα μετατραπή χάρις στη νέα τεχνική και την Έπιστήμη, σε εύδελτο τόπο για εύχαιστη διαμονή.

Η φθορά του οργανισμού ΚΑΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Οι γυναίκες χρειάζονται λιγώτερες θερμίδες

Οι "Αγγλοι επιστήμονες ανακάλυψαν μια νέα μέθοδο, που βασίζεται στη μέτρηση των καρδιακών παλμών, για την εξακρίβωση του ποσού της ενέργειας που δαπανά ένας άνθρωπος κατά τη διάρκεια της εργασίας του, καθώς και όταν βρίσκεται σε κατάσταση πλήρους αναπαύσεως.

Τα αποτελέσματα αυτών των μετρήσεων ανέτρεψαν μερικές σφαλερές ιδέες που επικρατούσαν ως σήμερα σχετικά με τον αριθμό των καταναλισκόμενων θερμίδων και επέτρεψαν μια καλύτερη εκτίμηση των φθορών που προκαλούν στον ανθρώπινο οργανισμό τα διάφορα είδη εργασίας.

Η πρώτη αξιοσημείωτη παρατήρηση είναι ότι η γυναίκα υπό τσους όρους με τον άντρα - ηλικία, σωματική διάπλασις, συνθήκες διαβιώσεως κτλ. - χρειάζεται μικρότερο αριθμό θερμίδων απ' αυτόν. Οι "Αγγλοι επιστήμονες καθώρισαν, κατά μέσον όρον, τον αριθμό των θερμίδων που ένας άντρας χρειάζεται ημερησίως σε κατάσταση αναπαύσεως, σε 2400. Για τη γυναίκα ο αριθμός των απαιτούμενων θερμίδων είναι 2100.

Η δεύτερη παρατήρηση είναι ότι η εκτελούμενη εργασία, στα περισσότερα επαγγέλματα απαιτεί έναν πρόσθετο αριθμό θερμίδων.

Ας δούμε πρώτα τις περιπτώσεις που αφορούν τις γυναίκες.

Στην πρώτη σειρά έρχεται η πλύστρα, με 1400 θερμίδες πάνω από τη βάση (συνολ. 3.500). Έτσι, η πλύστρα παίρνει θεσι πλάι στο σιδηρουργό. Ακολουθεί κατόπιν η ασχολούμενη με το νοικοκυριό της. Μια νοικοκυρά, με μέτρια οικογένεια, χρειάζεται ημερησίως 950 θερμίδες πάνω από τη βάση, περισσότερο, δηλαδή, από έναν υποδηματοποιό ή έναν τορνευτή. Τις ημέρες μάλιστα που εκτός από το συνηθισμένο συγκύρισμα, το μαγείρεμα κτλ. κάνει επίσης και πρόσθετες εργασίες ή πρόσθετη καταναλώσις θερμίδων κυμαίνεται μεταξύ 1100 και 1500. Μετά τη νοικοκυρά έρχεται η σιδηρώτρια με πρόσθετη καταναλώσις 580 θερμίδων, ή ύψαν- τρια με 400 θερμίδες και τελευταία η δακτυλογράφος με 300 θερμίδες την ημέρα.

Από τους άντρες, οι ανθρακωρύχοι έρχονται στην πρώτη γραμμή. Η εξαντλητική εργασία τους απαιτεί 3.450 θερμίδες την ημέρα.

Ακολουθούν οι θερμαστές ατμομηχανών, που χρειάζονται 2300 πρόσθετες θερμίδες την ημέρα. Μερικά άλλα επαγγέλματα που απαιτούν μεγάλο αριθμό θερμίδων είναι: του σιδηρουργού (1450 πρόσθετες θερμίδες), του κλειδαρά (1400 θερμίδες), του βαρελά (1200 θερμίδες), του κηπουρού (1100 θερμίδες), του πεταλωτού (1050 θερμίδες), του ζυματού φούρνου (1050 θερμίδες), του χτίστη (950 θερμίδες).

Το γκαρσόνι έρχεται στην ίδια μοίρα με το βαρελά. Για οκτάωρο ημερησία εργασία χρειάζεται 1200 θερμίδες. Οι υποδηματοποιοί 650 θερμίδες. Οι ήθοιοι 600 θερμίδες. Οι τορνευτές 600 θερμίδες. Ξεκουράστα επαγγέλματα μπορούν να θεωρηθούν του τυπογράφου (340 θερμίδες), του σχεδιαστού (300 θερμίδες), του στιλβωτού (360 θερμίδες), του χημικού (250 θερμίδες), του υπαλλήλου γραφείου (200 θερμίδες), του επιστάτου εργοστασίου (150 θερμίδες), του ωρολογιοποιού (100 θερμίδες) και του θυρωρού (50 θερμίδες).

Οι τεμπέληδες λοιπόν δεν έχουν παρά να διαλέξουν μεταξύ αυτών των τελευταίων!

Μέσα ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Η ένοποιία του Κουτσούμπε

Το Τάγμα ύστερα από πεισματοδείς αγώνες είχε διαλύσει τα συμμορικά συγκροτήματα του Καϊμακτσάλαν κι' είχε σταθή άγρυπνος φρουρός πάνω στα σύνορα. Ήταν οι πρώτες ημέρες του Σεπτεμβρίου κι' ολόκληρη ή όρεινη περιοχή χανόταν συχνά μέσα σε μια πυκνή ομίχλη. Τα σύννεφα κατέβαιναν και σκέπαζαν τις κορυφές των βουνών κι' ένας πυκνός κι' αδιάπεραστός πέπλος τύλιγε τα πάντα. Μέσα σ' αυτόν χανόνταν διαβάσεις, δέντρα, χαράδρες και ρεματιές και κάθε μετακίνησις γινόταν φοβερά επικίνδυνη. Γύρω απλωόταν μια απόλυτη ήσυχια. Φύλλο δεν κουνιόταν. Αυτή ή φοβερή και ύπουλη ομίχλη έκανε ανήσυχους τούς στρατιώτες μας. Οι σκοποί δεν μπορούσαν να διακρίνουν ούτε την μύτη τους και μάταια στήνανε διαρκώς τ' αυτί τους για ν' ακούσουν καμιά τουφεκία, κανένα θόρυβο. Η πυκνή ομίχλη τα σκέπαζε όλα με το μυστηριώδη πέπλο της. Κάπου κάπου μόνον έφτανε από μακριά ο σβυσμένος αντίλαλος από ομίλίες, σε γλώσσα όχι ελληνική. Οι βουνισίοι στρατιώτες καθώς έκούγαν τις κουδέντες αυτές που τις έφερναν από μακριά τα σύννεφα, δέλωναν στους καμπύσιους στρατιώτες:

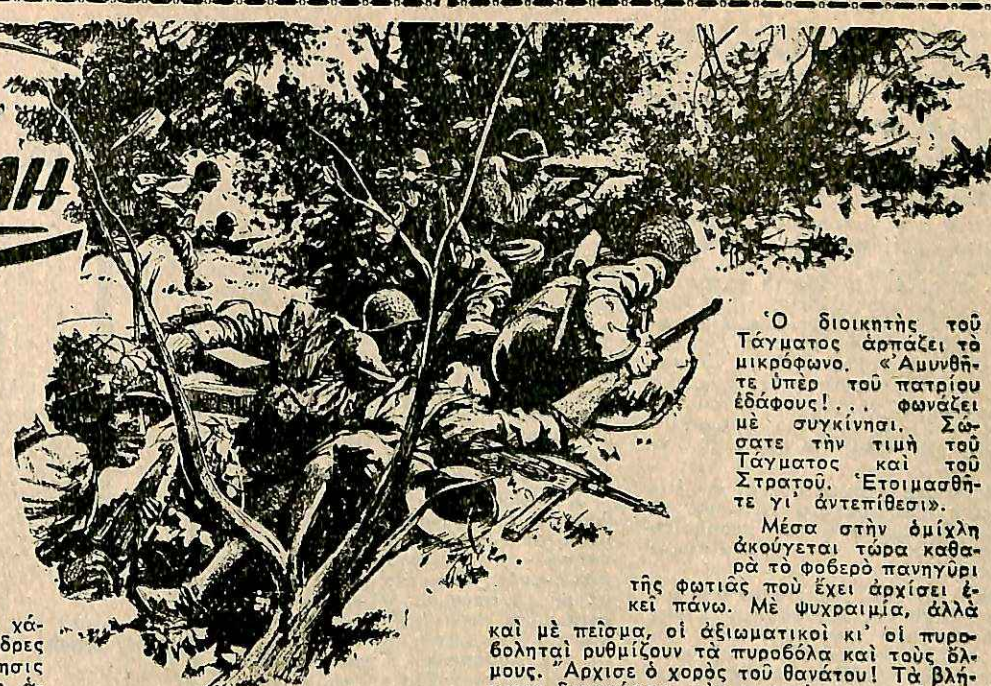
— Κάτι πρέπει να συμβαίνει εκεί, προς τα σύνορα. Κάποιοι κινούνται προς τα εδώ. Οι "φίλοι" μας οι συμμορίτες κουδεντολογούν μαζί τους.

Και δεν άργησαν να βγούν αληθινές οι παρατηρήσεις τους. Το μεσημέρι της 8ης Σεπτεμβρίου ο ασύρματος του Κουτσούμπε, ύστερα από πολλές κλήσεις, κατάρθωσε να μεταδώση την εξής πληροφορία: «Ισχυρά συμμορική δύναμις, με τη βοήθεια της πυκνής ομίχλης είχε κυκλώσει και προσβάλει τη μικρή ομάδα που βρισκόταν στο φυλάκιο, κοντά στην πυραμίδα 119 Κουτσούμπε. Οι ελάχιστοι στρατιώτες όμως δεν έχασαν το θάρρος τους. Πολέμησαν σκληρά με τον "άδρατο" έχθρο και κατάφεραν να διασπάσουν τον κλοιό και να συμπτυχθούν προς το κυρίως Κουτσούμπε. Πάνω σ' αυτό τον επικό αγώνα εναντίον των συμμοριτών, μέσα στη θολούρα της ομίχλης, είχε χαθή ένας στρατιώτης».

— Να εΐσατε σ' επιφυλακή, τους έδωσε σήμα ο διοικητής.

Λίγο αργότερα το Κουτσούμπε απάντησε: «Ορατότης μηδέν. Δεν μπορούμε να εξακριβώσουμε περί τίνος πρόκειται». Επ'ι δύο ώρες όλα τα τμήματα βρίσκονταν σε συναγερμό. Οι στρατιώτες έχουν κυριευθή από φοβερό πείσμα. Νοιάζουν ότι ο έχθρος σέρνεται ύπουλα, σαν φείδι στο ελληνικό έδαφος με την βοήθεια της πυκνής ομίχλης που προστατεύει τις κινήσεις του. Γιατί να μην μπορούν να τον διακρίνουν και να τον αποδεκατίσουν με τις σφαίρες των αυτόματων;

Θά ήταν δύομιση ή ώρα όταν νέο σήμα από το Κουτσούμπε ανέφερε πως ή κατάσταση εκεί πάνω ήταν τραγική: «Έχουμε κυκλωθή, ανέφεραν, από ισχυρή δύναμη που πέρασε τα σύνορα κι' έφτασε ως εδώ. Καλυπτόμενη από την ομίχλη πλησίασε δέκα μέτρα κοντά στις θέσεις μας και συνεχώς μας επιτίθεται. Παρακαλούμε ν' αρχίσω ή δράσις των δυνάμεων και του πυροβολικού. Η Πυραμίδα και το τριγωνομετρικό Κουτσούμπε κατελήφθησαν από τον έχθρο».

Ο διοικητής του Τάγματος άρπάζει το μικρόφωνο. «Αμυνθήτε υπέρ του πατρίου εδάφους!... φωνάζει με συγκίνηση. Σώσατε την τιμή του Τάγματος και του Στρατού. Έτοιμασθήτε γι' αντιμετώπισις».

Μέσα στην ομίχλη ακούγεται τώρα καθαρά το φοβερό πανηγύρι της φωτιάς που έχει αρχίσει εκεί πάνω. Με ψυχραιμία, αλλά

και με πείσμα, οι αξιωματικοί κι' οι πυροβοληταί ρυθμίζουν τα πυροβόλα και τούς δυνάμους. Αρχίζει ο χορός του θανάτου! Τα βλήματα διαγράφουν την τροχιά τους και πηγαίνουν να σκάσουν ανάμεσα στις ομάδες των συμμοριτών και των συνεργατών τους. Ένα Τάγμα, όπως αναφέρει ο λοχαγός Δ. Σ., στις 7 Σεπτεμβρίου, είχε περάσει τα σύνορα. Ήσαν περίπου 490 άνδρες που είχαν έντολη να χτυπήσουν τον Έθνικό Στρατό. Και πραγματικά, όταν πλησίασαν έλαβαν διάταξη μάχης και χτύπησαν μαζί με τούς πρόσδετες το Κουτσούμπε.

Όταν ή πληροφορία αυτή διαδόθηκε στις τάξεις των στρατιωτών όλοι τους κατελήφθησαν από δικαιολογημένη λύσσα. "Ενοίωθαν απερίγραπτη ανυπομονησία κι' όργη μαζί, όργη ασυγκράτητη κι' έσφιγγαν τα όπλα τους τα τιμημένα. Τα μάτια τους πετούσαν φλόγες...

Οι "Ελληνες στρατιώτες κλαίνε τώρα από πείσμα για την θρασυτάτη προσβολή. Κι' αυτή ή καταραμένη ομίχλη εξακολουθεί να κρύβει τούς συμμορίτες και τούς βοηθούς τους.

— Κάνε το θάυμα σου, σκόρπισε την ομίχλη για να ριχτούμε στον αγώνα και να μην αϊματοκυλιστούμε μεταξύ μας!...

Ξαφνικά μια ακτίνα ήλιου φωτίσε τον όρίζοντα. Η ομίχλη άρχισε να υποχωρή σαν να τραβούσε το πυκνό πέπλο της από τις κορυφογραμμές ένα άδρατο χέρι. Βουνά και λαγκάδια φωτίσθηκαν από έναν λαμπερό ήλιο, γεμάτον δόξα. — Αέρα!... φώναξαν αμέτρητα στόματα στρατιωτών.

Ποιός μπορεί ν' αναχαιτίση την όρμη του "Ελληνι φαντάρου, όταν τον συνεπάρη ο ένθουσιασμός;...

Τρομάζει το άσκέρι των έπιδρομένων καθώς βλέπει πως τα πυκνά πυρά τους δεν μπορούν να σκαματησουν την ακατάσχετη όρμη των φαντάρων μας. Μάταια αγωνίζεται να κρατήσει τις θέσεις του. Τρέμει, λυγίζει και σαρώνεται σε μια άτακτη υποχώρησι.

Οι όδροι και το πυροβολικό υποστηρίζουν την επίθεσι του στρατού μας. Λίγες ώρες αργότερα το τριγωνομετρικό Κου-

τσούμπε κι' ή πυραμίδα 119 απαλλάσσονται απ' τον έχθρο και πάνω τους ύψωνεται και κυματίζει, καθώς ή πουσική ανακρούει τον Έθνικό μας Ύμνο, ή "Ελληνική σημαία. Γύρω, στο "Ελληνικό έδαφος, είνε σκορπισμένα τα πτώματα των προδοτών και 17 γειτόνων στρατιωτών, μεταξύ των οποίων και το πτώμα ενός Σέρβου αξιωματικού.

Πέρα, στα σύνορα, φαίνονται να υποχωρούν και να τρέχουν τρομοκρατημένοι οι συμμορίτες. Οι γενοαίοι φαντάροι μας μόλις και μετά βίας συγκρατούνται. Δεν προχωρούν πέραν των συνόρων. Οι έπιδρομείς πήραν ένα σκληρό μάθημα. "Ας τολμήσουν να ξεμυτίσουν στο "Ελληνικό έδαφος! Θα συντριβούν όλοσχερώς.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Καθαρισμός όπλων μετά τη μάχη...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΔΙΟΥΡΥΝ
ΒΑΦΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΩΝΣ
ΠΩΛΗΘΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
Βύσσης 14, ΤΗΛ. 30128

Ο έντειχισμένος ΣΚΕΛΕΤΟΣ

Το μυστήριο της «Κουκουβάγιας
του Πύργου της Βαβέλ»

Πριν από κάμποσο καιρό, δημο-
σιεύθηκε στις αγγλικές εφημερίδες
η ακόλουθη είδησις:

«Κατά την κατεδάφιση μερικών
παλαιών κτιρίων της Σουφφολκ
Στρήτ, για τη διάνοξη μιας νέας
όδου, ανακάλυψε σε άριστη κατάστα-
ση ένας σκελετός άνδρος, που, σύμ-
φωνα με όλες τις ενδείξεις, είχε εν-
ταφιασθή ζωντανός μέσα σ' ένα μι-
κρό υπόγειο θάλαμο. Προς το πα-
ρόν, καμμία υπόθεση δεν είναι δυ-
νατή για την ταυτότητα αυτού του
άνδρου. Το αρμόδιο υπουργείο
διέταξε την ενέργεια σχετικής έ-
ρευνας».

Η έρευνα τερματίστηκε την πε-
ρασμένη βδομάδα και κατέληξε σε
πλήρη διαλεύκανση του μυστηρίου
που περιέβαλλε τον έντειχισμένο
σκελετό.

Κατά το 1860, ύψωνόταν στη μέ-
ση περίπου της Σουφφολκ Στρήτ
ένα παλιό και μισοερειπωμένο κτί-
ριο, που οι γείτονες αποκαλούσαν
«Πύργο της Βαβέλ», επειδή οι πε-
ρισσότεροι από τους ενοίκους του
ήσαν ένοικοι κι' όπως ήταν φυσικό
μιλούσαν ο καθένας τη γλώσσα του.

Αλλ' ο «Πύργος της Βαβέλ» κα-
τάντησε με τον καιρό ακατοίκητος.
Ένας - ένας οι ένοικοι του τον έγ-
κατέλειψαν. Ο μόνος που εξακο-
λούθησε να μένει εκεί ήταν ένας μυ-
στηριώδης γέρος, με παράξενο ύφος
και τρόπους. Κανείς δεν ήξερε ούτε
πώς λεγόταν, ούτε από πού είχε
έρθει, ούτε πώς ζούσε. Οι περίοικοι
τόν είχαν αποκαλέσει «Κουκουβά-
για του πύργου της Βαβέλ» και μι-
λούσαν γι' αυτόν με αίσθημα φό-
βου. Μερικοί τόν νόμιζαν για μάγο.
Για τους πιο πολλούς, όμως, δεν
ήταν ένας άνθρωπος ζωντανός, αλλ'
ένας βρυκόλακας, ένα φάντασμα,
μια κολασμένη ψυχή, που είχε ξα-

ναυυρίσει στη γη κι' είχε ξαναβρή
το γήινο σαρκό της.

Η αλήθεια είναι πως το πρόσωπο
αυτού του ανθρώπου είχε μία θανά-
σιμη ωχρότητα, πως τα μάτια του
είχαν χωθή μέσα στις κογχές τους
και πως τα χέρια του ήταν λιπό-
σαρκα όπως ενός σκελετού. Φορού-
σε πάντα μία κουρελιασμένη ρεντιγ-
κάτα και οι άπουσιες του από τόν
«Πύργο της Βαβέλ» δεν κρατούσαν
ποτέ περισσότερο από μερικά λεπτά
όσο ακριβώς χρειαζόταν για να
τρέξη σ' ένα γειτονικό κατάστημα
και ν' αγοράσει κάτι για να φάη.

Μερικοί όρκιζόνταν, ωστόσο, ότι
τόν είχαν ιδή μερικές φορές να
βγαίνει από ένα άμαξι και να μπαί-
νει στο γραφείο ενός συμβολαιογρά-
φου του Ουάιτ - τσάπελ. Έλεγαν,
μάλιστα, πως κατά τις επισκέψεις
του αυτές δεν φορούσε την κουρε-
λιασμένη ρεντιγκάτα του, αλλά μία
άλλη πολύ καθαρή και πως όλη του
ή εμφάνιση ήταν πολύ περιποιημένη.

Στ' αλήθεια ο μυστηριώδης άν-
θρωπος του «Πύργου της Βαβέλ»,
ντυνόταν κάπου - κάπου με ευπρέ-
πεια - αυτό γινόταν τρεις ή τέσ-
σερες φορές το χρόνο - γλυστρου-
σε με το σούρουπο έξω από το έ-
ρειπωμένο σπίτι και έμπαινε πιο
κάτω σ' ένα άμαξι που τόν οδηγού-
σε στη Σουφφολκ - Στρήτ. Εκεί ά-
κουγε τη «λογοδοσία» του συμβο-
λαιογράφου του, έπαιρνε τα χρήμα-
τα που τού παρέδιδε και γύριζε κα-
τόπιν στην τράγλη του.

Γιατί ο παράξενος άνθρωπος του
«Πύργου της Βαβέλ» δεν ήταν άλλος
από τόν πάμπλουτο λόρδο «Ασκο-
νφλντ», που έφερε ένα από τα με-
γαλύτερα ονόματα της Αγγλίας.

Ο πατέρας του είχε πεθάνει πριν
από τριάντα χρόνια, αφήνοντας του
μια κολοσσιαία περιουσία. Ο νεα-
ρός «Ασκονφλντ» ήταν τότε είκοσι
πέντε χρόνων. Κι' όλοι περίμεναν
πως θα ριχνόταν στην εύθυμη ζωή
και τις διασκεδάσεις. Αλλά, μία
μέρα, τόν έχασαν μυστηριώδως κι'
έμαθαν αργότερα πως είχε φύγει σε
μακρινό ταξίδι.

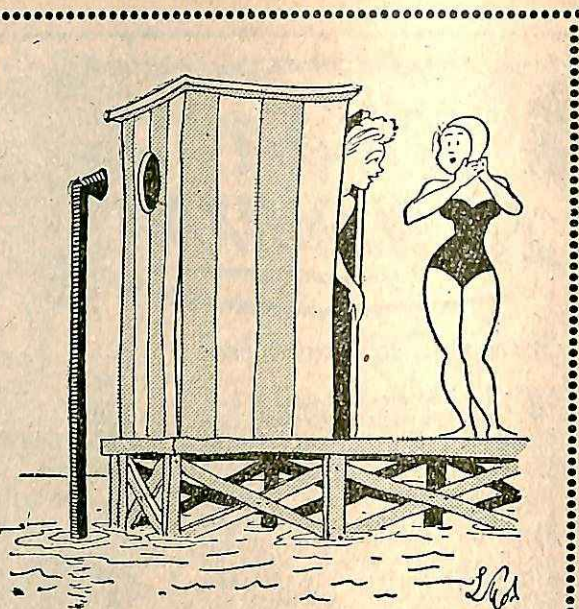
Αλλά, στην πραγματικότητα, ο
νεαρός λόρδος «Ασκονφλντ», είχε με-
τοικήσει στον «Πύργο της Βαβέλ».

Γιατί τ' είχε κάνει όλα αυτά, ο
παράξενος λόρδος; Για τόν απλού-
στατο λόγο ότι είχε κυριευθή, ξα-
φνικά, από μία παθολογική τσιγ-
κουνιά. Η μοναδική ευχάριστη
του ήταν να μετράει και να ξαναμε-
τράει τα χρήματα, που είχε κρύψει
σε μία υπόγειο κρύπτη του «Πύργου
της Βαβέλ». Στην εργασία αυτή ά-
φιέρωνε το μεγαλύτερο μέρος της
νύχτας του.

Κάποτε, όμως, δυο αλήτες που
είχαν καταφύγει στον «Πύργο της
Βαβέλ», για να προστατευθούν από
μια θύελλα που είχε ξεσπάσει ξα-
φνικά, ανακάλυψαν το μυστικό του.
Πήραν τότε τους θσαυρούς του,
πέταξαν το λόρδο «Ασκονφλντ» μέ-
σα στην υπόγειο κρύπτη κι' έχτι-
σαν την είσοδό της με πέτρες και
λάσπη, που μετέφεραν από μία γει-
τονική οικοδομή, που χτιζόταν έ-
κείνη την εποχή.

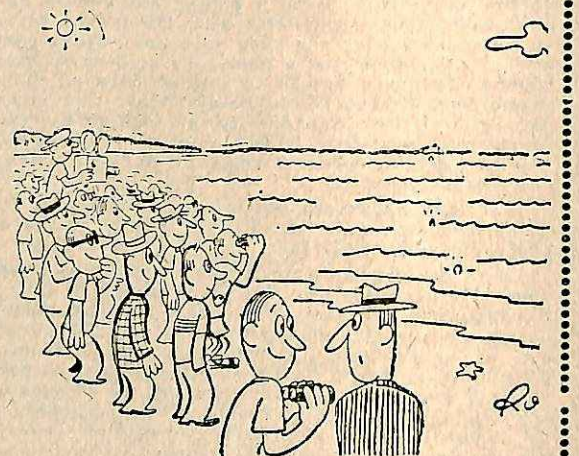
Αυτό ήταν το τέλος του φιλάρ-
γουρου «Αγγλου αριστοκράτη».

Από τους δυο δολοφόνους του, ο
ένας πέθανε έπειτα από λίγο καιρό
με τρόπο που δεν είχε ακριβώς γνω-
στός. Ο άλλος, αφού σπατάλησε
τα χρήματά του είχε κλέψει, ξανα-
γύρισε στην αλήτικη ζωή του και
κατάντησε στά κάτεργα, όπου έξο-
μολογήθηκε το παλιό εγκλήμα του
λίγες στιγμές προτού ξεψυχήσει. Ο
θάνατος τόν βρήκε, όμως, προτού
προφτάσει να πη σε ποιο μέρος
βρισκόταν το πτώμα του λόρδου και
για το λόγο αυτό δεν είχε γίνει
καμμία έρευνα για την άνευρεσί του
σκελετού του.

— Αυτή η καμπίνα, ξέρεις, είναι σπουδαία, για-
τί δεν μπορεί να σε δη κανείς.

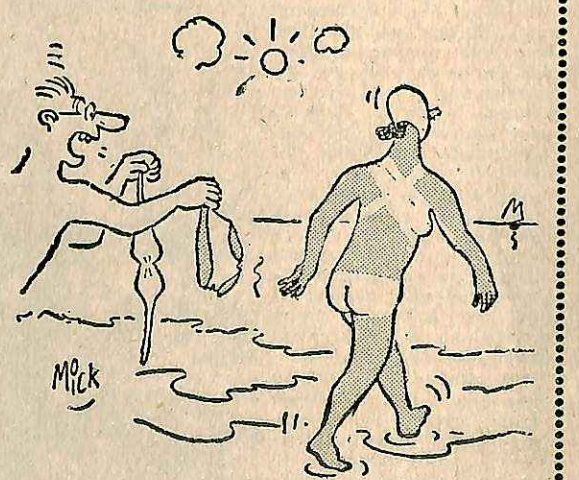
(Του Σ. Πολενάκη)

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ

— Έτσι μάλιστα το πράγμα αρχίζει να γί-
νεται ενδιαφέρον. Η μία κολυμβήτρια δεν φορεί
μαγιώ!...

(Από την «Presse»)

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

— Ξέχασες να φορέσης το μαγιώ σου γυναίκα!...
(Από την «Presse»)

Ο ΘΥΜΟΣ δηλητηριάζει

Μερικές πολύτιμες συμβου-
λές

«Όλοι μας θυμώνουμε κάπου
- κάπου, συχνότερα η σπτανιό-
τερα, γιατί δεν έχουμε την ύ-
πομονή του 'Ιώβ... Εύτυχος
όμως, δεν παραφερόμεθα απ'
το θυμό μας όσο ένας παλιός
πρόεδρος ενός Κράτους, που έ-
πασε κάποτε χάμα, κλωστών-
τας και ούρλιαζοντας σαν ύ-
στερικό παιδί, επειδή η Γερου-
σία είχε απορρίψει κάποιο νό-
μο του!...

Ωστόσο, είναι γεγονός ότι
θυμώνουμε συχνά για αιτίες ά-
σημαντες - πράγμα που θα
τό αποφεύγαμε, αν ξέραμε τις
συνέπειες του θυμού στον όρ-
γανισμό μας.

Πράγματι, όταν θυμώσουμε,
όλο το σώμα μας παθαίνει μία
υπερτάση. Η καρδιά χτυπάει
άτακτα. Άνεβαίνει απότομα η
πίεσις του αίματος. Η αναπνοή
γίνεται γρήγορη κι' ακανόνιστη.

Οι επινεφρίδες αδένες έκκρι-
νουν αδρεναλίνη στο αίμα. Οι
τρίχες άνασηκώνονται. Το πρό-
σωπο χλωμιάζει ή κοκκινίζει.
Το στόμα στεγνώνει. Η χώνευ-
σι σταματάει, για να διατεθή
περισσότερη ενέργεια στους
μύς. Το σώμα ιδρώνει, για να
μην ανεβή η θερμοκρασία του.
Το σπκότι δίνει περισσότερο
σάκχαρο στο αίμα, για την πα-
ραγωγή ενέργειας. Μ' άλλα λό-
για, η φύσις προετοιμάζει όλο
το σώμα για μία πάλη, που
απαιτεί ταχύτητα κι' ενεργητι-
κότητα.

Ίδιως η αδρεναλίνη, που έκ-
κρίνεται απ' τους επινεφριδούς
αδένες, θεωρείται απ' τους για-
τρούς ως το ισχυρότερο γνωστό
διεγερτικό, που κάνει το θυμώ-
μένο ικανό να τ' αβλή με πέν-
τη ή ξη αντιπάλους μαζί...
Στόν πρωτόγονο άνθρωπο, η έ-
νέργεια της ήταν απαραίτητη,
για να τόν βοηθή ν' αντιμετω-
πίσει τους τόσους κινδύνους που
τόν τριγύριζαν. Για τόν σημερι-
νό όμως πολιτισμένο άνθρωπο,
αποτελεί μάλλον μειονέκτημα κι'
έμπόδιο στη ζωή του.

Ο θυμός, οι φωνές, οι βρι-
σιές κι' οι άλλες παρόμοιες εκ-
δηλώσεις δείχνουν αφ' ενός έλ-
λειψη συναισθηματικής ώριμότη-
τος, κι' αφ' ετέρου οδηγούν συ-
χνά στο νοσοκομείο. Πραγμα-
τικά, η πίεσις, οι ήμικρανίες,
τά έλκη του στομάχου και πολ-
λές άλλες παθήσεις προκαλούν-
ται ως επί το πλείστον απ' τις
επανελημμένες κρίσεις θυμού,
που δηλητηριάζουν κυριολεκτι-
κώς τόν οργανισμό.

Χρειάζεται, βέβαια, να θυμώ-
νουμε κάπου - κάπου, για να
«ξυπνάμε» τόν οργανισμό μας
με την έκκρισι λίγης αδρεναλί-
νης. Όταν όμως τόν παρακά-
νουμε, βλάπτουμε τόν εαυτό
μας και τους άλλους. Ποτέ δεν
μπορούμε να πετύχουμε μία άρ-
νηση.

Χρειάζεται, βέβαια, να θυμώ-
νουμε κάπου - κάπου, για να
«ξυπνάμε» τόν οργανισμό μας
με την έκκρισι λίγης αδρεναλί-
νης. Όταν όμως τόν παρακά-
νουμε, βλάπτουμε τόν εαυτό
μας και τους άλλους. Ποτέ δεν
μπορούμε να πετύχουμε μία άρ-
νηση.

Χρειάζεται, βέβαια, να θυμώ-
νουμε κάπου - κάπου, για να
«ξυπνάμε» τόν οργανισμό μας
με την έκκρισι λίγης αδρεναλί-
νης. Όταν όμως τόν παρακά-
νουμε, βλάπτουμε τόν εαυτό
μας και τους άλλους. Ποτέ δεν
μπορούμε να πετύχουμε μία άρ-
νηση.

Χρειάζεται, βέβαια, να θυμώ-
νουμε κάπου - κάπου, για να
«ξυπνάμε» τόν οργανισμό μας
με την έκκρισι λίγης αδρεναλί-
νης. Όταν όμως τόν παρακά-
νουμε, βλάπτουμε τόν εαυτό
μας και τους άλλους. Ποτέ δεν
μπορούμε να πετύχουμε μία άρ-
νηση.

Χρειάζεται, βέβαια, να θυμώ-
νουμε κάπου - κάπου, για να
«ξυπνάμε» τόν οργανισμό μας
με την έκκρισι λίγης αδρεναλί-
νης. Όταν όμως τόν παρακά-
νουμε, βλάπτουμε τόν εαυτό
μας και τους άλλους. Ποτέ δεν
μπορούμε να πετύχουμε μία άρ-
νηση.

Χρειάζεται, βέβαια, να θυμώ-
νουμε κάπου - κάπου, για να
«ξυπνάμε» τόν οργανισμό μας
με την έκκρισι λίγης αδρεναλί-
νης. Όταν όμως τόν παρακά-
νουμε, βλάπτουμε τόν εαυτό
μας και τους άλλους. Ποτέ δεν
μπορούμε να πετύχουμε μία άρ-
νηση.

Χρειάζεται, βέβαια, να θυμώ-
νουμε κάπου - κάπου, για να
«ξυπνάμε» τόν οργανισμό μας
με την έκκρισι λίγης αδρεναλί-
νης. Όταν όμως τόν παρακά-
νουμε, βλάπτουμε τόν εαυτό
μας και τους άλλους. Ποτέ δεν
μπορούμε να πετύχουμε μία άρ-
νηση.

μονική και καρποφόρο συνε-
ργασία με τόν κακό τρόπο, με
τό θυμό. Άπεναντίας, κάνουμε
έτσι τους άλλους να πειστώ-
νουν και να μάς αντιδρούν.

Να τώρα μερικές απ' τις
συμβουλές που δίνουν ψυχιά-
τροι και ψυχολόγοι έναντιον του
άσκοπου και βλαβερού θυμού:

1) Μην προσπαθήτε να κλεί-
σετε μέσα σας τόν θυμό σας.
Άλλοίως, μπορεί να κρυφτεί
στο ύποσυνείδητό σας και να
ξαναφανή αργότερα «μεταμφι-
σμένος» σε φόβο, άρρώστεια,
κόπο, αγωνία...

2) Μην ξεθυμαίνετε πάνω σε
άδύναμ, π. χ. στα μέλη της οί-
κογενείας σας, όταν έχετε θυ-
μώσει. Καταναλισκείτε τόν πε-
ρίσσευμα της ενεργητικότητός
σας σε μία σωματική εργασία:

κόψετε ξύλα, σκαλίστε τόν κή-
πο σας, κλαδέψετε τ' αβέντρα
σας, τρίψετε τις πλάκες της
κουζίνας... Άλλος τρόπος εί-
ναι να σκοτώσετε τόν άνθρωπο
που προκάλεσε τόν θυμό σας...
άλλα μόνο με τή φαντασία σας!

3) Άν θυμώσετε πολύ συ-
χνά, εξετάστε μ' αντικειμενι-
κότητα ποιά είναι τα πράγματα
που προκαλούν συνήθως τόν θυ-
μό σας. Μήπως π. χ. νευριζέ-
τε όταν αποτυγχάνετε σε κάτι
τι; Μήπως στην παιδική σας
ηλικία σας μάλασαν συνεχώς οι
γονείς σας;... Αυτή η ψυχα-
νάλυσις θα σας βοηθήσει ν' απο-
φεύγετε τις κρίσεις του θυμού.

4) Άν παρατηρήσετε ότι θυ-
μώνετε συχνά για κάθε τι που
τό θεωρείτε προσβολή του έ-
γώσμου σας, διδάξτε τόν εαυ-
τό σας νάναι λιγότερο ευαι-
σθητός και ευθικός.

5) Άν νοιώθετε σωματική
κατάπτωση, συμβουλευθήτε τόν
γιατρό σας. Γιατί έχει διαπι-
στωθή ότι οι κουρασμένοι, οι
πεινασμένοι, οι εξαντλημένοι
άνθρωποι θυμώνουν ευκολότερα
από κείνους που βρίσκονται σε
καλή σωματική κατάσταση. Γι'
αυτό άλλωστε οι περισσότεροι
οικογενειακοί καυγάδες γίνον-
ται τώ πρωί, πριν απ' τόν πρό-
γευμα, όταν πια έχουν εξαν-
τληθή όλη τή νύχτα οι θρεπτι-
κές ουσίες τού αίματος κι' η
ζωτικότητα βρίσκεται στο κατώ-
τατο σημείο της. Έπίσης, θυμώ-
νουμε ως επί το πλείστον λίγο
απ' τόν φαγητό και προτού πέ-
σουμε να κοιμηθούμε, δηλαδή
όταν είμαστε πεινασμένοι ή
κουρασμένοι. Η παραμικρή έ-
νόχλησις μάς φαίνεται τότε ά-
νυπόφορη και μάς ανεβάει τόν
αίμα στο κεφάλι...

6) Όταν είσθε θυμώμενος,
σταθήτε μπροστά σ' ένα άνοι-
χτό παράθυρο και πάρτε κάμ-
ποσες βαθιές αναπνοές. Θα δη-
τε πόσο θα σας κατευνάσουν οι
όπλες αυτές και εύκολες ανα-
πνευστικές άσκήσεις.

7) Μην τρώτε, όταν είσθε
θυμώμενος. Άλλοίως, τόν φαγη-
τό θα σας κάθισι στο στομά-
χι σαν μολύβι, γιατί ο θυμός
έμποδίζει τή χώνευσι.

8) Ένας άριστος τρόπος
για να εξατμισθή ο θυμός σας,
είναι να γράψετε ένα γράμμα
ύβριστικώτατο σ' αυτόν που
σας τόν προκάλεσε... αλλά να
μην τόν στείλετε! Άφου ξε-
θυμάνετε πάνω στο χαρτί, τόν
ξεσχίσετε κατόπιν!

9) Όταν είσθε θυμώμενος,
μετρήστε ως τ' αβέντα προτού
μιλήσετε. Άν είσθε πολύ θυμώ-
μενος, μετρήστε ως τ' αβέντα
«Έπίσης, αρχίστε αμέσως να
σκεπτεύετε κάτι άλλο. Θα δήτε
πόσο εύκολα θα σβύσει έτσι ο
θυμός σας.

“Αν έχης τύχη...”

“Ήταν πολύ πλούσιος άνθρω-
πος ο κ. Ιάσων Λεφτάς. Θε-
λεις ή τύχη, θέλεις τόν επιχει-
ρηματικό του δαιμόνιο, τόν εί-
χαν κάνει να μην ξέρη τί έχει.
Βατόρια, σπίντια, εργοστάσια,
λίρες, δολάρια, βίλλες, κότ-
τερα, κούρσες - σωστός και-
νούργιος Ζαχαρώφ, τέλος πάν-
των. Κι' όπως ήταν άνθρωπος
γλεντζές και κουβαρντάς, τ'
άρεσε να κάνει γλεντία και να
περιποιήται τους γνωστούς και
τους φίλους του.

Σ' εν απ' αυτά τ' αβέντια,
ήταν καλεσμένος κι' ο Άντω-
νάκης ο Παρλαράς, ευφύεστος
τύπος της Αθήνας αλλ' ά-
τυχος ο φαυκάρς. “Ο,τι δου-
λεία έκανε έπεφτε έξω.

Τί τού ήθελε τού κ. Ιάσωνος
Λεφτά να πειράξη τόν Άντω-
νάκη τόν Παρλαρά; Ποιός έξε-
ρει; Μπορεί να είχε πη και
λίγακι παραπάνω εκείνο τόν
βράδυ. Και γυρίζει άβαντα και
τού λέει μπροστά σ' όλον τόν
κόσμο:

—Τί κοστούμι είν' αυτό που
φοράς, βρέ Άντωνάκη; Σάν κο-
μικός τού Βαριετέ, μου φαίνε-
σαι!

Γίνεται κόκκινος σαν παν-
τζάρι ο Άντωνάκης κι' άπαν-
τάει:

—Γιατί σου φαίνομαι κομι-
κός, κύριε Ιάσων; Έπειδή έ-
σένα σ' εύνόησε ή τύχη κι' έ-
κανες λεφτά, τώρα κοροϊδεύεις
τους άλλους;

Αυτό τόν «σ' εύνόησε ή τύχη»
τού χτύπησε άσχημα στ' αυτιά
τού κ. Ιάσωνος. Κι' έντελώς
άδικα βέβαια, τού φάνηκε πως
τόν έθιγε!

—Εμένα δε μ' εύνόησε ή
τύχη! φώναξε. Έγώ τ' αβέντα
μου τ' άβαντα με τήν ικανότητά
μου!

—Εμένα δε μ' εύνόησε ή
τύχη! φώναξε. Έγώ τ' αβέντα
μου τ' άβαντα με τήν ικανότητά
μου!

—Εμένα δε μ' εύνόησε ή
τύχη! φώναξε. Έγώ τ' αβέντα
μου τ' άβαντα με τήν ικανότητά
μου!

—Εμένα δε μ' εύνόησε ή
τύχη! φώναξε. Έγώ τ' αβέντα
μου τ' άβαντα με τήν ικανότητά
μου!

—Εμένα δε μ' εύνόησε ή
τύχη! φώναξε. Έγώ τ' αβέντα
μου τ' άβαντα με τήν ικανότητά
μου!

—Εμένα δε μ' εύνόησε ή
τύχη! φώναξε. Έγώ τ' αβέντα
μου τ' άβαντα με τήν ικανότητά
μου!

—Εμένα δε μ' εύνόησε ή
τύχη! φώναξε. Έγώ τ' αβέντα
μου τ' άβαντα με τήν ικανότητά
μου!

—Παράκαλες! είρωνεύθηκε ο
Άντωνάκης. “Εβγα στη ζωή
χωρίς τις πλάτες πούχεις ση-
μερα κι' άμα μπορέσεις να
κερδίσης τόν ψωμί σου, έμένα
να μου τρυπήσης τή μύτη!

—Θα στήν τρυπήσά! Πρό-
σεξέ!

—Νά μου τήν τρυπήσης!
φτάνει να καταφέρης να βγά-
λεις ένα τάλληρο. Άλλά χωρίς
να λές ποιος είσαι! Με τήν
ί κ α ν ό τ η τ ά σου! Έτσι;

“Εξαλλος έγινε ο κ. Ιάσων.
Και χτύπησε τή γροθιά του στο
τραπέζι:

—Θα φύγω άπόψε απ' τόν
σπίτι μου με μόνο τόν παντο-
λόγι και τόν ποικάμισό μου. Κι'
ό,τι δήποτε και να μου συμβή,
θα διατάξω τους υπηρέτες μου
να μ' ή ακούσουν, ούτε να με
δεχθούν πριν περάσουν έξη μη-
νες! Και σ' έξη μηνες... θα
σου τρυπήσω τή μύτη!

—Άν κερδίσης, ναί. Άλλ'
αν δεν καταφέρης να γίνης ού-
τε ζητιάνος;

—Τότε σου δίνω τή μισή
μου περιουσία!

—Σύμφωνοι!
—Σύμφωνοι!
—Η συμφωνία έκλεισε με χεί-
ραφία:

Παρόλ ντ' όνερ!

Και τόν σχέδιο μπήκε άμέ-
σως σ' έφαρμογή.

Έκείνο τόν βράδυ, τόν πρώτο
που άρχισε ο κ. Ιάσων τήν
καινούργια ζωή του, κοιμήθηκε
στο τμήμα, κατηγορούμενος
επί άληθείας και ως ύποπτος
πολλών άξιολογών πράξεων έ-
πειδή έστερείτο ταυτότητας.

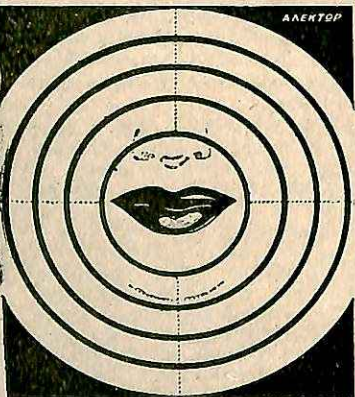
Τηλεφώνησε σπίτι του, αλλά ή
υπηρεσία είπε σύμφωνα με τή
διαταγή τού πως «ο κύριος
Λεφτής στο έξωτερικό» και συνε-
πώς δεν μπορεί να βρίσκεται
στην άστυνομία! Έννοείται
λίγο έλειψε να τής φάη!

—Τόν έξυπνο, μάς κάνεις
βρέ; Νομίζεις ότι μπορείς έσύ
να έξαπατήσεις τις άρχες;

—Έγώ τους είπα να λένε έ-
τσι! Έχω βάλει στοίχημα!

—Τόν λοιπόν, καληνύχτα σας, κύριε Μιστόκλη κι' αύριο
όπως είπαμε : Στις έφτα στο ίδιο μέρος τόν γνωστό!...
(Τού Β. Χριστοδουλίου)

Στόχος τού ενδιαφέροντος
είναι τ' αβέντα χείλη

με ΚΡΑΓΙΟΝ

Scarlet

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ 13/ΕΤΙΑΣ

ΣΤΡΩΒΕΙ ΚΑΛΑ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ
ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΣΕ 9 ΣΤΑΘΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΝ

φώναζε απελπισμένα ο 'Ιάσων.
— Α, να χαθής, από δω! Κλείστον στο κρατητήριο αυτό τον άπατεώνα! Διέταξε ο αξιωματικός της υπηρεσίας.
Την άλλη μέρα όμως τούφε-
ξε. Πιάσανε κάτι χρηματιστάς, γιατί έκαναν συναλλαγή σε λί-
ρες ή για κάτι παρομοιο κι' αυτοί που έδρανε φυσικά τον 'Ιάσωνα, βεβαίωσαν ότι είναι αυτός κι' έτσι βγήκε απ' το φρέσκο!

— Άλλα την επομένη... τον ξαναπιάσανε.
Και τώρα ήταν νηστικός, βρώμικος, ρακένδυτος, σωστός αλήτης! Τάχασαν πάλι οι αστυνομικοί.

— Μήπως είσθε... τοξικομα-
νής; τον ρώτησαν.
— Εγώ; Άστειεύσεθε;
— Τότε πώς δικαιολογείται να γυρίζετε στους δρόμους σ' αυτά τα χάλια;
— Δε σας είπα; Έχω βάλει στοίχημα!

Κιταχτήκανε μεταξύ τους οι αστυνομικοί, τον κοίμισαν σ' ένα γραφείο και την άλλη μέρα τον έστειλαν στον ψυχί-
ατρο. Μόλις ο κ. 'Ιάσων μίλη-
σε περί του στοίχηματός και περί της μύτης του 'Αντανάκη που θα την... τρυπούσε ικα-
νοποιημένος, ο ψυχίατρος έ-
γινωμάτευσε ότι «πάσχει εξ 'Ι-
δεοληψίας» μετά φαινομένων κληρονομικής ηλιθιότητας συνε-
πείας αλκοολικών προγόνων» και ο κ. 'Ιάσων εύρεθη... στο Φρενοκομείο, όπου έφώναζε, θώ-
ρυχε το στοίχημα. Οι γιατροί και οι νοσοκόμοι τόν... καθη-
συχάζαν και τούκναν κρύα ντους!

Μιά μέρα, ο διευθυντής είπε ότι όταν φωνάζει πολύ... να του τις βρέχουν και λιγάκι και το ίδιο βράδυ έφαγε αρκετές! Έτσι δεν ξαναμίλησε και κα-
θόταν μέρα - νύχτα σε μία γω-
νία μελαγχολικός, χτυπώντας πότε - πότε το κεφάλι του στον τοίχο και διερωτώμενος μήπως είχε τρελλαθεί πραγματικά.

Πέντε μήνες και είκοσι οχτώ ήμερες έκασε στο φρενοκο-
μείο. Σε μία μέρα, έκανε το στοίχημα! Παρουσιάστηκε, λοι-
πόν, πύσχος και φρόνιμος στο Διευθυντή και δήλωσε ότι... έγινε καλά!

— Καταλαβαίνω, κ. Διευθυ-
ντά, ότι έλεγα άνοησιες! είπε. Άλλα τώρα αισθάνομαι ότι έ-
γινα καλά.

— Και το στοίχημα; ρώτησε ο Διευθυντής για να τον ψα-
ρέψη.

— Ποιό στοίχημα; Άστειεύ-
σεθε; Αυτά τάλεγα όταν ήμου-
να τρελλός!

Έπείσθη ο Διευθυντής και τούδωσε έξιτήριο.

— Έχετε την καλωσύνη να με δανείσετε και πενήντα χι-
λιάδες και σας τις στέλνω αύριο;
— Ευχαρίστως, κύριε Λε-
φτά!

— Μερσί!
Πήρε τις πενήντα και βγήκε έξω. Άλλα είχε τα κακά του χάλια!

Το στοίχημα είχε χαθεί... Περπατούσε μελαγχολικός σ' ταν άξαφνα πέφτει άπάνω σ' ένα λαχειοπέλιν.

— Σήμερα κληρώνουνε! Τε-
τρακόσια εκατομμύρια δώρο! Διακόσια εκατομμύρια ο πρώ-
τος λαχνός!

— Δός μου ένα!
Σε πέντε ώρες ο κ. 'Ιάσων Λεφτάς ήταν κάτοχος... τε-
τρακοσίων εκατομμυρίων!

Ντύθηκε από κεφαλής μέχρις ονύχων, νοίκιασε πολυτελές έπιπλωμένο διαμέρισμα άφου πληρώσε έκατό εκατομμύρια «άερα», παράγγειλε πλούσιο δείπνο στο πιο άριστοκρατικό ρεστοράν με σαμπάνιες και όλων των ειδών τα έκλεκτά πο-
τά και τηλεφώνησε στους φί-
λους του να πάνε στο «νέο του σπιτί» όπου θα έφθανε κι' ο 'Αντανάκης και θα του τρυ-
πούσε τη μύτη!

Ήρθαν όλοι στην ώρα τους κι' ο 'Αντανάκης πήγαινε να σκάσει απ' το κακό του.

— Πώς τα κατάφερες; τον ρώτησε.
— Με την ικανότητά μου.

— Δηλαδή; Έσύ μπορεί να δανείστηκες ως 'Ιάσων Λε-
φτάς! Πού το ξέρω γώ; Πρέ-
πει να μου πής που βρήκες τα χρήματα!

— Όλοι συμφώνησαν.
Κι' ο 'Ιάσων ομολόγησε:
— Κέρδισα το λαχείο!

— Κι' αυτό είναι ικανότης, βρέ. Δεν είναι τύχη;

— Τύχη είναι.
— Άμ αν δεν είναι τύχη να κερδίσω το λαχείο, τότε ποιά είναι τύχη;

— Τέλος πάντων, παραδέ-
χτηκε ο 'Ιάσων, είναι βέβαια και τύχη αλλά... είναι και ι-
κανότης!... Όπωςδήποτε, σου προτείνω συμβιβασμό. Να μη σου τρυπήσω τη μύτη και να σου δώσω τα μισά λεφτά του λαχείου.

— Δηλαδή;
— Διακόσια εκατομμύρια!
— Σύμφωνοι!

Άλλα την ώρα που έβαζε στην τσέπη τα 200.000.000 ο 'Αντανάκης, τού την έσκασε:

— Νά, βρέ, τού είπα, ποιά είναι ικανότης! Να βρης ένα κορόιδο σαν έσένα και να του πάρης διακόσια εκατομμύ-
ρια!!!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αριστέϊδην Βενιέρην και Εὐτύχιον Μικαίτις: Είμαστε βέβαιοι πως κοπιώντας λίγο περισσότερο θα είχατε φτιάξει ένα πολύ πιο καλό σταυρόλεξο. Οι λέξεις ABY, NAR, ΣΚΙΑΔΙΚΑ, ΗΣΤΜΑΝ, NAZARIAN κ. ά. παρομοίες δεν έ-
χουν θεαί σ' ένα σταυρόλεξο. Υπάρχουν τόσα καλά σταυρόλεξα που περιμένουν τη σειρά τους για να δημοσιευθούν, ώστε είναι αδύνατον να δώσουμε σειρά στο δικό σας. Περιμένουμε πάντως ένα καλύτερο που ευχαρίστως θα δημοσιεύσουμε. Π α ὐ λ ο ν Σ. Σ ι ν ὀ π ο ὐ λ ο ν. Ένταῦθα: Πορ' όλες σας τις προσπάθειες και σεις ο ίδιος δεν καταργάτετε να δώσετε μια εξήγηση στις λέξεις ΑΣΑΝΑΙ, ΙΝΑΙ, ΑΚΑΣΙ, ΑΡΑΤ, ΑΛΟΣ (δύο φορές) κ. ά. πολλές. Δεν είναι δυνα-
τόν να δημοσιευθῇ. Κ α π ο ἰ ο ν ἄ γ ν ὠ σ τ ο ν. Ζ α ν Μ α ρ α ἱ 624: 'Η διευθύνσις της καλλιτέχνιδος Ζαῶς Σαπουντζάκη εἶνε: βέατρον «Ακρόπολις», ὁδὸς Ἰπποκράτους 9, Ένταῦθα. 'Α ρ η ν Σ.Τ.Γ. 916: 'Η στάρ της φωτογραφίας που μᾶς στέλνετε εἶνε ἡ Jean Peters, παρτεναῖρ τοῦ Τάβρον Πάουερ στὸν «Λοχαγὸν τῆς ἀτλήτης». 'Η διευθύνσις της εἶνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif U.S.A. 'Α ν ἄ γ ν ὠ σ τ ο ν Ο., Ένταῦθα: 'Ισως νὰ ἔχετε δίκην. Δ ι ο ν ὠ σ τ ο ν Κ α ὐ κ ἰ α ν, Κώσταν Μαρκόπουλον, Παναγ, Μαρ-
κολεφάν, Ἀργύριον Στεφάνου, Βασίλειον Επιδροπᾶκην, Πέτρον Σαρρήν, Τάκην Κου-
κουλιόν, Ἀπόστολον Τζιῶλῆν, Σωτήριον Καρμολιαννῆν, Ἀνδρέαν Κανταρτζῆν, Βα-
σίλειον Παναγιωτοπούλου, Θεόδωρον Βα-
σιλειάδην, Παντελῆν Γρανιτήν: Ὑπάρχουν λόγοι που δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσιν ἀγγελιῶν αὐτῶν τοῦ εἶδους, κι' ἐτσι, ἀγαπητοί μας φίλοι, δὲν θὰ μὴ πορῶμε νὰ ἱκανοποιηθῶμε τὴν ἐπιθυμίαν σας. Νίτσα Ἀνανιάδου: Πραγματικὰ ψυχο-
λογημένο τὸ ἄσθρο σας ἀλλὰ ἀκατάλληλον γιὰ τὸ περιοδικό μας. Έ-
χομε δημοσιεύσει κατ' ἐπαλήθεϊαν παρομοίαν ἐλαφρὴς μελέτην. Π α ὐ λ ὠ τ η ν Κ α λ ο ὕ δ η ν. Ρόδον: Ἀυστυχῶς, οἱ γελοιο-
γραφίαι σας οὐτε ἐνδιαφέρουσες εἶνε οὐτε πρωτότυπες. Τὸ μίε Ἡράκλειον: 'Η διευθύνσις της Bettv Grable εἶνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Γ. Μ. Β.: — Ν. Μ. Θ.: Δὲν γνωρίζομε δυστυχῶς τὴν διευθύνσιν τῆς καλλιτέχνιδος αὐτῆς που τὰρᾳ βρίσκεται στὴν Αἴγυπτον. Π ρ ὀ δ ρ ο -
μον Δεῖτ' ἀντ' ἐξ ὧ λ ο ὐ. Σ.Τ.Γ. 919: Έχετε ἐν μέρει δίκην. Πάντως καὶ ὁ ἄλλος τρόπος διαχωρισμοῦ εἶνε καθε ἄλλο παρὰ λανθασμένος. Κ α λ α μ α τ ἰ α ν ὀ ν ἄ ν ἄ γ ν ὠ σ τ η ν: Δὲν γνωρίζομε τὴν διευθύνσιν τῆς κυρίας αὐτῆς, που ἀσφαλῶς θὰ βρι-
σκεται ἀκόμα στῇ φυλακῇ. Ομολογοῦμε πως μᾶς κατέπληξε ἡ αἰ-
σθησίς σας. Α. Α. Μ.: Ἀνὰ Σύρον: Δὲν ἔχομε καμμίαν πληροφορίαν γιὰ τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνισαν που ἀναφέρετε. Ὅσο γιὰ τὴν Alice Faye, στείλτε της ἑνα νέο γράμμα στῇ διευθύνσιν τοῦ σπιτιοῦ της που εἶνε ἡ ἀκόλουθον: Benedict Canyon 1100, Beverly Hills, Los Angeles, California, U. S. A. Μην ξεχάσετε νὰ γράψετε πᾶνω στὸ φάκελλον τὸ ὄνομα τῆς ἡθοιοῦ καὶ νὰ συντάξετε τὸ γράμμα σας στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσαν. Δὲν ἔχομε τὴν σημερινὴν διευθύνσιν τοῦ Τίνο Ρόσι. Θὰ σας τὴν δώσωμε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας. Θεοχάρην Κοχολά-
κη ν.Σ.Τ.Γ. 919 Α.: Μία-δὺο μαντινάδες σας εἶνε καλές, οἱ ἄλ-
λες μέτριες. Σ τ α ὐ ρ ο ν Π α π ο ὕ τ σ ἰ δ η ν, Σ.Τ.Γ. 916 Α.: Δὲν γνωρίζομε οὐτε τὸ πραγματικὸ ὄνομα, οὐτε τὴν διευθύν-
σιν τῆς «Μπέμπλας». Κ α μ ἔ ν α Φ ἄ ρ α λ α, Φάραλα: Δὲν ἔχομε τὴν διευθύνσιν τῆς Ντέμπορα Πέιτζερ, οὐτε, σὲ ποιά ἐταιρεία ἐργάζεται. Τὸ μ π ι μ π ε ρ ὀ ν: Ὅπως σας εἴπαμε καὶ σὲ προ-
ηγούμενον τεῦχος μας, δὲν δημοσιεύομε, συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Β α σ ἰ λ ε ἰ ο ν Π α π α δ ὀ π ο ὐ λ ο ν, Β.Σ.Τ. 903: Δὲν δη-
μοσιεύομε οὐτε ποιήματα οὐτε πεζογραφήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας. Μία ἄ ν ἄ γ ν ὠ σ τ ἰ δ ἰ α μ α ρ ι: Ὁ «Θησαυρὸς» προη-
θεύεται τὰ ἐξωφύλλὰ τοῦ ἀπὸ τῆς ἰδίας πηγῆς που τὰ προμηθεύον-
ται καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀμερικανικὰ καὶ γαλλικὰ περιοδικὰ. Πρέ-
πει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας πως τὸ ἐξωφύλλο συμβαδίζει κατὰς τὴν ἐποχὴν που κυκλοφορεῖ τὸ φύλλον. Τώρα φυσικὰ βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τῶν θαλασσίων λουτρῶν. Ἰ ὶ ἄ ν ν η ν Κ ο τ ζ ἰ α μ π α σ η ν, Β. Σ. Τ. 902: Έχομε ὑπ' ὄψιν μας τὴν ἐπιθυμίαν σας που εἶνε ἄλλωστε καὶ ἐπιθυμία πολλῶν ἄλλων ἀναγνωστῶν μας. Δὲν ἀποφασίζομε ὅμως νὰ δημοσιεύσωμε ἑνα μυθιστόρημα παρὰ ἀφοῦ κρίθῃ ἐξαιρετικὰ καλὸ. Δ ι ο ν ὠ σ τ ο ν Α. Πα ρ ἰ ὶ ο ν χ η ν. Πάτρας: Θὰ ἐπρεπε νὰ εἴχατε προσέξει, ἀγαπητέ φίλε, πως ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δημοσιεύει ποτὲ τοῦ συνεργασίαν ἀναγ-
νστῶν, ὅποιοδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ περιεχόμενό της. Ἰ ρ ἰ δ ἰ ο ν Χ α ν -
ι - Κρήτης: Οὐτε ἡ Χαίτηγουρῶν, οὐτε ἡ Μπέργκμαν, οὐτε ὁ Τάβρον Πάουερ βρισκονται στὸ Χόλλυγουντ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐξαγαγροῦσιν ἐκεῖ συντόμως. Έχομε μόνο τὴν διευθύνσιν τοῦ σπι-
τιοῦ της Rita Hayworth που εἶνε: Hanover Street 2061, Beverly Hills, Los Angeles, California, U.S.A. Κ ὠ σ τ ἰ α ν Π α γ ο ὐ λ ῆ ν καὶ Νί κ ὀ λ α ο ν Σ γ ο ὐ ρ μ π ἔ τ η ν, Β.Σ.Τ. 903: Καὶ τὰ δύο σας σταυρόλεξα ἔχουν πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Καλὴ ἡ πρωτοτυπία τοῦ δευτέρου μὲ τις τρεῖς ἡπείρους. 'Ισως αὐτὸ δη-
μοσιευθῇ στῇ σελίδᾳ τῶν παιγνιδίων. Γ ε ὠ ρ γ ὐ ο ν Π α π α δ ὀ π ο ὐ λ ο ν, Πάτρας: Έάν διαβάσατε τὴν λύσιν, θὰ εἴδατε ἀ-
σφαλῶς πως δὲν εἶνε δικαιολογημένες ὅλες οἱ ἀπορίαι σας. Έπει-
δὴ τὰ σταυρόλεξα αὐτὰ ἔχουν μιὰ πολὺ καλὴ διασταύρωσιν λέξεων, γι' αὐτὸ ἀφίνομε διφορούμενους μερικὸς ὁρισμούς, οὕτως ὥστε νὰ χρειασθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ σκεφθῇ λιγάκι. Ἀν ζητᾷ μιὰ λέξι ὀρι-
ζοντίως, θὰ τὸν βοηθήσουν πολὺ οἱ καθετες στὴν ἀνεύρεσιν της καὶ τ' ἀνάπαλιν. Θὰ δεχόμαστε ευχαρίστως, ἑνα δικό σας σταυρόλεξο γιὰ νὰ δοῦμε ποῖος εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην σας, ὁ ἰδεώδης τύπος. Ἀ τ θ ἰ δ ἰ α Μι ν ἰ, Κ ἄ θ ρ η ν Χέμπουρν καὶ Ρ ε -
β ἔ κ κ α, Ένταῦθα: Δὲν γνωρίζομε πρὸς τὸ παρὸν τὴν διευθύν-
σιν τοῦ Ζαν Μαρὰ, στὸ Παρίσι. Μόλις τὴν πληροφορηθῶμε, θὰ σας τὴν διαβιβάσωμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. Η. Η., Ένταῦθα: Εἴσατε ἐλευθερὸς νὰ ἔχετε τις ἀπόψεις σας, ἐπιτρέψετε ὅμως καὶ σ' ἐμᾶς νὰ ἔχομε τις δικές μας. Πιστεύομε πως εἶνε πιὸ σωστὲς καὶ πως ἔ-
χομε τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν μὲ τὸ μέρος μας. Π α ὐ λ ο ν Σ ι ν ὀ π ο ὐ λ ο ν, Ένταῦθα: Οἱ ἄλλες τέχνες εἶνε: ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ, ἡ μουσικὴ, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ὁ χορὸς καὶ ἡ ποιησίς. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἄλλες που θὰ μπορούσαν νὰ ἀναφερθοῦν πρὶν ἀπ' τὴν 7η τέχνη, δηλαδὴ τὸν κινηματογράφον. Ἀγνοοῦμε τὸ ἱστο-
ρικὸν τῆς ὀνομασίας αὐτῆς. Ὁ James Cagney γεννήθηκε στῇ Νέα Ὑόρκη στῇ 17 Ἰουλίου 1904. Έχει δύο παιδιά. 'Η διευθύνσις του εἶνε: United Artists Studios Corp, 1041 N. Formosa Ave, Hollywood 46, Calif. U.S.A. Για τὸ σταυρόλεξο σας ἀπαντήσαμε ἥδη. Β. Τ.: Έχομε ὑπ' ὄψιν τις συστάσεις σας καὶ θὰ τις ἐφαρμόσωμε.

—Τὸ λοιπόν, ἀπολύσατε, δεσποινίς! Δὲν μπορῶ ἐγὼ ν' ἀνεχθῶ τις κακές συνήθειες που ἀποκτησατε στὰ προηγούμενα γραφεῖα!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Με **30.000** τὴν ἑβδομάδα ΚΑΙ **340.000**
χωρὶς παρὲς διατυπώσεις
ἀγοράζετε τὸ κομμὸ
καὶ μουσικὸ αὐτὸ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ
ΡΑΔΙΟ ΝΕΟΝ 3
ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 3 ΕΡΜΗΣ

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουθεντούλες

Μία νεαρή ανανήλικη που έχμυσηπύεται το παρόνοιο της γιατί βλέπει άλλες κοπέλλες με πολύ λιγώτερα προσόντα απ' όσα έχει αυτή να άρεσουν πολύ περισσότερα και να έχουν μεγαλύτερες επιτυχίες. Και με ρωτάει αν είναι ελάττωμα η σεμνιότητα στη σημερινή εποχή και αν πρέπει να γίνει αναιδής, όπως είναι άλλες συνομηλικές της που άρεσουν.

Δεν είναι ελάττωμα η σεμνιότητα, αγαπητή μου φίλη, αλλά δεν πρέπει φυσικά και να ξεπερνά τα όρια. Έπισης και η καλώςούνη δεν πρέπει να είναι υπερβολική γιατί υπάρχουν και άχαριστοι που καταχρώνται την καλώςούνη των αγαθών ανθρώπων. Μερικές κοπέλλες θέλοντας να κερδίσουν τη συμπάθεια ενός νέου συμφωνούν σε όλα μαζί του χωρίς να σκέπτονται, ότι με αυτό που κάνουν κινδυνεύουν να κριθούν ως στερημένες τελείως ατομικής γνώμης. Σχεχούν ότι οι άντρες δεν θέλουν να έχουν απέναντί τους μία μαριονέτα, αλλά μία γυναίκα με ιδιότητα, που να έχει το θάρρος της γνώμης της και να είναι σε θέση να εναντιωθεί όταν νομίζει ότι είναι πράξη να γίνει. Προσέξτε τα όλα αυτά, καλή μου φίλη, έχετε τα πάντα υπ' όψιν σας και μην κρίνετε ως επιτυχίες μερικούς επιπόλαιους θριαμβιστές που έρχονται και φεύγουν με την ίδια ευκολία. Και κάτι ακόμα: μη σκέπτεσθε ποτέ ότι δεν άρεσετε γιατί έτσι χάνετε κάθε πεποίθηση στον εαυτό σας και τότε ασφαλώς δεν θα άρεσετε. Σεμνιότητα λοιπόν, αλλά και θάρρος στην αντιμετώπιση της ζωής.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

Ένα παριζιάνικο περιοδικό μόδας διαρράωνε τον περασμένο μήνα μία έρευνα και έζησε τις γνώμες των αναγνώστών του και αναγνώστων περί του αν πρέπει να φορη κανείς καπέλλο ή όχι. "Ε, λοιπόν, οι περισσότερες απαντήσεις, τόσο εκ μέρους των κυριών όσο κι' εκ μέρους των κυρίων καταδικάζουν το ξεκαπέλλωμα που έχει τόσο γενική οδμή στην "Ελλάδα. Άκούστε μερικές από τις απαντήσεις αυτές:

Μία κομψή βεντέτα λέγει: «Ποτέ δεν είνε ντυμένη μία γυναίκα όταν δέ φορη καπέλλο. Μία μέρα μου συνέβη να πάω σε μία συγκέντρωση ξεκαπέλλωτη και, καθώς όλες οι κυρίες ήταν καπέλωμένες, αίσθανθηκα δια μίας τέτοια ταραχή που έχασα τη μιλία μου!».

Μία παριζιάνικη αριστοκράτισσα απαντά: «Θέλει και ρώτημα: Ποιά κομψή γυναίκα θέλει να φαη ότι μειονεκτεί στην εμφάνισι; Δεν μπορεί να παρουσιάση ποτέ τέλεια εμφάνισι μία κυρία αν δεν συμπληρώση το ντύσιμό της με ένα κομψό καπέλλο. Άλλοτε υπήρχαν πολλοί λόγοι που μς έκαμαν να καταργήσωμε τα καπέλλα. Τώρα όμως που η ζωή ενασπύρε τον κανονικό της δρόμο δεν συντρέχει κανείς λόγος να παρουσιαζόμαστε ατημέλητες, ξεκαπέλλωτες δηλαδή».

«Το καπέλλο είνε το συμπλήρωμα του σώματι ντυσιματος», λέγει, κάποια άλλη κυρία. Τέλος πλεονάζουν οι γνώμες υπέρ του καπέλλου. Το περιεργό δέ είνε ότι και οι κυρίες συμφωνούν, για δικό τους λογαριασμό, πως ένας κύριος που σέβεται τον εαυτό του πρέπει να φορη καπέλλο και μάλιστα να βινη ιδιαιτέρη προσοχή στην εκλογή του. Νά λοιπόν μία είδησις που θα χαροποιήση τις καπελλοφύδες. Θα κάνουν χρυσές δουλειές έπειτα από τη δημοσιογραφική αυτή έρευνα.

Ας προσπαθήσωμε λοιπόν να κατανοήσωμε τις αναγνώστρίες μας σκετικα με τα καπέλλα που θα φορεθούν:

Οι πιο παράξενες φόρμες μικρές και μεγάλες. Καλότερες σκέτες και

καλότερες με προέκτασι ή εμπρός ή στο πλάι. Βλέπομε έπισης και καπέλλο με μπέρ, αλλά το μέγεθος αυτών των μπέρ είνε τελείως ακανόνιστο. Μεγάλη ασυμμετρία βασιλεύει δηλαδή, όπως και στα φορέματα άλλως τε.

Φοριούνται έπισης μεγάλες καπλιν με πολύ χαμηλό τεπέ. Κάποτε τα μπέρ τους είνε κανονικά, δεν άποκλείονται όμως και έδω τα άπρόοπτα. Βλέπετε δηλαδή ένα μεγάλο μπέρ στο ένα πλάι και άλλος ή άλλος γύρος είνε μικρός ή μεγάλο μπέρ εμπρός και μικρό πίσω, καθώς και το αντίθετο.

Όσο φοριούνται ακόμη τα καλοκαιρινά φορέματα, τα καπέλλα αυτά είνε ανοικτόχρωμα. Άλλά με το φθάσιμο του φθινοπώρου θα περάσωμε στα σκευητόχρωμα και το γαυρίσμο θα γίνεται με λουλούδια ή φρούτα της εποχής: Ωραία σταφύλια, αχλάδια, συκλαμέν, ανεμώνες, ασφόδελοι.

Φορέματα

Λίγον ακόμα καιρό θα φορεθούν τα λινά. Άς τα χαρούμε λοιπόν, όσο μας το επιτρέπει ο καιρός.

Υπάρχει αλήθεια ωραιότερο κοστούμι για το καλοκαίρι από ένα λινό φόρεμα που μπορεί να είναι απλό «τροτέρ» και μ' ένα τίποτα να μεταβάλλεται σε φόρεμα τουαλέτας: Αμφιβάλλετε; Άκούστε:

Το φόρεμά σας το λινό έχει όψι απλή γιατί το ίδιο το ύφασμα είν' απλό και δεν έχει άλλες αξιώσεις παρά να είνε καθαρό και καλοσιδερωμένο.

Θέλωμε να το κάνωμε να φαη πιο άμυγλιέ; Άρκει μία βελούδινη μαύρη ζώνη ή και άλλου χρώματος και ένα «φιο» στο λαιμό και η όψις του φορέματος αλλάζει άμέσως. Στις ευρωπαϊκές πλάς έκαμαν την εμφάνισι τους τα βράδια και ρόμπ ντε στυλ ακόμη, καμωμένες από λευκό λινό ύφασμα.

Εμφανίσθηκαν έπισης πολλά «σαντού» λευκά και κρέμ σε διάφορα σχέδια: Πανιέ στους γοφούς, τσέπες φουσκωτές, πλισέδες, φού-

στες με λόδες, άλλες αν φόρμ, άλλα ώραιότατα, νεανικά και κομψά. Με τα φορέματα αυτά έκαμαν

την εμφάνισι τους και πολλές μπέρτες. Γινοται κοντές με ασυμμετρία και πικυλλωνται με ένα μεγάλο γιακά.

Οι μπέρτες αυτές μπορούν ν' άντικατασταθούν και με μία ζακεττούλα από μεταξωτό ζέρεσ ή από μάλλινη βέστα, από μαλακό μαλλι «άγκορά». Αυτά όλα για να είμαστε έφωδιασμένες για τις άπομποτες άλλωστε του καιρού που είνε τόσο συνηθισμένες αυτή την εποχή.

Παιδική μόδα

Πάει πιά η εποχή που τα κοριτσάκια ως τα 16 χρόνια τους είχαν φορεματάκια μόνον περιπάτου ή σχολείου. Τώρα από τα 13 χρόνια τους πρέπει να έχουν μια γκαρνταρόμπα, που να περιλαμβάνει και άλλα φορεματάκια, αλλά και τουαλετίτσες για άπογευματινά «πάτυ» και φορεματάκια για την πλάς, και κοριτσάκια για την πλάς, και κοριτσάκια χορεύουν, πηγαίνουν με το ποδήλατο, παίζουν τένις, καταγίνονται με την κηπουρική, ταξιδεύουν με κύτερα. Επομένως είνε πολύ φυσικό να έχουν για όλα αυτά τα κατάλληλα κοστούμια.

Για τα τένις: Άσπρο φορεματάκι με φουστίτσα αν φόρμ, ή «ντε πιέρ» ή μπλουζίτσα άσπρη και άσπρο σόρτ.

Για την κηπουρική: Λινό φορεματάκι καντριγιέ, λευκό και πράσινο, πράσινο μπλερό και μεγάλη καπλιν από πάλιν γ' ταλι γαυρίσμένη με φρούτα. Η φορεματάκι πικέ με φούστα πλατιά, κοράς κιμονό και μικρό πλαστρόν. Ζωνίτσα δερματίνη πράσινη. Μπορεί έπισης να φορεθώνη παντελονάκι πράσινο και λευκή μπλουζίτσα με κιμονό με κοντά μανικιάκια.

Στο ταξιδιό: Ταγιεράκι από λινό ή λαινάς φανταίλ και μπλουζίτσα ή φορεματάκι σεμνιέ, με ριχτό ρεγκλάν έπανωφόρι.

Καντριγιέ φορεματάκι και μονόχρωμο μπλερό για κοριτσάκι 13 χρόνων

Σπορτίβ κάλτσες μακρές και γονιρά γερά σάββαλα. Για τα πάρτυ: Χαριτωμένες τουαλετίτσες από άνοικτόχρωμα «σαντού» με φουστίτσες πολύ αν φόρμ και κοράς κιμονό κρουαζέ. Δεν άποκλείονται για πιο έπισημες εμφανίσεις και τα ρόμπ ντε στυλ, ιδίως αν το πάρτυ περιλαμβάνει και χορό.

Μερικές μεταποιήσεις

Νά κι' ένα ωραιότατο σύνολο που μπορεί να πάρη διάφορες μορφές:

Το φόρεμα έχει παγώ, κάτω από το όποιον κρύβεται μία λιγη φούστα που μπορεί να φορεθώνη με μία μπλουζίτσα στο τένις ή στην πλάς ή στην έσοχη.

Το μεγάλο καπέλλο από λινό με μεγάλη ευκολία μπορεί να μεταβληθώνη σε κρεμαστό άσκη.

Όλο το μυστικό έγκειται σ' ένα πορτοφόλι που κρύβεται μέσα στην καλότη.

Μία καλότη σκέτη αλλάζει μορφές, γιατί τότε την γαυρίσμε με ένα λουλούδι, τότε με ένα φτερό, και τότε την φορούμε χωρίς τίποτα.

Και μία μεγάλη ιδιορρυθμία: Η ίδια ή καλότη γαυρίσμεται με μία μεγάλη έσάρπα τοποθετημένη όλη πίσω.

Είνε περιττό να μιλήσωμε και για την έσάρπα που χρησιμοποιεί διαφοροτρόπως για το λαιμό, για το κεφάλι, για τη μέση και για τσούμπαν.

Η άλλη γλεντζαρία μου

Εύαγγελία ν. Σ. Κ.: Ένταυθα: Πάρετε μία κρέμα διεργική. Όλες αυτές είνε καλές. Έπισης σας συνιστά να καθαρίζετε κάθε βράδυ το πρόσωπό σας με ένα βαμβακάκι βουτηγμένο σε άγνιο γάλα.

Ελπίδα Μ., Πειραιά: Λεμόνι, γλυκερίνη, γερό βρασμένο σε ίσα μέρη και λίγη καλόνια. Με αυτό το μίγμα να τρίβετε τα χέρια σας κάθε βράδυ και να φορτέ ένα λευγάρι παλινά γάντια.

Νατίνα ν. Θεοίκλη: Δεν έλαττωμουν οι φακίδες χωρίς αυτά τα ηραϊκά μέσα. Πάντως άποφεύγετε τον ήλιο για να μη γεμίζω το πρόσωπό σας με τα άκαλαίσθητα αυτά στιγμιαία που τόσο δύσκολα έξαλειφούνται. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος βεραπίας.

Ζωρζέττα ν. Β.: Προτιμήσατε το Πετρόλ Κανά, αλλά να το χρησιμοποιήτε συστηματικά, όπως γοάφει η συνταγή. Αυτό θα σας έξαλειψη και την πιτυρίδα.

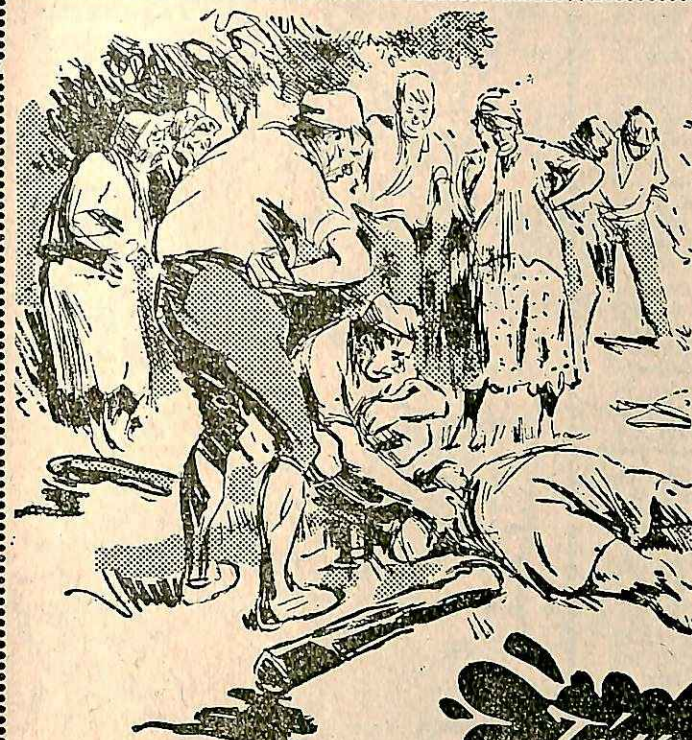
Μικρή ν. Φίλη ν. Α. Μ.: Πρόκειται για πανάδες. Δεν καταλαβαίνω. Καί πως εμφανίσθηκαν χωρίς να εκτίθεσθε στον ήλιο. Μήπως είσατε πολύ ξανθιά, γιατί αυτές συνήθως παθαίνουν κάτι τέτοια. Δεν μπορώ να σας συστήσω δυστυχώς τίποτα γιατί για να φύγουν βέλουν δραστήρια φάρμακα που θα χαλάσουν την ανθρωπότητα της επιδερμίδας σας.

Άγνη κρέμα για σας είνε η παρακάτω. Να την κάμετε όμως σε φαρμακοποιό της έμπιστούνης σας για να σας βάλω μέσα όλα τα φάρμακα: Beurre de cacao 10 gr. Cire vierge 10 gr. Huile d' amandes douces 60 gr. Essence des roses 10 gouttes. Έπισης καλό είνε αυτό το παρβενίκο γάλα: Eau des roses 500 gr. Teinture de benjoin 4 gr.

Ελπίδα ν. ο ν. Άργιρινό: Δεν μπορώ να σας δώσω τη συμβουλή που μου ζητάτε, γιατί δεν έξρω τα άποτελέσματα που μπορεί να έχη αυτό το φάρμακο σ' εσάς. Ο γιός σας που ζέρει την κρσί σας μπορεί να σας συμβουλεύση.

Διάνα Κ. α. λ. δ.: Δεν υπάρχει δυστυχώς, φάρμακο που να έμποδίζη το άσπρισμα των μαλλιών. Άν τόσο πολύ αντιπαθήτε τις λευκές τρίχες θα καταφύγετε στο βάψιμο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οι χωρικοί έτρεξαν άμέσως στον πύργο και άντικρύσαν ένα άντριχιαστικό θέαμα...

ΚΑΝΕΙΣ από τους μελετητές της Γαλλικής Έπαναστάσεως δεν άμφέβαλλε ως προχθές ακόμη για τα δημοκρατικά φρονήματα του περιήμου Έμπερ, του εκδότη του «Περ Ντυσέν», που έθεωρείτο σε ίσο βαθμό με το Μαρξ, σαν ένας από τους «τροφοδότες της λαϊμυτμού». Γιατί όλα του τα άρθρα τον έδειχναν σαν υπέρμαχο των δημοκρατικών ιδεών και άμελικο το δική της βασιλείας και της άριστοκρατίας.

Κι' όμως, ένα έγγραφο που ανακαλύθηκε πριν από λίγον καιρό δείχνει άναμφισβήτητά ότι ο Έμπερ ήταν πράκτωρ της Άγγλιας και καμουφλαρισμένος βασιλόφρων, που δρισκταν σε συνεχή έπικινότητα μ' έναν από τους άρχηγους των Σουάκ (των Γάλλων βασιλοφρόνων της Βανδίας), τον κόμητα ντε Πυϊζέ. Και τα πύρινα άρθρα του; Δεν ήταν παρά ένα πρόσχημα για να κερδίσουν την έμπιστοσύνη των δημοκρατικών και να μπορή έτσι να παίζη καλλίτερα τα ρόδια του.

Αυτό το έγγραφο διαφωτίζει ακόμα ένα μυστηριώδες κι άνατριχιαστικό έγκλημα, που είχε παραμείνει ως τώρα σκοτεινό κι' άνεξηγτο.

Τη νύχτα της 2ας Φλορεάλ του έτους 4 (Παρασκευή 1 Άπριλίου 1796), η μικρή κομπίτολις Βιτρώ άναστατώθηκε από πυροβολισμούς, που προέρχονταν από τον πύργο του Πετιτβάλ. Οι πυροβολισμοί σταμάτησαν άμέσως και οι χωρικοί δεν έδωσαν σημασία σ' αυτούς. Άλλά μία ή δύο ώρες άργότερα ένας από τους υπηρέτες του πύργου άνηκε στο χωριό κι' άρχισε να τρέχη από σπίτι σε σπίτι, χτυπώντας τις πόρτες και φωνάζοντας πως σκότωσαν τ' άφεντικά του.

Οι χωρικοί έτρεξαν άμέσως στον πύργο και άντικρύσαν εκεί ένα άντριχιαστικό θέαμα. Οι νεκροί ήταν έξη, ένας άντρας και πέντε γυναίκες: ο πυργοδεσπότης κόμης Φρανσουά - Γκασπαρ Πετιτ ντε Πετιτβάλ, η πειθερά του Άννα - Μαργαρίτα Ροντρίγκ — Ντουά, οι άδελφές της Μαργαρίτα Ροντρίγκ και Βικτωρίνη Μπών και δύο υπηρέτριες, οι άδελφές Γερτρούδη και Λουίζα Λινό.

Από τους ένοικους του πύργου είχαν σωθών μονάχα ο γιός του πυργοδεσπότη, ένα παιδάκι δέκα χρόνων, μία υπηρέτρια, ο κηπουρός και ο καμαριέρης Γκαρντέ, αυτός που είχε τρέξει για να ειδοποιήση τους χωρικούς.

Σύμφωνα με την κατάθεση του Γκαρντέ, οι δολοφόνοι ήταν δέκα περίπου και φορούσαν στολές άστνομικά. Είχαν πάει στον πύργο στις δύο μετά τα μεσάνυχτα κι' έρριξαν στην άρχη μερικούς πυροβολισμούς. Στο άκουσμά τους, οι ένοικοι του σπιτιού, πεταχθηκαν τρομαγμένοι έξω από τα δωμάτιά τους. Οι δολοφόνοι ώρμησαν τότε έναντιον τους και σκότωσαν με τα σπαθιά τους τη μία έπειτα από την άλλη τις πέντε γυναίκες. Ο Πετιτβάλ, που είχε ξυπνήσει κι' αυτός από το θόρυβο, πήρε ένα χαρτοφύλακα με έγγραφα και πήδησε από ένα παραθύρο στον κήπο για να σωθών. Άλλά οι δολοφόνοι τον πρόφτασαν εκεί και άρχισαν να τον πετούν μεγάλα κούτσουρα, που ήταν στοιβαγμένα σε μία γωνιά. Δυο - τρία απ' αυτά τον έβρισκαν στο κεφάλι κι' ο κόμης σωριάστηκε χάρω άναίσθητος. Οι κακούργοι πήγαν τότε κοντά

και του έσπασαν το κεφάλι με τα κούτσουρα που κρατούσαν στα χέρια τους.

Μία άξιοσημείωτη λεπτομέρεια είνε πως οι δολοφόνοι δεν είχαν πειράξει τίποτα, ούτε και από τα χρήματα, ούτε και από τα κοσμήματα, που βρίσκονταν στον πύργο. Είχαν σπάσει μόνο τα συρτάρια του γραφείου του Πετιτβάλ κι' είχαν πάρει διάφορα έγγραφα που βρήκαν εκεί. Φεύγοντας, πήραν μαζί τους και τα έγγραφα που βρίσκονταν μέσα στο χαρτοφύλακα του πυργοδεσπότη.

Το έγκλημα φαίνεται άνεξηγτο και χρειάστηκε να περάση περισσότερο από έναμση αιώνας για να διαλευκανθών αυτό το μυστήριο.

Όπως είπαμε, ο Έμπερ ήταν καμουφλαρισμένος βασιλόφρων και, σύμφωνα με τις οδηγίες του κόμητος ντε Πυϊζέ, κατάρβωσε, έχοντας για συνενόχους και το δεσμοφύλακα Σιμόν μαζί με τη γυναίκα του, να βγάλη κρυφά από τη φυλακή του Τέμπλου το μικρό Δελφίνο, γιού του καρατομηθέντος Λουδοβίκου ΙΣΤ' και να τον στείλη με ασφάλη συνοδεία στο Βιτρώ, όπου τον παρέλαβε ο κόμης ντε Πετιτβάλ.

Μία άλλη ύπηρεσία του Έμπερ ήταν ότι ώργάνωσε μία συνωμοσία έναντιον του Ροβεσπιέρου όπου προσχώρησαν μερικοί από τους πρωταγωνιστές της πολιτικής σκηνής της εποχής, σαν τον Φρερόν, τον Ντυλοσέ, το Ροβέρ, τον Τολλιέν και τον Φονσέ.

Προτού, όμως, τα πράγματα φτάσουν στην 9η Θερμιδώρ, που άνετρεψε την τυραννία του Ροβεσπιέρου κι' έστειλε τον ίδιο στη λαϊμυτμό, ο Έμπερ είχε το άτύχημα να πέση στη δυσμενεία του τυράννου που την πλήρωσε με το κεφάλι του.

Άλλά υπήρχε κάποιος που γνώριζε το μυστικό της ύποκαταστάσεως του μικρού Δελφίνου, ο Μπαρρά, που ήταν το κυριότερο μέλος του Διευθυντηρίου ύστερ' από την πτώσι του Ροβεσπιέρου.

Ο Μπαρρά, παμπόνηρος και άσυνείδητος όπως ήταν, κατέστρωσε τότε ένα σατανικό σχέδιο. Οά άπήγε το νεαρό Δελφίνο, θα έκλεβε τα έγγραφα που τον άφορούσαν και θα διαπραγματευόταν κατόπιν με τους Βουρβόνους την παλινόρβωσι της μοναρχίας. Ο όρος που θα έθετε γι' αυτό ήταν ότι θα διοριζόταν μέλος της αντιβασιλείας που θα συνιστάτο μέχρι της ένηλικιώσεως του Λουδοβίκου ΙΖ'.

Ο Πετιτβάλ είχε μυσήσει όμως, τα σχέδιά του και διάσπρη ν' άπομακρύνη το μικρό Δελφίνο. Η πράξις του αυτή έώργισε το Μπαρρά, που έδωσε έντολή σε μερικούς έμπιστους που να ζεσταρέψουν άπεδείκνυαν την ταυτότητα του πρίγκηπος. Έτσι, αν ο Δελφίνος διεδικούσε μία μέρα τα δικαιώματά του, ο Μπαρρά μόνο θα μπορούσε να τον ύποστηρίξη στις διεδικήσεις του ή να τον παραστήση σαν άπατεώνα, αφού αυτός θα είχε στα χέρια του τα πολυτίμα έγγραφα.

Νά ποιά είνε η έξήγησις της σφαγής που έγινε το βράδυ της 1ης Άπριλίου του 1796 στον πύργο του Πετιτβάλ.

Η συνέπεια της ιστορίας δεν είνε έντελως γνωστή. Φαίνεται πιθανόν ότι ο Δελφίνος πέθανε σε κάποιο χωριό της Νορμανδίας, όπου τον είχε στείλει ο Πετιτβάλ, προτού φτάση στην ηλικία των δεκαπέντε χρόνων. Στο μεταξύ, άλλωστε, είχε άνατείλει το άστρο του Ναπολέοντος και ο πολυμηχανος Μπαρρά είχε πάψει να ενδιαφέρεται πιά για τους Βουρβόνους...

PENE ΜΙΓΙΩ

***

Ο άνθρωπος που σβύνει τις πετρελαιοπνές

Από 30 χρόνια περίπου, ο Άμερικανός Χιού Πάττον ταξιδεύει σ' όλο τον κόσμο, γιατί τον καλούν έδώ κι' εκεί για να σβύση τις πυρκαγιές των πετρελαιοπνών. Έχει ειδικευθών στη δύσκολη κι' επικίνδυνη αυτή δουλειά. Έχει ως τώρα στο ένεργητικό του 200 κατασβέσεις.

Νά πως άρχισε το στάδιό του: Πριν από 30 χρόνια, μία έταιρεία πετρελαίων του Τέξας είχε άποφασίσει πιά να σφραγίση μία πετρελαιοπηγή, θεωρώντας την άχρηστη, γιατί καιγόταν από 8 βδομάδες και δεν είχαν μπορέσει να τη σβύσουν τρεις πυροσβεστικές ομάδες. Τότε ο Πάττον, που ήταν υπάλληλος αυτής της έταιρείας, πρότεινε να καμην μία δοκιμή, και κατάφερε να σβύση την πυρκαγιά. Άπ' την ήμερα κείνη, άποφασίσε ν' άκολουθήση το νέο αυτό επάγγελμα.

Για την κατάσβεσι μιας πυρκαγιάς χρειάζεται 2 μέρες μόνο, άλλα έπεται από προετοιμασίες 3 εβδομάδων.

Σε μία περίπτωση, έχασε το δεξί του χέρι. Μία έκρηξη του το έκοψε και το τίναξε 200 μέτρα μακριά, ενώ ο άδελφός του κι' ένας άλλος βοηθός του σκοτώθηκαν.

Άλλοτε πάλι, έσκασε σ' ένα σημείο η στολή του από άμianto, ενώ βρισκταν μέσα στις φλόγες, και λίγο έλειψε να χάση τα μάτια του απ' τη φωτιά, ή να πνιγών απ' το νερό που τούρριχναν διαρκώς με όρη οι βοηθοί του και που είσεχώρησε μέσα απ' τη στολή του!

ΤΟ «ΣΕΞ-ΑΠΗΛ» μέσα στους αιώνες

Κάθε εποχή έχει το δικό της
τύπο όμορφιάς

Είπε γνωστό ότι κάθε εποχή έχει τις δικές της απαιτήσεις και δημιουργεί ένα δικό της ιδανικό. Αυτές οι απαιτήσεις καθορίζουν ακόμα και το ποια θεωρούμε όμορφη. Απλή και που δεν είναι τίποτ' άλλο από το σύνολο των λεπτομερειών που κάνουν έλκυστική και γοητευτική μια γυναίκα. 'Αλλ' ός δομείς τις εξελίξεις αυτού του ιδανικού μέσα στους αιώνες. 'Εχει ψηλόλιγνο αναστήμα. 'Οταν το μπράτσο μου γλιστρήσει γύρω από τη μέση της, το χέρι μου, άφου τυλίξη το κορμί της, πηγαίνει ν' ακουμπήσει πάνω στην καρδιά μου. Το λυγρό σώμα της γέρνει τότε απαλά πάνω μου σαν καλάμι που το καίει ο ζέφυρος.

Ετσι μιλάει ο μαθητής του Σωκράτη 'Αγάθων για την αγαπημένη του. Γιατί, στην αρχαία 'Ελλάδα, ο πρώτος όρος της όμορφιάς ήταν ή άρμονία των γραμμών και ή λεπτότης τους.

«Μια γυναίκα με τροφαντά στήθη και φαρδιά ίσχια», να ποιά φαίνεται πως ήταν το ιδανικό των Ρωμαίων, που έβλεπαν σ' αυτή μια παιδομηχανή. 'Η Ποππαία, ή περίφημη σύζυγος του Νέρωνος, ήταν πιθανότατα μια γυναίκα με χοντρά πόδια και χοντροκομμένους αστραγάλους.

Και οι αρχαίοι Γαλάται επίσης ήθελαν κι' αυτοί τις γυναίκες τους εύρωστες και απέδιδαν πολύ μικρή σημασία στην άρμονία των γραμμών τους. Φαίνεται, όμως, ότι οι γυναίκες των Γαλατών έδειχναν εξαιρετικό ενδιαφέρον για τη λευκότητα της επιδερμίδος τους και ξέρετε γι' αυτές ότι χρησιμοποιούσαν γάλα, ά-

νάμικτο με διάφορες φυτικές ουσίες. Είπε δύσκολο να προσδιορίσωμε ποιά ήταν το γυναικείο σέξ - απήλ κατά το Μεσαίωνα, γιατί το γυνώ είχε χαθεί ολότελα τόσο από τη γλυπτική όσο και από τη ζωγραφική. Τα τραγούδια της εποχής, έξ' άλλου, περιγράφουν μόνο το πρόσωπο των ήρωιδων, δίχως να κάνουν και τον παραμικρό υπαινιγμό για το σώμα τους. Στη χαριτωμένη αφήγηση του 'Οκασσέν και της Νικολέττας, ή ηρωίδα παρουσιάζεται σά μια νέα «με ξανθά μαλλιά, λευκά δόντια, πράσινα μάτια και πρόσωπο γελαστό».

'Αλλ' ός προχωρήσωμε στόν 16ον αιώνα, που ήταν στο βάθος ακόλαστος και διεφθαρμένος. Το σώμα, φυλακισμένο σ' όλη τη μακρά περίοδο του μεσαίωνα είχε ξαναβρεί την ελευθερία του και μαζί μ' αυτή τη χάρη και τη γοητεία του κι' ή αγάπη από ασύλληπτο ιδανικό είχε ξαναγίνει κάτι το πολύ χειροποίητο.

Θέλετε ένα πρότυπο όμορφιάς της εποχής; 'Αλλά ποιά άλλη το αντιπροσώπευε καλύτερα από την περίφημη 'Αρτέμιδα του Πουατιέ, που, μ' όλα τα σαράντα δυό χρόνια της, υποδούλωσε με τη γοητεία της το νεαρό βασιλιά 'Ερρίκο το Β', κι' έγινε ή πραγματική βασίλισσα της Γαλλίας; Τα πορτραίτα της και οι περιγραφές που έχουμε γι' αυτή την παριζιάνισσα ψηλή, γεροδεμένη, με γαμψή μύτη, λεπτό στόμα και σκληρό ύφος. Κατείχε ωστόσο, το μυστικό της γοητείας όσα καμιά άλλη σταν καιρό της και κυριάρχησε μ' αδιαφιλονίκητο τρόπο πάνω σά μια δολιχέρη εποχή. Όλοι όσοι τη γνώρισαν την εύρισκαν υπέροχη κι' απάραμιλλη. 'Την είδα, γράφει ο Μπραντόν, έξη μήνες πριν από το θάνατό της. 'Ηταν ακόμη τόσο όμορφη, που και πέτρινη καρδιά να είχε κανείς δεν μπορούσε παρά να συγκινηθεί μπροστά της». 'Εφάρμοξε — πράγμα πολύ σπάνιο στην εποχή της — όλα τα υγιεινά παραγγέλματα και πλεόναν πρωί και βράδυ με κρύο νερό. Οι άλλες γυναίκες, όπας και οι άντρες 'βρωμούσαν σαν ψαφίμα» και προτιμούσαν τ' άρώματα απ' το σαπούνι.

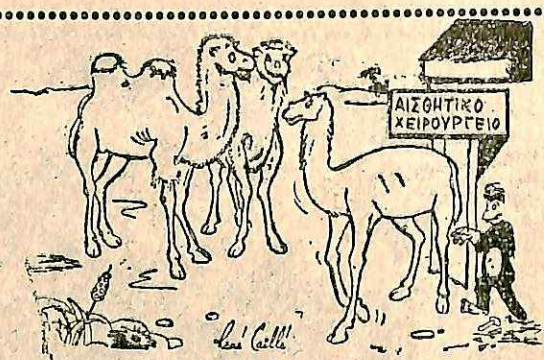
Στην εποχή του Βασιλέως - 'Ηλίου, ή μόδα ήθελε τις γυναίκες επιβλητικές στήν εμφάνισή και δεν απέδιδε μεγάλη σημασία στίς γραμμές του σώματος ή τη λεπτότητα των χαρακτηριστικών του προσώπου. Τα πορτραίτα των καλλονών της εποχής μάς τις παρουσιάζουν τό λιγώτερο άσχημες, άν όχι αποκρουστικές. 'Εχουν συνήθως μακρούς μύτες, μεγάλα στόματα, μάγουλα κρεμαστά και διπλά σαγόνια. Στην εποχή της 'Αντιβασιλείας και του Λουδοβίκου ΙΕ', τά γούστα άλλαξαν ολότελα. Οι γυναίκες είχαν τότε λεπτή μέση, λεπτοκομμένο πρόσωπο, μικρά χείλη, κανονικά χαρακτηριστικά άρμονικές γραμμές και... γατίσιο ύφος. Το τελευταίο χαρακτηριστικό αποτελούσε κοινό γνώριμα τόσο των μεγάλων κυριών της άριστοκρατίας, όσο και των γυναικών του λαού.

'Εκατό περίπου χρόνια αργότερα, ό ρωμαντισμός λανσάρισε τον τύπο της μοιραίας όμορφιάς, που έπρεπε να είνε άσχημη, εξαιρετικά λεπτή, αέρνια σχεδόν και να έχη διαφανή χέρια. 'Όλες οι καλλονές της εποχής μοιάζουν σαν κερνίες κούκλες και είνε περισσότερο νεκρές παρά ζωντανές. 'Η φθισίς αποτελούσε έκείνη την εποχή ένα άκαταγνώριστο θέλητρο για μια γυναίκα.

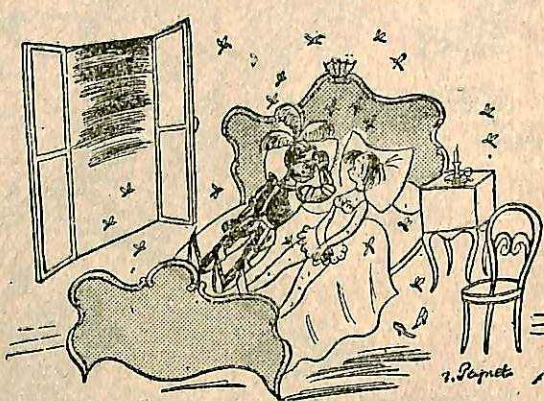
Οι σημερινές γυναίκες απέχουν τό ίδιο από τά ρωμαντικά φαντάσματα, όσο κι' από τις παχύσαρκες 'Αφροδίτες του Ροδίνου. Το ιδανικό της εποχής μάς πλησιάζει περισσότερο στο ιδανικό της αρχαίας 'Ελλάδας, απ' όπου μάς χωρίζουν, ωστόσο περισσότερο από 25 αιώνες.

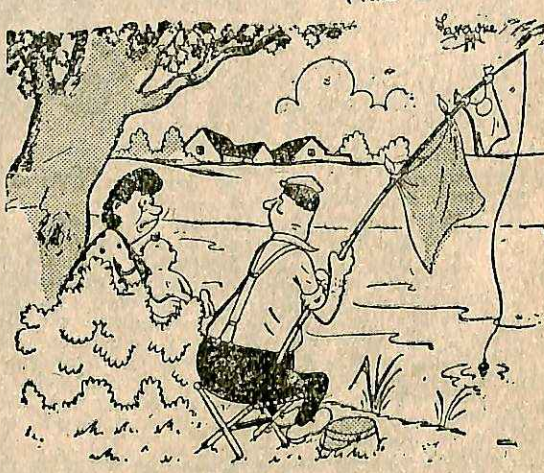
ΔΙΟΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΚΑΙ ΧΑΡΙΖΕΙ ΠΛΟΥΤΟΝ
ΦΥΣΙΚΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

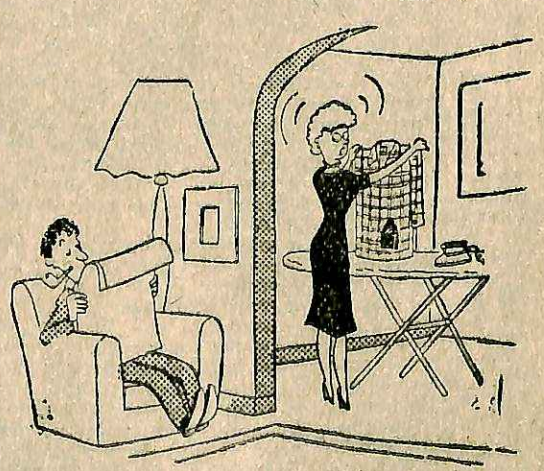
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ
(Από τό «Id Paris»)

— "Αν νόμιζες πως θα κάθωμαι να με τσιμπούνε τά κουνούτια!..."
(Από τό «Id Paris»)

— Στέγνωσαν τά ρούχα του μικρού;
(Από τό «Inter»)

ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ
— Αυτό τό πουκάμισό σου δεν μ' άρέσει καθόλου. Άνδρέα. Δεν θέλω να τό ξαναβάλεις!...
(Από τό «Id Paris»)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΗΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

"Υστερα από τρομερούς κινδύνους ό Κέιν φτάνει στό καί της μίς Γουόντερλου και την ελευθερώνει. Στίς φυλακές στυαζόουν οι κατάδικοι. Επακολουθεί συμπλοκή και φονεύεται ή Φλάγκερ. 'Ο Κέιν μεταφέρει ή Γουόντερλου σέ μέρος άσφαλές. Και αναλαμβάνει πλέον ν' άποκαλύψη και ν' εξοντώσει τον Κλέων και ή συμμορία του. Για την επιτυχία του σκοπού του αναλαμβάνει ν' εργασθή κι' ό νεαρός ιδιωτικός ντετέκτιβ Κλέμπολντ.

10ον — "Αφισα λοιπόν τό αυτοκίνητό μου και τους παρακολούθησα πεζός. Άντελήφθην ότι είχαν άφισή την Καντιλάκ, κι' είδα την μίς Σπένς και τον Γκομεθ ν' άποχωρούν, κατά μήκος της άκρογιαλίας, προς τά ανατολικά. Δεν υπήρχε κανένας τρόπος για ν' άκολουθώ, και δεν μπορούσα ν' άντιληφτός. Ετυχώς, δεν άποχώρησαν πολύ, και μόρεσα ν' ά τους παρακολουθήσω κρυμμένος πίσω από την Καντιλάκ. Περίμεναν αρκετή ώρα. Στ' άνοιχτά του κόλπου, ένα καίκι είχε άρχισή ν' άνη φωτεινά σήματα. 'Ο Γκομεθ άπάντησε μ' ένα ηλεκτρικό φανάρι της τσέπης, και τό καίκι πλησίασε κι' άραξε. 'Ο Γκομεθ κι' ή μίς Σπένς ανέβηκαν στό κατάρτωμά του. Είχα πάρεϊ έντολή ν' άεακρινόσω που πηγαίνε αυτό τό καίκι. Άλλ' από τό μέρος, όπου δρισκόμουν, δεν άκούγα τίποτα. Άποφάσισα τότε ν' άσπρωθώ προς τό καίκι, μ' όλο τον κίνδυνο τό διέτρεχα ν' με ίδούν. 'Όστόσο, τό κατάρτωμα.

Τόν κυττούσα με τό στόμα άνοιχτό. Τόν φανταζόμουν ν' σέρνεται πάνω στην άμμο, για ν' άπλησιάζη μιά συμμορία κακούργων, που θα τον σκότωναν χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, άν τον άντιλαμβάνονταν. Άρχισα ν' άν έκτιμώ περισσότερο.

— Χρειάζεται καρδιά για ε-να τέτοιο πράγμα, τού είπα. "Εγινε κατακόκκινος από τη ντροπή του.

— Δεν ξέρω... μουρμούρισε. Καταλαβαίνετε, είχα πάρεϊ μίαν έντολή...

— Καί βέβαια, άπάντησε. Άκούστε, όμως, νεαρέ μου. Πρέπει ν' άπροσέχετε. "Εχετε ν' άνετε με μιά συμμορία καθαρμάτων, και σεις έκτίθεστε πολύ. Κάνετε περίφημη δουλειά, αλλά δεν θέλω ν' άσας χάσω.

Χαμογέλασε. — Ξέρω ν' ά δαγώ περά, κύριε Κέιν, με διαβεβαίωσε. "Εχω μάθει μπας κι' είμαι καλός σκοπευτής.

Δίστασε για λίγο, κι' έπειτα ψέλλισε:

— Μ' όλο που ή Σχολή των Ντετέκτιβ του 'Οχάιο δεν δίνει μαθήματα παρά μόνο δι' άλληλογραφίας, δεν άφινει τίποτα στην τύχη. Με είχαν διδάξει ότι ή τέχνη ν' κυκλοφορή κανείς άπαρατήρητος παντού είνε πολύ χρήσιμη. Είχα λοιπόν εξασκήθη ιδιαιτέρως σ' αυτήν.

'Ο Τιμ πήγε ν' άπνιγή από τά γέλια, και γύρισε άλλού τά μάτια του. Σουφρώσα τά φρύδια του.

— Ξεακολουθήστε, είπα. Κατάρβωσα ν' άφάσω, ξεακολουθήσε ό νεαρός ντετέκτιβ, ως εκεί όπου είχαν άραξει τό καίκι, και κρύφτηκε. "Υστερα από λίγο, ό Γκομεθ κι' ή μίς Σπένς βγήκαν στό κατάρτωμα και τους άκούσα ν' άμιλούν. Της έλεγε ότι θάφευγε από την Άβανα στίς έννιά τό βράδυ, ότι θ' άποβίδαζε τους επιβάτες του στο Πίτζον-Κέυ, κι' ότι θα άναρχόταν εδώ. Τού έδωσε ραντεβού, κατέθηκε από τό καίκι κι' έφυγε με την Καντιλάκ της. "Υστερα ήρθε ένα άλλο αυτοκίνητο, με τέσσερες άντρες, που φαινόταν Κουβανοί, και που ανέβηκαν στό καίκι.

— Τι κάνατε σεις στό άναμεταξύ; τόν ρώτησα. — Είχα σκάσει ένα είδος λάκκου μέσα στην άμμο κι' είχα χωθή εκεί. Είχα βάλει μίαν έφημερίδα πάνω στό κεφάλι μου, για ν' άπορώ ν' άναπνέω, ν' άλέω και ν' άκούω. Αυτή την ιδέα την είχα βρή στό κεφάλαιο των μαθημάτων της Σχολής, που άναφέρεται στην παρακολούθησιν ύπόπτων σέ άμυώδη μέρη.

— Έμεινε λίγο σκεπτικός, κι' έπειτα επανέλαβε: — Αυτά τά μαθήματα με... με ίκανοποίησαν... Σας... τά συνιστώ... Συγκρατήθηκα με κόπο για ν' ά μ' γελάσω.

— Τό καίκι, συνέχισε, έδαλε πλώρη για την Άβανα. Περίμενα ως που άπομακρύνθηκε αρκετά, κι' έπειτα ήρθα εδώ για ν' άσας τά πώ... Σήκωσε τό κεφάλι του και τάλμησε ν' με κυττάξη.

— Ελπίζω... πως έσθε ευχαριστημένος από μένα, κύριε Κέιν, τού είπα με κάποιαν άγωνία.

— Καί βέβαια, άπάντησε. Άκούστε, όμως, νεαρέ μου. Πρέπει ν' άπροσέχετε. "Εχετε ν' άνετε με μιά συμμορία καθαρμάτων, και σεις έκτίθεστε πολύ. Κάνετε περίφημη δουλειά, αλλά δεν θέλω ν' άσας χάσω.

Χαμογέλασε. — Ξέρω ν' ά δαγώ περά, κύριε Κέιν, με διαβεβαίωσε. "Εχω μάθει μπας κι' είμαι καλός σκοπευτής.

— Μάθατε επίσης τό μπας και τη σκοποβολή δι' άλληλογραφίας; τόν ρώτησα εύε-νικά.

Κοκκίνισε. — Μά βέβαια, άπάντησε. Δεν είχα ακόμα την ευκαιρία ν' άεακνήσω πρακτικώς τίς γνώσεις μου, αλλά είμαι άρεκτα προχωρημένος θεωρητικώς.

Αυτή τη φορά δεν τάλμησε ν' κυττάξω τον Τιμ. Πήρα δυό χαρτονομίσματα των έκατό δολλαρίων και τάδωσα στον Κλέμπολντ.

— Πάρτε αυτά, τού είπα. Ξεακολουθήστε με την ίδια έπιτυχία, και θάχετε κι' άλλα.

Τά μάτια του φωτίστηκαν. — Είμαι ένθουσιασμένος, τού είπα ευχαριστημένος από μένα, κύριε Κέιν, τού είπα. Δίνω μεγάλη σημασία σ' αυτό...

Δίστασε λίγο, κι' έπειτα έ-πε ξεφανικά:

— "Αν δεν έχετε αντίρρηση, πιστεύω ότι θα άπορούσα ν' άκάνω μίαν έρευνα για... τό ύποπτο εκείνο σπίτι.

— Φυσικά, είπα. Βρίσκω την ιδέα σας περίφημη. Προσέχετε μόνο ν' άσας άπαγάγη καμιά γόσση εκεί κάτω. Κοκκίνισε.

— Οι γυναίκες δεν έχουν καμιάν έπιρροή σέ μένα, άπάντησε σοβαρά. Αυτό διδάχτηκε τό μάθημα που άφορα την αντίδρασι κατά των διαφορών πειρασμών...

— "Όστε τό διδάχτηκετε κι' αυτό; — Μά βεβαίωτατα. Τό κεφάλαιο αυτό έχει τον τίτλο: "Αίσθησιασμός και αυτοκυριαρχία".

— Θα με διασκέδαζε ν' ά το διαβάσω, είπα, προσπαθώντας ν' άσυγκρατήθω. Θα άπορούσε ν' ά με ώφελησέ...

Με διαβεβαίωσε ότι θα μου δανείζε τά «Μαθήματα δι' Άλληλογραφίας», με πρώτη ευκαιρία κι' έτοιμάστηκε ν' ά φύγη.

— Ένα λεπτό, τού είπα, δείχνοντάς του τό ψάθινο καπέλλο του. Δεν ήθελα ν' άσας βίξω, αλλά νομίζετε πως είνε καλή για μένα.

Μυριές Υποτιρίες

Ένα πανάκριβο φιλι

Ένας γνωστός Άθηναίος βουλευτής δέχθηκε πρό ήμερών την έπίσκεψιν μίας νόστιμης και τσαχπίνας κοπέλλας που ήθελε ν' ά το έκφραση τόν θαυμασμό της.

— Έχω όμως μιά μικρή χάρη ν' άσας ζητήσω τού είπα στό τέλος. "Όταν ή γιαγιά μου ήταν νέα την είχε φιλήσει ή Δεληγιάνην κι' έκράτησε από τότε μιά γλυκειά ανάμνησι αυτού του φίλιού. "Ελπίζω, ξεακολουθήσε κοκκινίζοντας έλαφρά πως και μένα θα με φιλούσε κάποιος μεγάλος άνδρας, έτσι που ν' ά έχω ν' ά διηγούμαι γλυκές άναμνήσεις στα εγγονάκια μου.

'Ο βουλευτής ήταν κάτι περισσότερο από πρόθυμος ν' ά διευκολύνη την κοπέλλα κι' άμέσως έσκυψε και της έδωσε ένα σκαστό φιλή. "Αλλά δεν είχε προφτάσει ν' ά συνερθή καλά καλά, όταν άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε κάποιος με μιά φωτογραφική μηχανή.

— Κύριε βουλευτά, τού είπα, άν δεν θέλετε ν' ά στείλω στή γυναίκα σας ή φωτογραφική μηχανή με τη φωτογραφία που τράβηξε τη στιγμή που φιλούσατε την κοπέλλα θα μου μετρίσετε άμέσως δέκα έκατομύρια!

'Ο βουλευτής κατάλαβε πως την είχε πάθει άσχημα και πως δεν υπήρχε άλλος τρόπος ν' ά γλυτώση. "Εσκασε λοιπόν άμέσως τά έκατομύρια!

— Ελπίζω ν' ά μ' ν' με κρίνετε πολύ άσύτηρά, κύριε βουλευτά, τού είπα ή κοπέλλα.

— Καθόλου, καθόλου, παιδί μου, την βεβαίωσε ό βουλευτής.

Και πρόσθεσε εμπιστευτικά:

— Μά πές μου, τού Δεληγιάνην τί τού είχε κοστίσει αυτή ή βρωμοδουλειά;

φρόνιμα ν' ά φοράτε ένα τόσο χτυπητό καπέλλο, και μάλιστα όταν θέλετε ν' ά παρακολουθήσετε κάποιον; Διακρίνεται από πολύ μακριά.

Τό προσώπό του άκτινοδόλησε.

— Αυτό είνε έπίτηδες, κύριε Κέιν, είπα. Μου τό προηέθεψε ή Σχολή, μαζί με τά Μαθήματα.

Τό πήρε στά χέρια του, τράβηξε τη δίχρωμη κορδέλλα, και τό γύρισε άναποδα, σαν ν' ά ήταν κάλτσες. Γύρισε έπίσης και την κορδέλλα. Τό καπέλλο ήταν τώρα μπέξ, με κορδέλλα κόκκινη και κίτρινη.

— Καταλαβαίνετε; είπα. "Ετσι ξεγελιέται κανείς. Κατά τη γνώμη μου, μόνο αυτό τό καπέλλο αξίζει τά δίδακτρα που πλήρωσα.

Κι' έφυγε βιαστικός.

— Αυτό πάει πολύ!... φώναξε ό Τιμ. Τί τύπαρος είν' αυτό ό νεαρούς!

Πήρε τη μποτίλλια του ούτσκου, ήπια ένα ποτήρι γεμάτο, κι' έπειτα τού την έδωσε.

— Πίστετε και σεις για ν' ά συνέρθετε, τού είπα.

Στην 'Ομοσπονδιακή Άστυνομία

Την άλλη μέρα τό πρωί, πολύ νωρίς, ό Τιμ κι' έγώ φύγαμε για τό Μαϊάμι, έξήντα μίλια μακριά από τό Παρανταίζ-Πάλμ. Είχαμε πάρεϊ τό αυτοκίνητο του Τιμ, και τό ταξίδι δεν δόσασε παραπάνω από μιάμιση ώρα.

Σταμάτησε μπροστά στό γραφείο της 'Ομοσπονδιακής Άστυνομίας, κι' άφισα τον Τιμ στό αυτοκίνητο.

'Ο όμοσπονδιακός έπιθεωρητής λεγόταν Τζακ Χόσκινς. "Ηταν ψηλός, σωματάδης, με κατάνουρα μαλλιά, με σαρκώδες πρόσωπο και με μάτια έξυπνα. Σηκώθηκε και μούδωσε τό χέρι.

— Είμαι ό Τσέστερ Κέιν, τού είπα χωρίς περιστροφές. Μου έκαμε ένα νεύμα με τό κεφάλι. Με είχε άναγνωρίσει. Και με ρώτησε τί μπορούσε ν' ά κάνει για μένα.

Μυριές Υποτιρίες

Ένα πανάκριβο φιλι

Ένας γνωστός Άθηναίος βουλευτής δέχθηκε πρό ήμερών την έπίσκεψιν μίας νόστιμης και τσαχπίνας κοπέλλας που ήθελε ν' ά το έκφραση τόν θαυμασμό της.

— Έχω όμως μιά μικρή χάρη ν' άσας ζητήσω τού είπα στό τέλος. "Όταν ή γιαγιά μου ήταν νέα την είχε φιλήσει ή Δεληγιάνην κι' έκράτησε από τότε μιά γλυκειά ανάμνησι αυτού του φίλιού. "Ελπίζω, ξεακολουθήσε κοκκινίζοντας έλαφρά πως και μένα θα με φιλούσε κάποιος μεγάλος άνδρας, έτσι που ν' ά έχω ν' ά διηγούμαι γλυκές άναμνήσεις στα εγγονάκια μου.

'Ο βουλευτής ήταν κάτι περισσότερο από πρόθυμος ν' ά διευκολύνη την κοπέλλα κι' άμέσως έσκυψε και της έδωσε ένα σκαστό φιλή. "Αλλά δεν είχε προφτάσει ν' ά συνερθή καλά καλά, όταν άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε κάποιος με μιά φωτογραφική μηχανή.

— Κύριε βουλευτά, τού είπα, άν δεν θέλετε ν' ά στείλω στή γυναίκα σας ή φωτογραφική μηχανή με τη φωτογραφία που τράβηξε τη στιγμή που φιλούσατε την κοπέλλα θα μου μετρίσετε άμέσως δέκα έκατομύρια!

'Ο βουλευτής κατάλαβε πως την είχε πάθει άσχημα και πως δεν υπήρχε άλλος τρόπος ν' ά γλυτώση. "Εσκασε λοιπόν άμέσως τά έκατομύρια!

— Ελπίζω ν' ά μ' ν' με κρίνετε πολύ άσύτηρά, κύριε βουλευτά, τού είπα ή κοπέλλα.

— Καθόλου, καθόλου, παιδί μου, την βεβαίωσε ό βουλευτής.

Και πρόσθεσε εμπιστευτικά:

— Μά πές μου, τού Δεληγιάνην τί τού είχε κοστίσει αυτή ή βρωμοδουλειά;

Τὸν κυττούσα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Ἰσχυρίζονται ὅτι δολοφονησα τρεῖς ἀνθρώπους, τοῦ ὑπενθύμισα. Ὁ αὐτὸς ἀφίσταται αὐτὸ ἐστὶ;

Κοιμήσε τὸ κεφάλι του.

— Ὅταν ἡ ἀστυνομία τοῦ Παρανταίξ-Πάλμς μὰς ζητήσῃ νὰ τὴν βοηθήσουμε, θὰ ἀπασχοληθῶμε, μὴ ἀπάντησε, προσφέροντάς μου ἕνα πούρο. Πρὸς τὸ παρόν, αὐτὸ δὲν μὰς ἀφορᾷ.

Τὸν κύτταζε στὰ μάτια.

— Ὁφείλετε ὅμως νὰ μὲ συλλάβετε, μὴ φαίνεται, τοῦ εἶπα.

— Μὴν υπερδεύετε λοιπὸν περισσότερο τὴν ὑπόθεσί σας, μὴ ἀπάντησε γελώντας. Δὲν θὰ μὴ μάθετε τὸ ἐπαγγελία μου. ἔχουμε μίαν ἀμυδρὴ ἰδέα γιὰ τὸ τί ζητάει.

Ἐρριξε μιὰ ματιά ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Ζητάει ἴσως κ' ἐμεῖς τὸ ἴδιο πράγμα, πρόσθεσε.

— Ἀσφαλῶς, ὁ Κιλεάνο δὲν εἶνε καθόλου δημοφιλὴς, εἶπα γελώντας.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς δὲν ἔκανε ἀκόμα τὴν παρμικὴ γκάφα, παρατήρησε ὁ Χόσκς. Τὸν ἐπιθέτουμε ἐδῶ καὶ μῆνες, ἀλλ' ὡς τώρα ὑπάρχει πολὺ πονηρὸς. Ὅθινα πολλὰ γιὰ νὰ τὸν γραπῶσω...

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης, εἶπα, ἀκουμπώντας πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ τοῦ χαρτονόμισμα τῶν πέντε δολларίων, ποῦ μὴ εἶχε δώσει ὁ Ντέβις. ἴσως αὐτὸ νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ...

Κύτταξε τὸ χαρτονόμισμα χωρὶς νὰ ἀγγίξῃ, κατόπιν κύτταξε ἐμένα, σηκώνοντας τὰ φρύδια του.

— Κι' ἐπειτα; ρώτησε.

— Κυττάχτε τὸ καλλίτερα. Δὲν διακρίνετε...

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...

— Πού τὸ δρῆκατε; ρώτησε ξερά.

— Τὸ δρῆκα. Κυκλοφοροῦν

Δὲν διακρίνετε...

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...

— Πού τὸ δρῆκατε; ρώτησε ξερά.

— Τὸ δρῆκα. Κυκλοφοροῦν

Δὲν διακρίνετε...

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...

— Πού τὸ δρῆκατε; ρώτησε ξερά.

— Τὸ δρῆκα. Κυκλοφοροῦν

Δὲν διακρίνετε...

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...

— Πού τὸ δρῆκατε; ρώτησε ξερά.

— Τὸ δρῆκα. Κυκλοφοροῦν

Δὲν διακρίνετε...

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...

— Πού τὸ δρῆκατε; ρώτησε ξερά.

— Τὸ δρῆκα. Κυκλοφοροῦν

Δὲν διακρίνετε...

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...

— Πού τὸ δρῆκατε; ρώτησε ξερά.

— Τὸ δρῆκα. Κυκλοφοροῦν

Δὲν διακρίνετε...

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...

— Πού τὸ δρῆκατε; ρώτησε ξερά.

— Τὸ δρῆκα. Κυκλοφοροῦν

Δὲν διακρίνετε...

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξέτασε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...

— Πού τὸ δρῆκατε; ρώτησε ξερά.

— Τὸ δρῆκα. Κυκλοφοροῦν

ἀρκετὰ στὸ Παρανταίξ-Πάλμς.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπε μὲ θυμὸ.

— Ἀνοίξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἕνα κουτί, καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα μάτσο χαρτονόμισμα. Παρέβαλε ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ἔδωσα μὲ τ' ἄλλα, κ' ἔπειτα τὸ βάλε κ' αὐτὸ μέσα στὸ κουτί.

— Εἶνε περίφημη ἀπομίμηση, ὠμολόγησε. Μῆνες τώρα προσπαθοῦμε νὰ βάλουμε χερί σ' αὐτὴ τὴν κλίσια, ἀλλ' ὡς τώρα δὲν εἶχαμε τὴν παραμικρὴ ἐνδειξί. Μήπως ἔχετε σέις καμμιὰν ἰδέα γιὰ τὴν πηγή;

— Ὅα μπορούσα ἴσως νὰ τὴν μαντέψω...

Περίμενε μὴπως πῶ καὶ τίποτε ἄλλο, ἀλλ' ἐγὼ σάπασα.

— Ἀπὸ ποῦ προέρχεται; μὲ ρώτησε τέλος.

Κάπνισα λίγο, κ' ἔπειτα ἀπάντησα:

— ἔχω μιὰ πρότασι νὰ κάμω.

Μιὰ σκιά χαμόγελου πέρασε στὰ χεῖλι του.

— Αὐτὸ ἀκριδῶς περίμενα, εἶπε. Ἐμπρός.

Τοῦ διηγήθηκα τὶς περιπέτειές μου, ἀπὸ τότε ποῦ εἶχα φτάσει στὸ Παρανταίξ-Πάλμς. Δὲν μίλησα γιὰ τὸν Μίσελ, οὔτε ἀποκάλυψα ποῦ ἔβρισκταν ἡ μίς Γουόντερλν, ἀλλὰ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα ὑπῆρξε ἀπόλυτα εὐλικρινής.

Μ' ἄκουγε χωμένος στὴν πολυθρόνα του, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές. Ὅταν τελείωσα, ἀρχισε νὰ σφυρίζῃ σιγανά.

— Γιατί αὐτὸς ὁ ἡλίθιος ὁ Χέρικ δὲν κατέφυγε σὲ μὰς; εἶπε τέλος μὲ θυμὸ. Ὅα τὸν εἶχαμε ἐξασφαλίσει προστασία, καὶ θὰ τὸν βοηθοῦσαμε νὰ τελειώσῃ τὴν ἐρευνά του. Τους συχαίνομαι αὐτοὺς τοὺς τύπους, ποῦ κάνουν τὸν ἐξυμνοῦν.

— Ἐγὼ ἀπευθύνθηκα σὲ σὰς, τοῦ θυμίσια σιγὰ.

— Ἐ λοιπὸν, τί θέλετε; μὲ ρώτησε, κυττάζοντάς με κατόματα.

— Βαρέθηκα νὰ πληρώνω τὰ σπασμένα, εἶπα. Ἀποφάσισα νὰ κάνω ἀνω - κάτω τὸ Παρανταίξ-Πάλμς. Γι' αὐτὸ ἦρδα σὲ σὰς.

— Ἐξακολοῦθησε, μὴ εἶπε, σηκώνοντας τὰ φρύδια του.

— Ὑπάρχουν δυὸ ὑποθέσεις, ποῦ ἀφοροῦν τὴν Ὁμοσπονδιακὴ Ἀστυνομία: Μεταναστευτικὴ ἐπαναστατῶν, καὶ κατασκευὴ κιβδηλῶν χαρτονομισμάτων.

— Καὶ σὲ τί εὐθύνεται γι' αὐτὰ ὁ Κιλεάνο;

— Αὐτὸ τὸ ξέρω ἐγὼ, τοῦ εἶπα χαμογελώντας. Δὲν θὰ σὰς ἀναθέσω ὅλη τὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ μόνον ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὴν.

— Ἐξακολοῦθησε.

— Ἀπόψε, ἕνα καίκι θὰ ἀποβιάσῃ μερικοὺς Κουβανούς ἀπὸ Πίτζον - Κέυ. Ὅα φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀβάνα κατὰ τὶς ἐννιά. Τὸ καίκι ἔχει δέκα μέτρα μήκος περίπου, κ' εἶναι βαμμένο πράσινο. Ὅα μ' ἐξυπηρετούσατε, ἀν ἀναλαβάνετε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

— Εἰσάστε ἀπολύτως βέβαιος;

— Βεβαίωτατος. Ἡ εἰδησιὶς εἶναι σωστή.

— Ὁ κέ. Ὁ ἀπασχοληθῶ.

— Κι' ἕνα ἄλλο πράγμα: Ὅς ἤθελα νὰ νομίστῃ ὅτι ὁ Κιλεάνο σὰς προειδοποίησε γι' αὐτὸ τὸ καίκι. Ὁ Ντέβις θ' ἀναλάβῃ νὰ γράψῃ τὴν σχετικὴ εἰδησι. Εἰσάστε σύμφωνα;

— Μὰ γιὰ ποῖο σκοπὸ, μὲ ρώτησε, συζητώντας τὰ φρύδια, θὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;

— Αὐτὸ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σχεδίου μου. Ἄν σὰς ὑποδείξω τὸ ἐργαστήριον τῶν κιβδηλῶν νομισμάτων, καὶ σὰς παραδῶσω ἐκεῖνους ποῦ ἐργάζονται σ' αὐτὸ, ἀξίζω γιὰ νὰ συνεργαστῇτε μαζί μου;

— Πιθανόν, μὴ εἶπε, μὲ ἕφος ἐπιφυλακτικῶς. Κεῖν, φαίνεται νὰ ξέρετε πάρα πολλὰ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Γιατί δὲν παίζετε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά; Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν Ὁργάνωσί μὰς γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσετε τὰ ἀτομικά σας συμφέροντα. Αὐτὸ θὰ ἦταν λάθος ἀν τὸ πιστεύατε...

— Τώρα μιλάτε σὰν ἀληθινὸς ἀστυνομικός, τοῦ ἀπάντησα. Ἀκούστε: Σὰς παραδίνω ἕνα καίκι μὲ ἀνεπιθύμητους Κουβανούς, καὶ θὰ σὰς ὑποδείξω ποῦ κατασκευάζονται τὰ ψεύτικα χαρτονόμισμα. Ὅα-πρέπει νὰ ἀναγνωρίσετε τὶς ὑπηρεσίες μου.

— Καλὰ... Ὁ κέ, εἶπε γελώντας. Ἀλλὰ μὴν τὴν χεῖρ καὶ βάλτε μπρὸς καμμιὰ δουλιὰ, ποῦ δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν τελειώσουμε...

— Μείνετε ἡσυχῶς, τοῦ ἀπάντησα. Ἐλάτε τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ στὸ Παρανταίξ-Πάλμς. Ὅα συναντηθῶμε στὸ Νο 46, στὴν παραλιακὴ λεωφόρο, στὶς ἑντεκα. Ἄν μπορήτε νὰ φέρετε μαζί σας καὶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σας, τόσο τὸ καλύτερο. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γίνουν ἀντιληπτὰι προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ σύραξις.

— Μὰ τί σκαρώνετε λοιπὸν; μὲ ρώτησε. Ἡ διευθύνσι, ποῦ μὴν δίνετε, εἶνε ἐνὸς ὑπόπτου σπιτιοῦ. Γιατί ν' ἀνταμωθοῦμε ἐκεῖ;

Τοῦ ἔκλεισα τὸ μάτι.

— Πρέπει νὰ διασκεδάζουμε καμμιὰ φορά, τοῦ ἀπάντησα, τραβώντας πρὸς τὴν πόρτα.

Αἰσθητικαὶ Θεραπείαι

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Πανδῆς, Γαϊόπουλος, Ἀκμή (σπουδὰ νεότητος): Ρυτίδες, φακίδες, Κρεατοελιές, Λιπαρόν καὶ ἑπὶ δέρμα κλπ. Εἰδικὸς ΓΙΟΕΛ Βαλαωρίτου 12, τηλ. 33-039 Ἡ πρώτη ἐξέτασις δωρεάν

ΚΟΠΤΙΚΗ * ΡΑΠΤΙΚΗ

ΖΗΓΡΑΦΕΙΔΟΥ

Σημαίνει ΘΕΤΙΚΗΝ καὶ ὑπεύθυνον ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ τελείαν κατὰρτισίν σας.

Διὰ τὰς ἀπόρους τὰ διδάκτρα ἡλαττωμένα.

Δεχόμεθα καὶ ἐσωτερικάς.

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα).

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Πρίν. Νικολάου 32.

ΒΑΘΑ/ΦΟΡΕΜΑΤΟΝ

RIDA

ἐξ φακέλλου

Ἡ σύλληψις

Τὸ ἄλλο πρωί, στὶς ἑξῆς, ὁ Ντέβις ἦλθε ἐξαφνικὰ μέσα στὸ δωματίον μου. Ἐμπνώντας ἀπότομα, ἄρπασε τὸ περιστράφον μου, ποῦ τὸ εἶχα κἀνω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου. Βλέποντάς τον, ὅμως, ἔαπλώθηκα πάλι.

— Ἐτοί γίνονται τὰ δυστυχήματα, τοῦ εἶπα μὲ θυμὸ, τριδοντας τὰ μάτια μου. Τί ὥρα εἶναι;

— Αὐτὸ πιά πάει πολὺ, γρύλλισε ὁ Ντέβις. Ἀπασχολοῦμαι ὅλη τὴ νύκτα πρὸς χάριν σας, ἐρχομαι νὰ σὰς πῶ τί ἔκανα, καὶ σὲς μὴ μιλάτε γιὰ δυστυχήματα.

— Ἀναψα ἕνα τσιγάρο κ' ἀνακάθησα πάνω στὸ κρεβάτι μου.

— Καλὰ, καλὰ, τοῦ εἶπα. Λέγετε.

Μοῦ ἔδωσε τὸ «Μόρνινγκ Στάρ».

— Διαβάστε καὶ θὰ ἴδωτε, μὴ εἶπε. Καθὼς βλέπετε, τὸ μελάνι ἀκόμα δὲν στεγνώσε. Τί λέτε τώρα;

Κάθησε σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, ξεφυσώντας σὰν φώκια. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν.

— Ὁ Θεὸς ξέρει, ἐξακολούθησε, τί θὰ πῇ ὁ Κιλεάνο στὸν ἀρχισυντάκτη μου, ὅταν τὸ διαβάσῃ αὐτὸ. Κι' ὁ Θεὸς ξέρει ἐπίσης τί θὰ μὴ πῇ ὁ ἀρχισυντάκτης μου, ἂν ποτὲ ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ Κιλεάνο δὲν εἶπε λέξι ἀπ' αὐτὰ ποῦ γράφω ὅτι εἶπε...

— Ἄλλ' εἶναι ὅπως τὸ θελήσατε.

— Εἰσάστε περίφημος, τοῦ εἶπα, διαβάζοντας τοὺς τίτλους τῆς ἐφημερίδας:

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ὁ νέος ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας μὰς ἐξαντίων τῶν λαθρομεταναστῶν

Ἐνα μυστηριώδης καίχι ἐβυδίσθη ἀπὸ τὰ πυρὰ τῶν πυροβόλων

Ἀργὰ, τὴν παρελθούσαν νύκτα, ὁ ἔντ Κιλεάνο, δημάρχος τοῦ Παρανταίξ - Πάλμς, καὶ νέος Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας μὰς, κατάφερε ἕνα σκληρὸν πλῆγμα ἐναντίον τῶν ἐπιχειρηματιῶν τῆς λαθρομεταναστεύσεως.

Τὸ σκάνδαλον αὐτὸ, ἦτο πασιγνώστον. Ἡ λαθρομεταναστευσις διενεργεῖτο ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς ὥρας μὰς πόλεως. Ἡμεῖς, οἵτινες ομιλοῦμεν ἐξ ὀνόματος τῶν συνδημάτων μὰς, εἰμεθα υπερήφανοι διότι δυνάμεθα νὰ συγχαρῶμεν τὸν νέον Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας μὰς, ὅστις ἐπέτε-θη ἐναντίον τῆς σπείρας αὐτῆς μὲ τὸσον θάρρος καὶ μὲ τὸσην ταχύτητα. Πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὁ προκατόχος του δὲν εἶχε κάμει τίποτε δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, καὶ ὁ ἔντ Κιλεάνο ἀξίζει μεγαλύτερους ἐπαί-νους, διότι ἐννῆρας τῶν τα-χέως, μερικὰς ἡμέρας μόνον μετὰ τὴν ἀναλήψιν τῶν νέων του καθήκοντων.

Εἰς συνέλευσίν του πρὸς τὸ «Μόρνινγκ Στάρ», ὁ κ. Κιλεάνο μὰς ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ἐξυγιάνῃ ὁ ἀποφασιστικὸς τὴν Δημοτικὴν Ἀστυνομικὴν τὸν ἀνέλαβα νομίαν. «Τώρα, ποῦ ἀνέλαβα προσοπικῶς τὴν Ἀρχηγίαν τῆς Ἀστυνομίας», μὰς εἶπε, «δὲν ἔχω κανένα οἶκτον γιὰ θὰ δεῖξω κακούργους, ποῦ κρύβονται στὴν πόλιν μὰς. Ἀς φαντασθῶν. Κάνω ἐκκλήσιν πρὸς λαχθῶν. Κάνω ἐκκλήσιν πρὸς τοὺς ἐκκλησίους μὴ νὰ ἐπι-στηρίξουν εἰς τὴν προσπάθειάν μου αὐτήν, διὰ ν' ἀποτελειώσω τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβα. Τώρα, μοῖς ἀρχίζομεν».

Ὁ νέος Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας εἶχεν ὠριμένες πληροφορίες ἀπὸ πρῶτον μὴ κατονομαζόμενον, καὶ ἔδωσε διαταγὴν νὰ συλληφθῇ μία μυστηριώδης βενζινακάτος, εἰς τ' ἀνοικτὰ τοῦ Πίτζον - Κέυ. Κατόπιν δραματικῆς μάχης, ἡ βενζινακάτος ἐβυδίσθη, καὶ δώδεκα περίπου Κουβανοί, οἵτινες ἐπέβαινον αὐτῆς ἀπωλέσθησαν...

Ἡ περιγραφή ἐξακολουθοῦσε μ' αὐτὸ τὸ ὄφος, καὶ ὑπῆρχαν φωτογραφίες τοῦ μισοδυσιμένου καϊκιῦ, τοῦ Κιλεάνο καὶ τῶν ἀκτοφυλάκων.

Ἦταν πραγματικὰ μιὰ καλὴ δουλιὰ, καὶ τὸ εἶπα στὸν Ντέβις.

— Περιμένετε νὰ τὸ διαβάσῃ αὐτὸ ὁ Κιλεάνο, μὴ εἶπε, ξυ-νώντας τὸ κεφάλι του. Ὅταν καταλάβῃ ποῦ τὸν μεπεδέψαμε θὰ τὴν χάσῃ.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπάντησα, πηδώντας κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα... Εἶναι μιὰ περίφημη προεκλογικὴ προπαγάνδα γι' αὐτόν. Δὲν θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ πῇ ὅτι δὲν χτύπησε οὗτος τὸν Γκομεθ. Ἀκόμα οὐ-τε στὸν Γκομεθ τὸν ἴδιον. Ἐξ ἄλλου, ὁ Γκομεθ δὲν θὰ τὸν πιστέψῃ ποτέ. Καὶ θ' ἀλληλοφω-γῶντο. Νὰ τί τοὺς σκάρωσα.

Ντύθηκα βιαστικά.

— Πού πάτε τέτοια ὥρα; μὲ ρώτησε ὁ Ντέβις. Ἐγὼ κοιμῶμαι ἀκόμα ὁρθίως...

— Πέστε στὸ κρεβάτι μου, τοῦ εἶπα. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ποῦ κάματε, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀρνήθω τίποτα. Ἐγὼ ἕνα ραντεβού μὲ τὸν Γκομεθ.

— Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ Ντέβις, βγάζοντας τὰ παπούτσια του. Καὶ ποῦ πιστεύετε ὅτι θὰ τὸν βρῇτε τέτοια ὥρα;

— Στὴν Λοῖς Σπένς, ἀπάντησα, τραβώντας πρὸς τὴν πόρτα. Ἄν δὲν εἴν' ἐκεῖ, θὰ μιλήσω σ' αὐτήν. Μ' ἐνδιαφέ-ρει ἡ μικρούλα...

Ὁ Ντέβις ἔβγαλε τὸ σακάκι του καὶ ἔαπλώθηκε στὸ κρεβάτι.

— Κι' ἐμένα ἐπίσης, εἶπε ἀναστενάζοντας. Ἀλλ' ὄχι ὅσο αὐτὸς ὁ δολοφόνος ὁ Γκομεθ τὴν τριγυρνᾷ. Αὐτὸ μὲ κά-νει καὶ παγώνω...

Πῆρα τὸ ἀτοκίνητό μου γιὰ καὶ διευθύνθηκα πρὸς τὴν λεωφόρον Λεξινγκτον. Μόλις ἔφθασα κατέβηκα καὶ πῆγα κατ' εὐθείαν στὸ θυρωρὸ.

— Γεῖά σου, τοῦ εἶπα χαμογελώντας. Μὲ θυμάσαι;

Μ' ἀναγνώρισε ἀμέσως, καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Ναί, κύριε, ἀπάντησε. Σὰς θυμάμαι πολὺ καλά.

— Αὐτὸ νομίζω κ' ἐγὼ, εἶπα, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι κα-νεὶς δὲν μὰς κυττούσε.

Τράβηξα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι μου ἕνα χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ δολларίων, τὸ δῖπλωσα ἀργὰ, γιὰ νὰ τὸ ἴδῃ καλά, κ' ἔβγαλα.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗ-ΧΑΝΗΜΑΤΑ ΒΡΑΧΕΩΝ ΚΥ-ΜΑΤΩΝ. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΕΡ-ΜΑΤΟΣ - ΠΡΟΣΩΠΟΥ. Καὶ θεραπεία τριχοπύσεως τῆς κεφαλῆς μὲ ἀκτίνας ultra-violet. Ὑπο τοῦ ἐιδικοῦ Δερματολό-γου Ἰατροῦ κ. Ἀνδρ. Ο. Χρυσῆς.

Νίκης 13. Τηλ. 29-548.

Δέχεται 9—1 π. μ. 4—8 μ. μ.

μου αὐτήν, διὰ ν' ἀποτελειώσω τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβα. Τώρα, μοῖς ἀρχίζομεν».

Ὁ νέος Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας εἶχεν ὠριμένες πληροφορίες ἀπὸ πρῶτον μὴ κατονομαζόμενον, καὶ ἔδωσε διαταγὴν νὰ συλληφθῇ μία μυστηριώδης βενζινακάτος, εἰς τ' ἀνοικτὰ τοῦ Πίτζον - Κέυ. Κατόπιν δραματικῆς μάχης, ἡ βενζινακάτος ἐβυδίσθη, καὶ δώδεκα περίπου Κουβανοί, οἵτινες ἐπέβαινον αὐτῆς ἀπωλέσθησαν...

Ἡ περιγραφή ἐξακολουθοῦσε μ' αὐτὸ τὸ ὄφος, καὶ ὑπῆρχαν φωτογραφίες τοῦ μισοδυσιμένου καϊκιῦ, τοῦ Κιλεάνο καὶ τῶν ἀκτοφυλά

Η Πατρίτσια ήταν ανένδοτη. Αυτή τη φορά δεν θ' άφηνε τον αγαπημένο της Τέντ να ξαναφύγει μόνος του για τις παγωμένες εκτάσεις της Άλσκα. Θα πήγαινε μαζί του.

—Το κρύο δεν με τρομάζει, του είπε. Και λατρεύω τις περιπέτειες...

Ο Τέντ, στο τέλος, υποχώρησε. Ποιος δεν θα υποχωρούσε μπροστά σ' ένα τόσο αξιολάτρευτο πλάσμα, όπως ήταν η Πατρίτσια; Κι' έπειτα μήπως δεν ήταν μνηστή του; Αύριο θα γινόταν γυναίκα του. Είχε δικαίωμα, λοιπόν, να θέλη να μοιρασθῇ μαζί του από τώρα τις περιπέτειες και τους κινδύνους του. Δεν θάμεναν, άλλωστε, περισσότερο από έξη μήνες στην Άλσκα. Όσο ακριβώς χρειαζόταν για να έκμεταλλευθῇ τη φλέβα που είχαν ανακαλύψει ο Ντίκερς κι' αυτός.

Ο Ρόμπερτ Ντίκερς ήταν ο συνεταίρος του Τέντ Τσάρστον. Μαζί είχαν ξεκινήσει για την Άλσκα και μαζί είχαν δουλέψει τρία ολόκληρα χρόνια, χωρίς να καταφέρουν μεγάλα πράγματα. Αλλά, στο τέλος, η τύχη τους ευλόγησε. Είχαν ανακα-

νοίкуς της μικρής καλύβας. 'Αλλά τα πράγματα άλλαξαν ολότελα από την ήμερα των γενεθλίων του Ρόμπερτ.

Ο Τέντ πρότεινε να γιορτάσουν αυτή την ήμερα και με την ευκαιρία αυτή η Πατρίτσια έφτιαξε ένα είδος ποτιγίας, που δεν ήταν, βέβαια, εξαιρετική, αλλά κι' αξιοκαταφρόνητη. Και, το κάτω-κάτω, ήταν ένα γλυκίσμα, που θυμίζει στους τρεις ερημίτες τη ζωή του πολιτισμένου κόσμου.

Ο Ρόμπερτ ήπια πολύ εκείνο το βράδυ και, για πρώτη φορά, η Πατρίτσια και ο Τέντ είδαν μια κακή λάμψη να περνά από το βλέμμα του. Ήταν μια λάμψη ζήλειας και μίσους. Ή νεαρή γυναίκα ένοιωσε, βλέποντάς την, μια περίεργη αντανάχηση σ' όλο της το σώμα. Κι' ο άντρας της κατασούφιασε. Γιατί δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει τη σημασία της...

Ο Τέντ έλπιζε, ωστόσο, πως αυτή η λάμψη ήταν κάτι το περαστικό και πως είχε την αφορμή της, στο πολύ ούϊσκι που είχε πῆ ο Ρόμπερτ.

Αλλά σ' αυτό έκανε λάθος. Ο Ρόμπερτ Ντίκερς έγινε άλλος άνθρωπος από εκείνο το βράδυ. Οάλεγε πως ένας κακός δαίμονας είχε θρονιαστή μέσα στην ψυχή του.

Οι δυο σύντροφοι δούλευαν τώρα χωρίς να βγάζουν λέξη από το στόμα τους κι' η ίδια σιωπή απλωνόταν στη μικρή καλύβα, όταν γυρίζαν εκεί σαν τελειώναν τη δουλειά τους. Κι' αυτοί, κι' η Πατρίτσια απόμειναν άμιλητοι.

Ήταν ολόφανερο πια πως ο Ρόμπερτ αγαπούσε την Πατρί-

τσια. 'Αλλ' υπήρχε στην αγάπη του κάτι το άγριο και το τρομερό που βόλωνε τη σκέψη του και θέριευε το πάθος του για τη νεαρή γυναίκα.

Μια μέρα η θύελλα ξέσπασε, ξαφνικά, πάνω στην παγωμένη περιοχή του Γιούκον. Οι δυο σύντροφοι άφησαν τότε τη δουλειά τους κι' έτρεξαν να γυρίσουν στην καλύβα. Μά κείνος που έφτασε πρώτος ήταν ο Ρόμπερτ. Ο Τέντ παραπλανήθηκε κι' όταν, τέλος, κατάφερε να φτάσει κι' αυτός στην καλύβα, βρήκε την πόρτα κλειστή.

Ο Ρόμπερτ είχε βάσει μερικά δοκάρια από το πίσω μέρος κι' είχε ξαπλώσει κοντά στη φωτιά, κρατώντας το όπλο στα χέρια του. Ή κάννη του ήταν γυρισμένη προς το μέρος της Πατρίτσια.

Η θύελλα ούρλιαζε έξω κι' οι φωνές του Τέντ χάνονταν μέσα στο τρομερό βουήτο που έκανε ο άνεμος.

Τού κάκου, η Πατρίτσια, γονατιστή μπροστά στο Ρόμπερτ, τον ικέτευε ν' ανοίξει την πόρτα για να μπει ο Τέντ.

Εκείνος της απαντούσε: —Δεν γύρισε ακόμη ο Τέντ. 'Αμα γυρίσει, θα του ανοίξω.

Κι' έπαιζε με το όπλο του, δίνοντάς της να καταλάβει πως, αν προσπαθούσε ν' ανοίξει την πόρτα, θα της φύτευε μια σφαίρα στην καρδιά.

Μια ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό της Πατρίτσια. Προσποιήθηκε ότι δεν άκουγε τις φωνές του Τέντ και, για να δείξει πως ήθελε να περιποιηθῇ το Ρόμπερτ, του πήγε κοντά ένα μπουκαλί με ούϊσκι κι' ένα ποτήρι.

Ο Ρόμπερτ άρχισε τότε ν' αδειάζει το ένα ποτήρι πάνω στ' άλλο και το βλέμμα του γινόταν ολόενα πιο άγριο και τρομερό.

Αλλά το οινόπνευμα δεν άργησε να φέρει το αποτέλεσμα του. Τα μέλη του Ρόμπερτ βάραιναν σιγά-σιγά και το όπλο ξέφυγε κάποτε από τα χέρια του.

Η Πατρίτσια σκέφτηκε πως είχαν έρθει η στιγμή για να τρέξει στην πόρτα.

Αλλά, ξαφνικά, έγινε κάτι τρομερό.

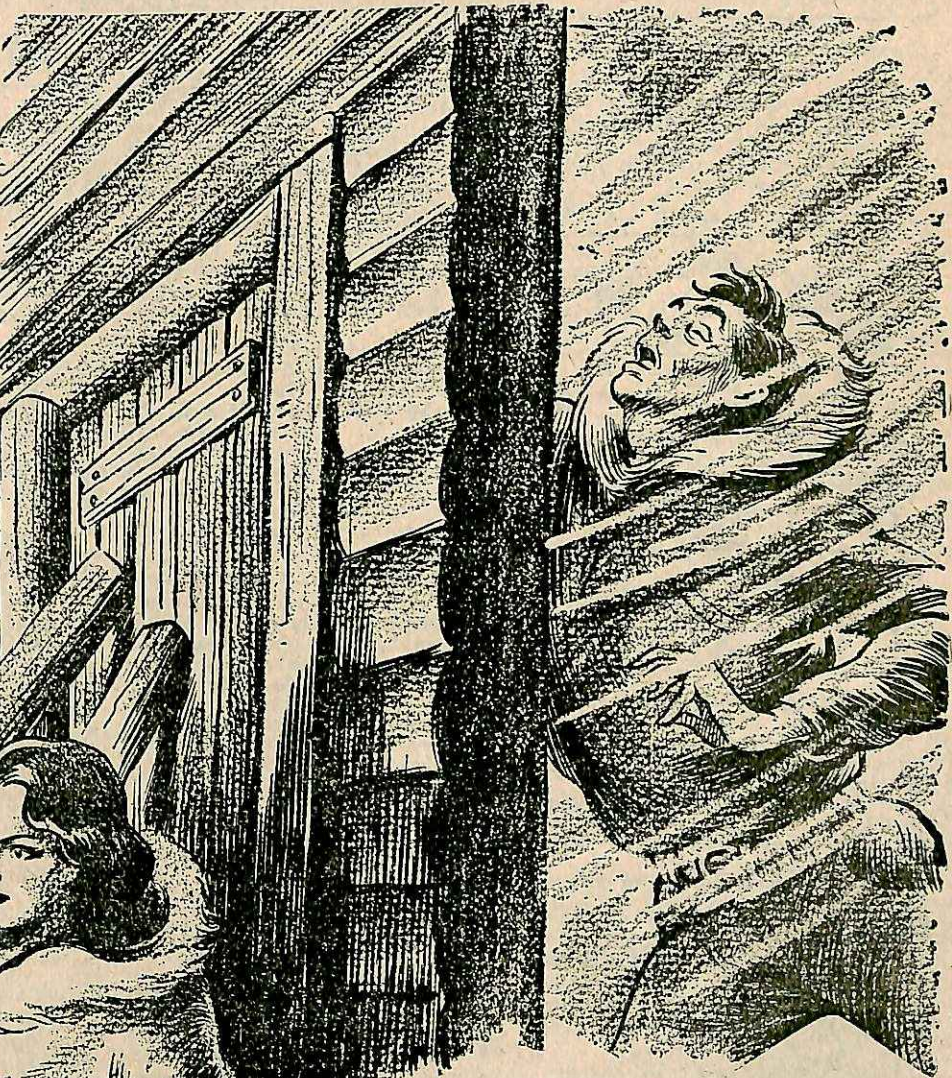
Ο Ρόμπερτ, που βρισκόταν σε κωματώδη κατάσταση από το ούϊσκι, έγερσε προς το μέρος του τζακιού και το κεφάλι του έπεσε ανάμεσα στα ξύλα. Οι φλόγες κύλησαν στο κορμί του και τα γούνατα ρούχα του άρπαξαν φωτιά.

Η Πατρίτσια, βλέποντας αυτό το θέαμα, λιποθύμησε. Όταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις της, ο Ρόμπερτ καιγόταν σαν πυροτέχνημα. Ήταν αδύνατο πια να του δώσει καμιά δόσεια κι' έστεκε σαν άποσβολωμένη μπροστά του, κυττάζοντας με φρίκη τις τρομερές προόδους που έκανε η φωτιά.

Πόση ώρα έμεινε σ' αυτή τη θέση; Οά ήταν ανίκανη να το πῇ.

Η θύελλα είχε σταματήσει πια κι' η νύχτα κόντευε να τελειώσει, όταν, ξαφνικά, θυμήθηκε τον Τέντ και πήγε ν' ανοίξει την πόρτα.

Ο Ρόμπερτ είχε βάσει από πίσω δυο χοντρούς πασσα-

λη του είχαν κοκκαλιάσει απ' το κρύο τα μάτια του δεν ξεχώρι-

ζαν τίποτε μπροστά του. Κύλησε, τότε, σε μια κατηφορία και στη θέση αυτή το χιόνι που έπεφτε πυκνό τον σκέ-

πασε ως το λαιμό. Μόνο το κεφάλι του είχε μείνει έξω. Κι' αυτό το κεφάλι μορφαζε άπαιστα.

Η Πατρίτσια νόμισε πως ήταν απλώς λιποθυμισμένος.

—Τέντ!... φώναξε.

Το κεφάλι δεν κινήθηκε. Τα βλέφαρά του δεν σάλεψαν.

—Τέντ!... φώναξε πάλι η νέα. Δεν μ' άκουε; Κοιμάσαι, Τέντ; Είμ' εγώ η Πατρίτσια.

Μα καμιά απάντηση δεν της δόθηκε. Η νέα ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος, μια απεριγράπτη ανατριχίλα σ' όλο της το κορμί.

Έσκυψε, άπλωσε το χέρι της και σκουπίστηκε τον Τέντ.

Τί φρίκη!... Το κεφάλι του, ο λαιμός του, όλο του το σώμα είχαν ξυλιάσει.

—Φτωχέ Τέντ!... ψιθύρισε. Δυστυχισμένη Τέντ!...

Ναι, ο Τέντ ήταν νεκρός. Κοιμόταν τον αιώνιο ύπνο του μέσα στο λευκό, το άπεραντο σάβανο του χιονιού.

Η Πατρίτσια σταθηκε αρκετή ώρα στο πλάι του σαν χαμένη, χωρίς να μιλήσει, με το βλέμμα μακριά στη λευκή βολούρα του ορίζοντος.

Ήταν μόνη, έρημη μέσα σ' αυτή την

παγωμένη κόλαση...

Αισθανόταν την ανάγκη να κοιμηθῇ κι' η ίδια για πάντα, να μη σκέπτεται, να μην αισθάνεται, να μη βλέπει.

«Πρέπει να τελειώσω, συλλογίστηκε. Πρέπει να μεταφέρω τον Τέντ στην καλύβα».

Η Πατρίτσια άρχισε τότε να σκάβει με τα χέρια της κι' όταν κατάφερε να τον ξεθάψει τον τράβηξε από τις μασχάλες και τον έφερε μέσα στην καλύβα.

Ο Ρόμπερτ Ντίκερς είχε και ολότελα σχεδόν. Το μόνο που είχε απομείνει απ' αυτόν ήταν ο σκελετός του και μερικά κομμάτια σάρκες που κρέμονταν εδώ κι' εκεί.

Και πλάι του η Πατρίτσια είχε αποθέσει το πτώμα του Τέντ. Τα μάτια της νεαρής γυναίκας έπεφταν πότε στον έναν και πότε στον άλλο. Αλλά δεν είχε τη δύναμη να κάνει την παραμικρή κίνηση. Ής και το μυαλό της ακόμη είχε παύσει να λειτουργεί. Κι' η νύχτα τη βρήκε σ' αυτή τη θέση.

Πολλά χρόνια αργότερα, μερικοί χρυσόβηρες, ψάχνοντας στην περιοχή του Γιούκον, ανακάλυψαν μια ξύλινη καλύβα, που ήταν χαμένη μέσα στο χιόνι. Μέσα σ' αυτήν βρισκόνταν δυο πτώματα, ενός άντρα και μιας γυναίκας. Έμοιαζαν κι' οι δυο σαν να είχαν πεθάνει μόλις χθές. Πιο πέρα βρισκόταν ένας μισοκαμένος σκελετός.

Οι χρυσόβηρες δεν φρόντισαν να μάθουν ποιο ήταν το δράμα που είχε προκαλέσει το θάνατο αυτών των τριών ανθρώπων. Πήραν μονάχα το χρυσάφι που βρήκαν μέσα στην καλύβα, ξαναέλειψαν την πόρτα της κι' άφησαν τους τρεις νεκρούς να συνεχίσουν τον αιώνιο ύπνο τους...

ARNOANT ΓΚΟΥΤΜΑΝ

Δράμα στον ΠΑΓΟΥΣ

Περιπετειώδες διήγημα

Λύφει μια σημαντική φλέβα. Ο Τέντ κατέθηκε τότε στο Ντώσον για ν' αναγεώση τις προμήθειές τους σε τρόφιμα και ν' αγοράσει μερικά εργαλεία και τέσσερα σκυλιά, που θ' αναπληρώναν εκείνα που είχαν πεθάνει από το κρύο και τις κακουχίες. Και να που η Πατρίτσια ήθελε σώνει και καλά να τον συνοδεύει.

Η νέα ήταν ένθουσιασμένη σ' όλο το ταξίδι. Οάλεγε πως δεν είχε κάμει τίποτε άλλο σ' όλη της τη ζωή από το να τρέχει πάνω στα χιόνια.

Ο Ρόμπερτ τους υποδέχτηκε με χαρά. Είχε επωφεληθῇ από την απουσία του Τέντ για να φτιάξει μια μικρή καλύβα μέσα στο χιόνι.

Από την άλλη μέρα κιόλας, οι δυο άντρες ρίχτηκαν στη δουλειά. Η Πατρίτσια ανέλαβε το νοικοκυριό.

Κι' οι τρεις φαίνονταν ένθουσιασμένοι. Ο Ρόμπερτ και ο Τέντ δούλευαν δυο μέρες στη σειρά. Την τρίτη την αφιέρωναν για να κάμουν ένα τελευταίο καθαρίσμα στους μικρούς σβώλους του χρυσού και να τους απαλλάξουν από τις διάφορες ξένες ουσίες που ήταν κολλημένες πάνω τους. Έτσι περιώριζαν τον όγκο τους και η μεταφορά τους στο Ντώσον θα ήταν πιο εύκολη.

Τους τρεις πρώτους μήνες η ζωή κύλησε ήρεμη κι' αρμονική ανάμεσα στους έ-

Ο Ρόμπερτ άρχισε τότε ν' αδειάζει το ένα ποτήρι πάνω στ' άλλο και το βλέμμα του γινόταν ολόενα πιο άγριο και τρομερό.

Οι Ηρωίδες της Εφταπύλης

Στο Μπελεντιέ

— Αθανασία, κόνα Στασία, Αντίκλεια Χωστούλα, Γασμεούλα, Παντζαρούλα, έλατε καλέ! φώναξε η Έφταλια σ' τσού φιλενάδες της, λές κι' ήκανε προσκλητήριο. Και σεινόμενες, κουνάμενες, σηματοστολισμένες, με φιάγκοι, ρεπίδια και παρσαόλια, μαζεψήσανε στ' ντουσεκι, γιατί από κεί θα ξεκινούσαν να πάνε στο Μπελεντιέ για την έγγραφη τους σ' τ' έγκολογικό κατάλογοι.

— Λοιπόν, όπως είπαμε, φώναξε η Έφταλια κι' επανέλαβε το' δηνύει. Οι παντομενές στεφανοζόροι και βεσικά, κι' οι λεύτερες βαφτισμικά και μπαγιανάκι, με δυο πολιτάδες. Την ίδια στιγμή μέσα στ'ον καφεέν συζήτησι, καυκάς τρικούδερτος, σωστή επανάστασι είχαν οι άντράδες τους.

— Άκουσ', φίλε μου, η γυναίκα που μέσα στην έκκλησι αλλάζει τού βεργέτες του γάμου με τον ένα, και κλεφτές ματιές με τον άλλο. 'Η γυναίκα, που όταν στο στρατοδικείο βγάσουν το λάκκι γά το κόψουνε το κεφάλι, εκείνη τακτοποιεί τσού μπουλκές τ'ων μαλλιών της, και τ'ον αντουκασιόν της! Να σου λένε πως θα πάρη μέρος στη διοίκηση, και μέσα στο γκούερό μου!

Κι' ούλη η παρέα με τ'ον Νικολάκη στη έπικεφαλήσ αφορίζει, μουγκρίζει και, τέλος, ένας θεοφοβούμενος, ξεφωνίζει:

— Μεγάλη παρεήγησι, οσαντικός μοντερισμός αφ' ενός, και αφ' εμού ούλες λουθούνε τόν φεμινισμό χωρίς να τόν πιστεύουνε.

Και τότε η Έφταλια απ' τ'ον ντουσεκι π' άκουσε τη συζήτηση, βάρδα φουνέλλο, μπήκε στη μέση και ξεφώνισε, λές κι' ήδινε ούλημάτο:

— Τά πάνω μπιτίσσει! 'Η γυναίκα σέ οδλα τ'ον σνάφια ήρθε γκαγιάν! Μ' έδωσε σ'ωφερνές, δικηγορίνες, με την κοστούμι του πολιτομάνου και με την άσπρη μπλούζα τ'ου γιατρού, να σ'ας βγάδουνε δοντία και να σ'ας κάνουνε αναλύσεις! Τώρα θα μ'ας δ'ητε μέσα στο Μπελεντιέ, και μεθαύριο μέσα σ' τ'η Βουλής το μιτζιλίσι, και τότε σ'εψούν...

— Συμβούλιο από πεθερές κακαβαράδες! Φωνάζανε ούλο ματζί.

Μά η Έφταλια τ'ον βιολιό της:

— Θά παστρώσουμε τόν Έλληνισμό απ' τήν Ρωμιοσύνη.

— Μά, βρέ Έφταλια, Έλληνισμός και Ρωμιοσύνη δέν είνε το ίδιο!

— Ωςεκε, υπάρχει μεγάλη διαφορά. Και θά σ'ας τ'εξηγήσω: 'Ενα παλληκάρη πάει φαντζόρος στην πρώτη γραμμή. Είνε 'Ελληνας! Τόν ίδιο καιρό ένας άλλος μέσα στην Άδρια κάνει μαύρη αγορά, είνε Ρωμής. Τ'ον μπαταζιλίκι, τ'ον ταβαταζιλίκι, τ'ον χαφιεδιλίκι, τ'ον τράκκι, ή οπιονία, ή μούχλα, τ'ον λαθρεμπόριο, θά παύσουν πιά, γιατί τώρα θά πάρουμε μέρος σ' τ'ου κάλπες διαβόλου κάλπικα δ'ντα. Θά σ'ας μαυρίσουμε όπως μ'ας μαυρίσατε τόσα χρόνια τώρα τ'α τζινέριά μας!

Και σ'αν λοχίας μπήκε έπικεφαλής τ'ου λόγου και τ'αθήξε μ' ούλο τ'ον έφελήκι της για τόν Μπελεντιέ.

Σέ λίγο όμως μουδιασμένη και ντροπισμένη γύρισε κι' ήλγε στην καρσινή της έν κοντολογία:

— Τρείς γρηές μείνανε, οι άλλες ήρθανε τ'α μπρός πίσω. Γιατί οι λεύτερες ούλες βρεθήκανε κάτω από 25 χρονά! Κι' οι παντομενές χωρίς οτεφανοζόρι! Πώς λοιπόν να ψηφίσουνε;

Δυστυχώς όμως την ίδια στιγμή κι' οι τρείς γρηές τ'ατάσα Κωστούλα, κερά Βανθία και Στασία αφοβήσανε άπραχτες κι' άφουτι μπαρούτι ξεφώνισαν:

— Ντροπή σου, μωρή Έφταλια... 'Απ' τ'ον Θεό να τ'ον βρής. 'Ηθεί ρεζιλίκι, να θένε να μ'ας δώσουνε... Βιβλιάριά σ'α νάμασε δουλικά!

— 'Η Έφταλια απ' τ'ον κακό της δέν ήξερε τί να κάνει. Στριφονύρισε τ'ον δαμάτι της μέσα ώπου έζοσανε σ'ον Νικολάκη της:

— Εσύ άχαριρτε τ'α φταις ούλα...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ

— Ο Κιρκόρ έλεγε με παράπονο: — Ούλέν 'Ιστοκλή έφέντη, άλλοι τρακαδόροι, άλλοι μπατζαδόροι, άλλοι σαλαταδόροι, σήμερα πολυκατοικίες έχουνε, απ' τ'α μπατζακλήκια τους λίρες τρέχουνε.

— Βρέ, μπουνταλά Κιρκόρ, έγω τί σου φταιώ; 'Εσύ ποτέ δέν μ' άκουσες. Τόσες εύκαιρίες μ'ας βρεθήκανε.

— Κυρίες βρετήκανε, άμα εύκαιρίες έκι. — Κι' όπως είχε πάλι μεγάλα φουκαρालήκια συνέχισε:

— Τζάνεμ έσύ καταφερτζής είσαι. 'Αμα τέλεις μιά κομπίνια τ'α βρής, να καζαντίσουμε. 'Οξω τ'α τ'αχίγια να πούμε γιαδρούμ.

Πράγματι ο Στόκλιν είχε καιρό τώρα μιά πολύ δημοφιλή ιδέα, ένα έξυπνο κόλπο, που θά κερδίζανε εκατομμύρια!

— Άκου Κιρκόρ, ή παροιμία λέει: "Αν δέν φ'ας θεριό, δέν βεριεύεις. Σήμερα ο κόσμος μπορεί να πλουτίσει μόνο με λαθρεμπόριο! Σκέφθηκε λοιπόν κι' έγω ένα τρόπο να δούμε κι' έμεις επίτελους Θεού πρόσωπο. Τί λές;

Κι' ο πατήρης Κιρκόρ που έβλεπε μπρός σ'α μάτια του να λαμποκοπούν χρυσές λίρες, και κολλαρισμένα είκοσαχίλιαρα, μουρμούρισε:

— Σοϊλέ μπακαλούμ, έπιμ σκέμψι σου.

— 'Εμείς τ'ον 41 — τ'ον είπτε έμπιστευτικός ο Στόκλιν — γδέρνουμε άράδα γάτες, σκύλους, αλόγατα, και τ'α παλουσάμε συντροφικά μ' ένα χασάπτη. 'Από τότε λοιπόν μού έμεινε τ'ον πετσά μιάς γαϊδούρας, ένα εξαιρετικό δέμα, μιά τριχά άριστογύρημα!

— Ο Κιρκόρ άνυπομονούσε ν' άκούση.

— Ουμμήκη λοιπόν πώς εσένα κάθε χρόνο ή σπεσιαλιτέ σου είνε να σέ ντύνουν τίς άποκρής πότε καμής, και πότε αλογάκι, κι' έτσι να τ'α κοινομάς γερά μ' όλη σου την παρέα κατεργάρη Κιρκόρ. Αυτή ή μεγάλη σου έπιτυχία μού έδωσε τ'ον θάρρος να πάρω μιά τολμηρή απόφασι. Θά παιξίσουμε τή ζωή μας κορώνα γράμματα! Γι' αυτό μ'ή σου φύγη λέξι γιατί χαθήκαμε.

Στάθηκε λίγο ξεροκατάτιε και, στεγνά και σοβαρά, συνέχισε:

— Θά μπαρκάρουμε για τ'α Έλληνοτουρκικά σύνορα. 'Εκεί ή ουσταλήκη θά σου φορέσω τ'ον δέρμα και είμαι βέβαιος πώς όλοι θά σέ νομίζουν... γαϊδούρα, Κιρκόρ έφέντη. Τότε θά σ' άφ'ωσά, και θά περνάς προσεχτικά τίς προφυλάκες και θά μπαίνεις μέσα στην Τουρκία. 'Εξυπνος είσαι, τούρκικα έλφαζίς ζέρες, έτσι θά γεμίζης την κοιλιά της γαϊδούρας με γυναικείες κάλτσες, και τούρλου τούρλου καταιρμάδες, και θά ξαναπερνάς τ'α σύνορα χωρίς να πάρουν χαμπάρι χωροφύλακες και τελωνοφύλακες.

— 'Η ιδέα τ'ου κέρδους, νίκησε την δειλία τ'ου Κιρκόρ κι' όλο χαρά και θαυμασμό ξεφώνισε:

— Μπουνταλόσούν! 'Ιστοκλή έφέντη άφεριμ! Κι' έτσι ή σπεσιαλιτέ τ'ου Κιρκόρ μπήκε πάλι σ' ένέργεια. Κι' άφου κάναμε μερικές πρόβες, μετά μιά βδομάδα βρεθήκανε στην 'Αλεξανδρούπολη, κι' από κεί σ'α σύνορα. Πήρανε ένα κατηφορικό μονοπάτι. Ψυχή τ'ον δρόμο τους, λοξέψανε λίγο μέσα σ'α ρουμάνια. 'Εκεί κάναμε μιά πρόβα τζενεράλε. Κι' έτσι τ'ον ίδιο βράδυ στις προφυλάκες μας που ήταν δέκα βήματα άπέναντι τ'ων Τούρκικων, και σέ άπόσσαι τόσο λίγη, ώστε να μπορούν οι φρουροί να στήσουν φιλικό κουβεντολόι, άκούστηκε ο έξης διάλογος:

— Μιά παλιογαϊδούρα πέρασε.

— Μπράκ. Κρίμα είνε, έτσι να δ'ες καλή πατρίδα.

Πράγματι μέσα στην νυχτερινή καταχνιά ο Κιρκόρ — γαϊδούρα, σκαρφαλώνει σ'ις πλαγιές, καθαλλικεύει τ'α διάσελα, γκρεμίζεται σ'ις ρεματιές, και τρέχει μέσα σ'ις κακοτοπιές γκουστουρι.

— Σουκιούρ αλλάχ! φωνάζει όταν επίτελους πέρασε την μεθόριο.

Δυστυχώς όμως ένας γαϊδαρος φάνηκε μπροστά του, και γκαρίζει, κι' όλο πλεονύει. Σαστισμένος και φοβισμένος, ο φουκαράς ο Κιρκόρ όσο βλέπει να τόν κυνηγά ο γαϊδαρος ο' άγριες διαθέσεις, τρέχει κι' απ' την άπελπίστια τ'ον πάει και πέφτει μέσα σ' ένα φυλάκιο. 'Αμέσως οι φαντάροι μας σκασμένοι σ'α γέλια τόν προγκράνε.

Κι' έτσι σέ λίγο ο Κιρκόρ γδαρμένος, και ξεφλουδισμένος έλεγε:

— Ούλέν 'Ιστοκλή έφέντη έμένα σπεσιαλιτέ μου είνε... ξύλο να τρώγω Φτού άλλαχ μπαταζιλίσουν!

Σ. Ρ.

Οι Ιδιότητες του Περσινά

Φούσκες

Φύγε από μπροστά μου αινειδέστατον όποκέμενον... Έξαφανίσου από ένώπιον τ'ων όφθαλμών μου φουτανοφόρον βέλγυμα. Χάσσο γιατί θά κάνω φόνο. Πώς; Σέ ποιόν τ'α λέω; Σέ σένα μωρή παλαιοσουσουράδα, σέ σένα με τ'α φουντωτά μαλλιά και τήν προκλητικώτατη μυτίτσα, που ήρδες και σ'ατάδες λέω. Και μασσάς ξαναλέω και επαναλαμβάνω. Και τί μασσάς; Τί μασσάς καθαροματάκι; Ταικίλες! Και τί ταικίλες; 'Οχι ταικίλες άπλές και συνθησιμένες, όπου κι' αυτές μού δίνον σ'α νεύρα. 'Αλλά μασσάς ταικίλες που κάνουν φούσκες. Μασσάς σ'ατή την άδηλη μαστίχα που έχει τή γεύσι σαμπρέλλας και κάθε τόσο βγάξεις τήν άκρη σ'α χείλη και τ'ατάφ! Μιάς φούσκα. Και δός τόν πάλι. Τσάφ και τσούφ και τ'αφ και τσούφ και κλικ και κλάκ, όλο φούσκες. Και πού αυτό; 'Απέναντί μου! Άκριδώς άπέναντί μου, μπροστά σ'α μύτη μου, κατ'αμουτρά μου, σ'αν θρασυτατή πρόκλησι πρός τ'α νεύρα μου. 'Ακου εκεί πρώμα! Ταικίλες με φούσκες!

Για πέε μου τώρα, βρέ θρασυμ. Τί σημασία έχει ή ταικία με τή φούσκα; Καλά ή άπλη ταικία, ή μαστίχα να πούμε. Είνε κι' αυτή άπλής, άντιστάσης και άκαταστήτης ύποδοσι, που κάνει τόν ήλιό ή τήν ήλιθια που τή μασσά να μιάζη με τρωκτικό. 'Αλλα καλά αυτή, είπαμε. Τή συνήθισαμε. Κουμάνα να γίνη. 'Αλλά και ή φούσκα; Τί σημασία, τί περιεχόμενο, τί προορισμό έχει ή φούσκα; Κανέναν άλλον προορισμό. Παρά μονάχα να με κάνει έξω φρενών. σ'αν μαινώμενο ταύρο.

Πώς; Είνε καινούργια μόδα τής 'Αμερικής. Και τί με νοιάζει έμένα; Και ποιός σου είπτε ότι είμαι υποχρεωμένος να βλέπω μιά φούσκα να πετάγεται κάθε λίγο από τ'α σουφρωμένα χείλια σου και ν' άκούω συνεχώς και άδιακόπως τ'ον τσάφ και τ'αφ και κλικ και κλάκ; Πού να σέ πάρη ο διάβολος να σέ πάρη.

Θες να μασσήσης μωρή; Πάρε μιά καραμέλλα, πάρε ένα ξερολούκουμο, πάρε φυστική άράπικα πάρε ένα κουλούρι, ένα φαμάδι, ένα κρεμμύδι, έπι τέλους και μασσά. Να μασσάς και να τρέφεται συγχρόνως. 'Αλλά αυτή την ταικία που κάνει φούσκες να τήν πετάξης. Να τήν πετάξης και να τήν πατήσης. Ιταμωτάτον πλάσσω, πού θές να μού παραστήσης τήν Τζιντζερ Ράτζερ. "Η πάρ" τή και χάσου από μπροστά μου κι' άντε να κάρης άλλοι τ'α άπιδες σου. Γιατί άλλωθς θά σέ βάλω κάτω και θά σέ πατήσω, μαζί με τίς φούσκες σου, παληόπραμα. Πού είπες δέν είχες, μ' έκανε άνω κάτω και θέλω πενήντα δράμια βρωμιούχα για να καμμάσω. Φουσκοειδές όποκέμενον! 'Αει σ'ον διάολο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

— Εγινε μεγάλο κακό χθές βράδυ σ'ον ύπτι τ'ου Δημητράκη. Γύρισε ξαφνικά σ'ον ύπτι του και βρήκε τή γυναίκα του στην άγκαλιά τ'ου Τάσου Πυροβόλησε λοιπόν και σκότωσε τόν Τάσο. Μετά τόν πυροβόλησε και τόν σκότωσε ή γυναίκα του, με τή σειρά της.

— Δόξα σοι ο Θεός να λές. Θά μπορούσε να συμβούν και χειρότερα.

— Χειρότερα! Τί χειρότερα θά μπορούσε να συμβούν;

— Άκου πού σου λέω... Γιατί σ'ον ύπτι τ'ου Δημητράκη ήμουν ένώ τ'ον προηγούμενο βράδυ!

Συζήτησις μεταξύ δύο υπερκήδων:

— Πάτερκοι, άκουσες τίποτε για τόν... πώς τόν λένε;

— 'Ε, βέβαια κι' άκουσα. Τί έκανε;

— Τί έκανε ποιός;

— Αυτός ό... Πώς τόν λένε;

— Α, αυτός... Άκουσα πώς γύρισε από τήν Ζηλινιά ή από κάπου από τόν Κατ'αμουτρά κι' ότι παντρεύτηκε τήν άδελφή κάποιου που δέν έμυθαι σ' όνομα τ'ου. Δέν τ'α ήξερες αυτό;

— Ναι, γάτι είχα άκούσει. Μά δέν ήξερα όλες αυτές τίς λεπτομέρειες που μού είπες!

Πληροφορούμε τούς άναγνώστες μας που άπευθύνονται σ'ους συντάκτες τ'ου «Ερωτικού Γραμματοκωδικίου» ότι σ'ον έξης θ' άπανταξόμ' μόνο σ' έπιστολές που θά έχουν ως ύπογραφή ένα όποιοδήποτε ψευδώνυμο. Έπιστολές με όποιοδήποτε όνοματ'ονύμιο θά μένουν χωρίς άπάντησι. Παίρνουμε τήν άπόφασι αυτή για ν' άποφύγουμε παρεξηγήσεις σέ περίπτωση συνανυμίας ή άλλου άπροσβ'του.

Τά σημερινά κορίτσια

— Ένας άναγνώστης μας με τ'ο ψευδώνυμο «Ονειροπόλος» μού γράφει: "Έχω έμπιστοσύνη στην πείρα σας και σ'ας πολυτίμως συμβουλάς σας. 'Εν τούτοις έχω να σ'ας ύποδείξω κάτι: Έγω τήν έντύπωσι πώς τ'α σημερινά κορίτσια δέν είνε τόσο αισθηματικά όσο τ'α νομίζετε. Τά βρισκα γεμάτα από σ'ωμφορον, κυνισμό και ένδιαφερόμενα μάλλον να διεσκεδάσουν και να περάσουν καλά. Όι π'ονοι τής καρδιάς τούς είνε άγνωστοι. 'Εγνώρισα δύο κορίτσια τ'α όποία άφου διεσκεδάσαν μαζί μου, όταν είδαν ότι τ'α οικονομικά μου δέν έπαρκούσαν για τίς απαιτήσεις των μ' έγκάταλειψαν."

Ποτέ δέν πρέπει να κίνη κανείς όλα τ'α κορίτσια από μιά άτομική τ'ον περιπτωτό. Δέν είνε όλα τ'α σημερινά κορίτσια, τ'α ίδια. 'Από τίς έκκατομύριάς γράμματα που λαβαίνω διακρίνω τ'ον άγνό αισθηματιό που φτάνει κάποτε σέ τέτοιο σημείο άφελείας ώστε να πιστεύουν σ'ις κολακείες και τίς ύποσχέσεις των νέων. 'Αφελεια που πολλές φορές έφτασε σέ καταστροφή, σέ αυτοκτονία. Τά σημερινά κορίτσια μπορεί να είνε πιο ζωηρά, έχουν όμως κι' αυτά καρδιά κι' άγν'α φιλοχρηστικό αισθηματιό.

«Σου λένε ν'α τής 'Αδριατικής»: "Αν συνεχίσω με αυτό τόν τρόπο, γρήγορα θά μετανιώσετε

Φι φ'ήν Α.Κ.Τ.": Εύχαριστώ για τ'α ευγενικά σας λόγια. 'Οποτε θέλετε περάσετε να σ'ας γνωρίσω.

«Λοιπόν, πυροβόλη κ' ού»: Μη ζήτε μέσα στην άπαισιοδοξία. Ζητήσετε τή λήθη από καινούργιες νυνωμιές.

«Χωριά τ'ον πού λ'α τ'ου κ' α μ' ού»: 'Ο καλός σας έφυγε άφου σ'ας είπα ένα σωρό ψέματα. Μην στενοχωρησθε, θά βρεθ'η και για σ'ας ο πραγματικός συντροφικός τής ζωής σας.

«Ο τ'ον ή ζωή σ'ε β'ναι κ' α τ'α σ'ερί ξεψυχά»: Χωρίσατε, άφου άγαπήθηκατε, για να μην καταστρέψετε τ'α σπ'ιτσια σας με τή άσχημη τ'ον γυνών σας. Αυτό όμως δέν άπο-

Είς τ'ον αριθμόν 560 τεύχος τ'ου «Θεσσαυρού» και είνε τήν σελίδα τ'ου «Ερωτικού Γραμματοκωδικίου» έδημοσιεύθη άπάντησις προς τήν Δίδα 'Ελένην Μούγερ. Μας πληροφορούν ότι πρόκειται περί φόρσας έπιπολέων φαρσέρ. 'Η Δίς Μούγερ ούδέποτε άπευθύνθη σ'ον «Ερωτικό Γραμματοκωδικίον», ως μ'ας έδηλώθη άπευθύνως, και καμμία άπολύτως σέ-σι δέν έχει με τήν έπιστολή και τήν άπάντησι σ' αυτή.

σελή, αυτό δέν σημαίνει τίποτα, θάρρη και ή σειρά της. Στήν άπελπισία σας, χάσατε τήν εύτυχία σας. Ξαναγρήστε από τή ζωή. Ξαναγρήστε και άδιαφορήστε για όσα έγιναν σ'ον μεταξύ.

«Βερονιώ τήν πού άγ'α π'α τήν μαθητ'ριούλα τ'ων 17 έ τ'ων»: Άφου όμολογείτε ότι έχετε ύποχρεώσεις, γιατί έπιμένετε να τήν ξεμυαλίσετε; Τί έχετε να κερδίσετε;

«Χωρίσ'α με ένα δέι-λιό ν'ο»: Να πλένεσαι με χαμό-μυλόνερο και να τριβεσες με φλούδες φρούτων (πεπόνι, ροδάκινο, καρπούζι). Για τ'α άλλα ζήτηματα, καλά θά κάνετε να μην έχετε σέχσεις με πολλούς. Σταθεροποιήστε κάπου τήν άγάπη σας.

«'Η άγάπη μας ήταν δ'νείρο και πέρασε»: Κι'. Είπατε πολύ λογικός και εύνοια όλοι οι νέοι να σκεπτόνται όπως σεις. Άφου παντρεύετε τήν άδελφή σας και τακτοποιήσατε τίς δουλειές σας, τότε φροντίστε να εύτυχίσετε και σεις με ένα καλό σύντροφο.

«Πληγωμένη καρδιά πίσω από τ'α πυκνά σιδερά τ'ης φυλάκ'ης Α.Π.»: Εκμεταλλεύσατε τήν καλωσύνη ενός άσφαλου ανθρώπου με παιδιά, καταστρέφοντας τ'ον σπ'ιτ του και τήν εύτυχία του. Σκεφθήτε τ'ον καλό και μόλις άποφύλακισθε να φύγετε πολύ μακριά, γι'ατί σ'ας βλέπω για δεύτερη φορά φυλακισμένο! Κάνετε πραγματικό έγκλημα!

«Π.Π.Π.»: Να περιμένετε να γυρίσει και να μην έκτιθεσθε, γιατί τότε τ'α διαζύγιο θά β'η είς βάρος σας. 'Αν σ'ας ζήτηση σέ γάμο, τότε παίρνετε διαζύγιο. Πρώτο σέξτε όστόσο μην κάνετε καμμία άνοησι.

«Ν'ο τ'ου 'Ακορντεόν»: 'Η πρώτη: Αυτό θά φαν'η όταν θάρρη. Μη βιάζεστε όμως μ'ήπως έχετε καμμία άπογοήτευσι.

«'Η δεύτερη: Είνε βέβαια άγάπη, αλλά προσέξτε, είνε άξιος τής άγάπης σας;

«Μικρό διαβολάκι 234 — 'Ηράκλειον»: Μην παρασύρεστε από ιδέες. Γράφετε ότι είνε φίλος οικογενειακός. Περιμένετε, λοιπόν, να έπιστρέψη κι' όταν τ'α κανονισή ή μητέρα του, νάκια σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«Ζητή τή χαρά, μά δέν τ'η β'ρίσκω — Θεσ'ν ί κ' η»: Με άλληλογραφίες δέν βρίσκεται ή μέλλουσα σύζυγος. Νομίζω ότι μιά κοπέλα άξιοπρεπής δέν πρέπει να γράφει σ'ον πρώτο τυχτόν. Αυτό πιθανόν να είνε μιά ψυχωγαγία, όχι όμως και βαθύ αισθημα.

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«'Η Καρδερίνα δέν κελαϊδεί πιά»: Αιτιολογία κα πολύ με τήν ιστορία σας. Τά ευγενικά σας αισθηματά δέν πάνε όμως χαμένα, όπως νομίζετε. Θεωρήστε τ'ον σ'αν παρεήγησι. Θάρρη σ'ιτημ που θά τρέψη και πάλι κοντά σας. Προσέχετε τόν έαυτό σας, και πρ'ό πάντων τ'ον παιδί σας.

«Σ'ι δ'ν ορ'ο μ'ο κ' ο ν ΣΠΑΠ»: Δέν φταιει δίλογό ή γυναίκα σας που γκρινιάζει. Τήν πνέ-

«Α γ ά π η χ ω ρ ι ς έ λ-
π ι δ α Σ. Σ.» : Νά συνεννοη-

καὶ ζῆλο.

Ν ἐ ν ο ν 27: Μήνουν οἱ γυναι-
στικαὶ δασκῆσαι τὸν ὄρωρακος ὅτι
συντελέσουσι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ
ῥωστού ἀπὸ τῆς ἀπείρας τοῦ κοῦπ-
ῆ τοῦ βόλεῦ πῶλῳ. Αὐτὰ ὅλα ποί-
πει ἅ να νῆνται ὑπὸ τὴν ῥωσδο-
γησιν εἰδικῶν γυναικῶν. Σὰς συ-
νιστῶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν δασκῆσαι
ποῦ δίνει ῥῆθε ποιὶ οἱ ῥωσδοφω-
κὸς Σπασθὸς Ἀθῆνῶν.
Τ ο ὁ ὅ λ α Ἐμμ. ῥωσδοφω-

μασά αὐτὴ τὴ ἀπεκρίσθησαν ἀπὸ τοῦ
ομοιοποιτῆ ἑξαφρότατον δόγμα: α.
Kaolin 4 gr. Vaseline 10 gr. Glyce-
rine 4 gr. Carbonate de magnesie 2
gr. Oxyde de zinc 2 gr. Διὰ τοῦτο ἐπὶ
αὐτῆς καὶ χρησιμοποιεῖται καὶ τὴν
πυῶδα σας.

Ἄ ν ν α Π λ κ α , Μερ.
Κρήτης ὅπως παραπέμπει ὅτι
γράφω ἀνωτέρω πρὸς «Γ. Β. Θεο-
σάουδην». Παρανοοία περιπτώσις.

κάτω, σὲ ἀπὸ
τὴν οὐρὰ τοῦ
σάν τοῦ ἀερ-
εμπρός.
Ὅσο ἡ τ
στὸ νερὸ μὲ
κατός. Ὅταν
νεροῦ πάνω
σκάφος ν' ἀν
ορεῖται

τασι 1-2 μέτρων από το σκαφ
Έχει ένα μοτέρ, που περιστρέφ
πλάνου και δίνει κίνηση στο π
χύτες του πλοίου είναι μικρή, γλ
αν επίπεδη καρήνα του, σαν μία
όμως μεγαλύτερη ή ταχύτης, ή α
τα γυρτά υδατοπτερύγια κάνει
σηκώνεται (όπως ακριβώς ανυψ
αυτήματα του άρσης) και να

...στράει πάνω
...την Βενζίνη
...ιστορίας του
...λόκληρο το
...εται το αε-
...τέκατα με-

«έπεται και συνεχίσει τις δραστηριότητες της Αφρικής, χρησιμοποιώντας όλα τα μεταρρυθμισμένες. Αντιμετώπιζε επιδόδια, δίχως καμμία βροθή. Η ύπαισος στην Αγγλία, υπόρως 6 μέτρων — μικρότερο διαστήμα στην Αφρική, αλλά γιά πρώτη με τα συμπεράσματα της πειραμάτων του. Περσική, ναυπήγησε πλοία 10 μέτρων, τοιμή

μες του
 τας βεν-
 πισε με-
 φτιάση
 αδη από
 φορά ει-
 ρας των
 ένα με-
 ι να με-

[illegible]

απ' την επιφάνεια του νερού.
 στο έμπροσθεν μέρος του σκάφους,
 να διατηρούν την ισορροπία του
 να έχει ένα τιμόνι, που βυθίζεται
 όπως τα συνηθισμένα τιμόνια τῶν
 ποιοι, τὸ «Υδροφίν» δὲν συναν-
 τῶν, ὅπως τὰ κοινὰ πλοία, κ' ἔσ-
 τα μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα
 ταίρια, γιατί δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ
 κ' ἄλλοτε προσ-
 αγγίς αὐτῆς τῆς
 τὰ πρῶτα πλοῖα
 εἶχαν ὑδατοπτε-
 ρα, ἀκίνητα, κ' ἔ-
 να ταξιδεύουν
 ἡσυχά βάθος.
 τρικυμία, τὰ πτε-
 ροῦθουσιν, νὰ κι-
 τῶν μέσα ἀπ' τὰ
 πορῶντας ν' ἀνυ-
 πρῶρα τοῦ σκά-
 ν στο νερό.
 α ὁμως τοῦ «Υ-
 νητὰ κ' ἀλλάζουν
 δεξ περνοῦν πα-
 γὰς κύματα, ἀ-
 τὴν καμπύλη τῆς
 ς, καὶ τὸ πλοῖο
 τ, ἐξω ἀπ' τὸ

τοῦ «Υδροφίν»
 γλος Κρίστοφερ
 1942, ὁ Χούκ ἐ-
 λία κ' ἡσχολεῖτο
 ες ἐργασίες. Ὁ
 ναύκακος νὰ φύγῃ
 Ἀφρική. Ἐκεῖ,
 ἰδέα ἐνός γρήγο-

"Ἐνὰ πειραματῶ-
 νας

φάτες. Μ' αυτό κάνει συχνές
 επισκέπτεται από διάφορες ξενι-
 τισμένα πλοία αναλογούν περί-
 σσότεροι για κάθε έπιβατη και δι-
 κινύσει κάθε έπιβατο με ταχύτη-
 τήν» η αναλογία είναι μισός ο
 30 ίπποι για ταχύτητα 50 μιλ-
 λια σκάφος για 400-500 έπιβάτες
 τόνων. Προβλέπεται ότι, σε
 νια, θα ναυπηγούνταν
 φιν» διαφόρων μεγεθών
 για κωνυγές διαδρομέ-
 γαλα για υπερωκεανί-
 δια.

Τα σκάφη αυτά θα
 με Mutter αεροπλάνου
 κινήτου, γιατί οι ναυ-
 χανές είναι πολύ βαρέ-
 για τα μικρά «Υδρο-
 θα χρησιμοποιούν για
 χουν Mutter μοτοσυκέ-
 το «Υδροφιν» έχ-
 μεγάλες πιθανότητες
 ποιήσεως για πολεμι-
 πους. Μπορεί π. χ.
 σκευασθούν μικρά α-
 φρα τέτοιου είδους, τ-
 ταφέρουν 2-3 αερο-
 λα χρειάζεται δε νάχ-
 λο κατάστρωμα για
 γείωση και την άποψη
 γιατί η ταχύτης του
 διαφέρει πολύ από τη
 του αεροπλάνου.
 λιστα τα πλοία αυτά
 και αμφίβια, ώστε να
 είτε στην ξηρά είτε σ-
 σα και να παίρνουν
 λο σε απόδοτικές έπι-

20 τὸν
 αμὶς 20
 15-20
 νος γιά
 ν. Ἐπο-
 ἄχη βά-
 γα χρό-
 «Υδρο-
 μικρά
 καὶ με-
 α ταξεί-

αινούνται
 ἢ αὐτο-
 κές μη-
 ς. Ὅσο
 ἰν», πού
 πόρ, θά-
 ρς.
 ἐπίσης
 χρησιμο-
 ρους σκο-
 ᾶ κατα-
 ροπλανο-
 ὑθ μέ-
 ἄνα δεν
 ὦν μεγά-
 ν πρου-
 σί τους,
 δὲν θά
 ταχύτη-
 σως μά-
 ᾶ γίνουν
 αινούνται
 ἡ θάλασ-
 ᾶλο πό-
 εἰρήσεις.

Τὸ «Υδροφὶν» στὴν εἰρήνη καὶ στὸν πόλεμο

εἶνε δὲ ὁ "Αγγλος Κρίστοφ
 Χούκ. Ὡς τὸ 1942, ὁ Χούκ
 ζῶσε στὴ Γαλλία κ' ἠσχολε-
 ῖ μ' ἐπιστημονικὰ ἐργασίες.
 ὁ πόλεμος τὸν ἀνάγκασε νὰ φύ-
 γῇ ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀφρική.
 συνέλαβε τὴν ἰδέα ἐνός γρῆ

“Ενα πειραματικό σκάφος, μήκου
γιας νερανός το κατεβό

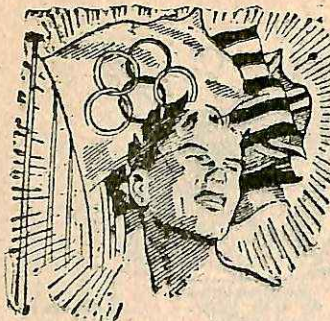
6 μέτρων, τη στιγμή που ε-
ει μέσα στο νερό.

πολύ ἀπ' τὴν ταχύτη-
 τιν ἀεροπλάνου. Ἴσως μ-
 ατὰ πλοῖα αὐτὰ νὰ γίνον-
 μιφίδια, ὥστε νὰ κινούνται
 τὴν ξηρὰ εἴτε στὴ θάλασσ-
 α νὰ παίζουν μεγάλο ρό-
 λο ἀποβατικές ἐπιχειρήσεις.

“Ένα πειραματικό σκάφος, μήκους 6 μέτρων, τη στιγμή που
γας νερανός το κατεβαζει μέσα στο νερό.

Ο Διεθνής Στίβος

Το ποδόσφαιρο ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ένα δημοφιλές άγώνισμα

Κάθε χρόνο στην 'Αγγλία το ποδόσφαιρο αρχίζει να ξυπνάει, από την καλοκαιρινή νάρκη, απ' τα μέσα του Αυγούστου. 5.000 επαγγελματίες ποδοσφαιριστές αρχίζουν τις προπονήσεις τους απ' τότε. 'Ιούλιο, με προοπτική ν' αγωνισθούν σ' όλη την ποδοσφαιρική περίοδο, που διαρκεί 36 εβδομάδες.

Τα παιχνίδια του 'Αγγλικού Πρωταθλήματος και του Κυπέλλου τα παρακολουθούν τουλάχιστον 1.000.000 θεατές την εβδομάδα. 'Η αύξηση αυτή του αγωνιστικού ενδιαφέροντος του 'Αγγλικού λαού είναι δημιούργημα του πολέμου. Σ' αυτές τις σκοτεινές για τη Μεγάλη Βρετανία ημέρες, το ποδόσφαιρο ήταν η μοναδική πηγή ψυχαγωγίας του λαού στο ύπαιθρο. Χιλιάδες έπαιζαν αντρες και γυναίκες των 'Ενόπλων Δυνάμεων, όταν δεν είχαν ν' ασχοληθούν με πολεμικά έργα, έπαιζαν ποδόσφαιρο κι' ένα άμετρο, πλήθος τους παρακολουθούσε.

'Η τάσις της γυναίκας στην 'Αγγλία να έπωμισθή εύθυνη, για τις όποιες άλλοτε μοναχά ο άντρας έθεωρείτο ικανός, συνετέλεσε πολύ στο να γίνη και το ποδόσφαιρο «οικογενειακή απασχόλησις», «οικογενειακό θέμα», «οικογενειακή διασκέδασις».

Δύο άλλοι παράγοντες συντένιαν στο να αυξηθώσιν τόσο πολύ η δημοτικότητα του αθλήματος. 'Ο πρώτος είναι η αύξηση του εθνικού ανταγωνισμού. Σήμερα γίνεται περισσότερη διεθνής ποδοσφαιρική άγωνας από άλλοτε. 'Ο δεύτερος είναι τα υπερπόντια ταξίδια στις ξένες χώρες.

'Η επέκτασις των ταξιδιών αυτών από την Εύρωπην στη Νότιον 'Αμερική, τις 'Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά, έδωσαν στο παιχνίδι μία νέα όψη, ένα νέο χρώμα που δεν είχε άλλοτε. Πολλές εφημερίδες της Βρετανίας, από τις πιο εξέχουσες δεν παρέλειψαν να στείλουν αθλητικούς συντάκτες τους και ποδοσφαιρικούς κριτικούς να συνοδεύουν την 'Εθνική ομάδα της 'Αγγλίας στις εξόδους της στην Εύρωπαική 'Ηπειρο.

'Αθλητικογράφοι ταξιδεύουν πάντα με Σκωτικές και Ουαλλικές ομάδες στις συνοδείες τους και κρατούν ενήμερους τους αναγνώστες τους για τα ποδοσφαιρικά κατορθώματα των ινδαλμάτων τους. Πόσο μεγάλο είναι το ενδιαφέρον του κοινού και των εφημερίδων για το ποδόσφαιρο φαίνεται και από το εξής γεγονός. Μία ημερήσια εφημερίδα του Λονδίνου ανέλαβε να καλύψη τα έξοδα ταξιδίου της 'Αρσεναλ στη Βραζιλία. Μ' αυτό τον τρόπο κέρδιζε τεράστια στην κυκλοφορία της, γιατί όπως είπαν οι 'Αγγλοι φίλαθλοι, έδωσε την ευκαιρία στους Νοτιοαμερικανούς να εκτιμήσουν τα πο-

δοσφαιρικά ήθη, το στυλ του παιχνιδιού και τους ποδοσφαιρικούς άθλους των 'Αγγλων!

★

'Η «'Αρσεναλ» έγινε στη Βραζιλία δεκτή με μεγάλο ένθουσιασμό και εξαιρετικά τιμητικές εκδηλώσεις. 'Ο μάντζερ της, ο Τόν Χουάι-τέικερ της φούσε νεα πνοή και μεγαλύτερη δραστηριότητα. Οι παίκτες της με την εμπνευσμένη καθοδήγησή του έγιναν οι αλλήθιοι προσκευταί του αγγλικού ποδοσφαίρου στην Νοτιοαμερικανική 'Ηπειρο. 'Όταν γύρισαν μιλούσαν για τις περιπέτειες, τις δεξιότητες, τα δώρα, τις εκδρομές, το πλήθος των φίλων που τους απέθεσαν. Τόσο ένθουσιασθηκαν οι Βραζιλιάνοι, που επίσης έδωσαν στην Βρετανική Ποδοσφαιρική 'Ομοσπονδία πως κάθε βρετανική ομάδα της κλάσεως της «'Αρσεναλ» θα τύχη της ίδιας υποδοχής στη Νότιον 'Αμερική. 'Ο Χουάιτέικερ ανακοίνωσε πως κάθε παιχνίδι της «'Αρσεναλ» ήταν ένα πανηγύρι για τους Βραζιλιάνους. Χιλιάδες κόσμου έμειναν έξω απ' τα γήπεδα.

Πέρσυ το καλοκαίρι είχε κάνει τουρνέ στη Βραζιλία ή «Σουδάμπτον». Οι Βραζιλιάνοι περιπολήθηκαν τους παίκτες της, όπως και της «'Αρσεναλ». 'Ο Χουάιτέικερ εξακρίβωσε πως οι ένθουσιαστοί των Νοτιοαμερικανών προς τους Βρετανούς είναι αποτέλεσμα του εξαιρετικά αναπτυγμένου ποδοσφαιρικού πνεύματος των Βραζιλιανών, και της εκτίμησης που τρέφουν για τα βρετανικά αθλήματα και τα αθλητικά ιδεώδη των Βρετανών.

Οι Βραζιλιάνοι ιθύνοντες βρήκαν την ευκαιρία να πληροφορηθούν από τον κ. Χουάιτέικερ πως είναι οργανωμένο το βρετανικό ποδόσφαιρο και πως παίζεται. 'Εξ άλλου, οι Βρεταννοί επισκέπτες έμειναν έκπληκτοι από τις προόδους των Βραζιλιανών στο ποδόσφαιρο. Οι καλύτεροι Νοτιοαμερικανοί παίκτες έχουν πολύ λίγα να μάθουν από την ποδοσφαιρική τέχνη των Βρετανών. 'Η τακτική τους είναι αξιολογή, η ποιότητά του παιχνιδιού τους ανώτερης κλάσεως και η ταχύτητά τους εκπληκτική. Οι παίκτες της «'Αρσεναλ» εξέτιμησαν τον ένθουσιασμό του πλήθους και το μεγάλο ενδιαφέρον του κοινού για το ποδόσφαιρο. Οι Βραζιλιάνοι ίσως να έχουν διαφορετικές ιδέες στην έρμηνεία των ποδοσφαιρικών κανονισμών, αλλά τρέφουν μεγάλη εμπιστοσύνη στην ευθυκρίσια των Βρετανών διαιτητών.

Μ' αυτά τα πλεονεκτήματα και με τους πύθαιους οίονους, το βρετανικό ποδόσφαιρο ανοίγει την αυλαία της νέας ποδοσφαιρικής περιόδου του 1949 - 1950. 'Ας εύχθούμε και μείς να έχουμε την τύχη ν' απολαύσουμε σ' αυτό το διάστημα ποδοσφαιρικά παιχνίδια στας 'Αθήνας με 'Αγγλικές ομάδες, για ν' αντιληφθούμε τί θα πη αληθινή ποδοσφαιρική τέχνη.

Α. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΒΙΕΝΝΗ — ΔΥΤΙΚΗ. 2. ΝΕΟΤΗΣ. 3. ΚΩΜΙΚΑ — ΕΚΕΙ. 4. ΧΑΛΙΦΗΣ. 6. ΠΕΛΑΓΑ. 7. ΜΑΡΑΖΙ — ΑΔΩ. 8. ΧΑΛΙΜΑ — ΟΜΑΛΟΝ. 9. ΡΕΣΤΑ — ΑΠΑΘΗΣ. 10. ΚΑΝΑΛΙ. 11. ΑΜΑΤΙ — ΟΝΤΟΤΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΒΙΤΣΙ — ΧΑΜΗΛΑ — ΧΑΡΕΜΙΑ. 2. ΚΩΝΙΚΟΣ — ΜΑΛΙΣΤΑ. 3. ΝΗΝΕΜΙΑ — ΠΕΡΑΜΑ — ΚΑΤΙ. 4. ΟΚΑ — ΧΑΛΑΖΙ — ΑΝΑ. 5. ΔΥΤΗΣ — ΟΛΙΓΑ — ΟΠΑΛΙΟΝ. 6. ΕΡΙΦΗΣ — ΑΜΑΘΗΣ. 7. ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ — ΕΙΔΩΛΟΝ — ΛΥΤΗΣ.

Πολλάπλως στοιχειόγνριφος 'Οπόσος — πόσος — όσος — σός και ός.

Λογοπαικτικές λεξιγριφες Διώνη (Δύο νί).

Τονόγριφος Πύρρος — Πυρρός.

Παίξι εινε ή σωστή;

1. 'Ο θηλυκός έλέφας. 2. 'Εκατό άρες περισσότερο στο Β. Πόλο παρά στον 'Ισημερινό. 3. 'Η κουκουβάγια. 4. 9 μήνες.

Οι καρχαμέλες της μικρής

"Ας υποθέσουμε ότι στο πρώτο περφόρο αγόρασε 3 καρχαμέλες και τις πώλησε 1.000 δραχμές, στο δεύτερο αγόρασε πάλι 3 και τις πώλησε 500 δραχμές. Πήρε λοιπόν εν όλω 6 καρχαμέλες για 1.500 δραχμές, δηλαδή 4 στο χιλιάριο.

'Αναγρυσματισμός

ΑΡΑΦ — ΨΑΡΑ.

Κλιμακώλεξο

1. ΡΟΤΑΡΙΟΝΟΣ. 2. ΚΡΟΝΟΜΑΧΟΣ. 3. ΠΥΡΟΜΑΧΙΚΑ. 4. ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ. 5. ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΑ. 6. ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ. 7. ΔΙΔΑΚΤΡΟΠΗ. 8. ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΣ. 9. ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟ.

Λεξιγριφος

ΠΑΝ — ΔΑΙΜΩΝ — ΙΟΝ = Πανδαιμόνιον.

'Η λύσις του 239ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΠΑΡΩΝ — ΔΑΜΩΝ. 2. ΤΑΜΕΣΙΣ — ΓΑΛΗΝΟΣ. 3. ΑΛ — ΕΙΦΟΣ — ΦΑΚΩΝ — ΜΑ. 4. ΡΑΣ — ΣΑΝΑ — ΟΡΟΣ — ΕΙΣ. 5. ΑΙΩΝ — ΠΑΝ — ΤΙΜΩ. 6. ΣΟΡΟΣ — ΔΩΡΟΝ — ΜΗΛΟΝ. 7. ΣΟΣ — ΝΑΣ — ΚΩΣ. 8. ΣΩΤΗΡ — ΣΑΦΩΣ. 9. ΑΝΙΑ — ΠΩΘΩ. 10. ΠΟΣΟΣ — ΝΟΣΟΣ. 11. ΜΕΝ — ΚΕΑ — ΤΑΝ. 12. ΚΗΡΥΞ — ΛΑΜΙΑ — ΔΑΝΙΣ. 13. ΑΝΑΣ — ΙΩΝ — ΝΙΚΗ. 14. ΣΥΣ — ΟΡΑΝ — ΟΣΩΝ — ΣΗΣ. 15. ΟΣ — ΣΠΑΛΑ — ΣΙΤΟΣ — ΤΙ. 16. ΣΙΠΥΛΟΣ — ΚΟΜΗΤΗΣ. 17. ΣΙΝΑΣ — ΝΗΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΤΑΡΑΣ — ΚΑΣΟΣ. 2. ΠΑΛΑΙΟΣ — ΜΗΝΥΣΙΣ. 3. ΑΜ — ΣΩΡΟΣ — ΠΕΡΑΣ — ΠΙ. 4. ΡΕΞ — ΝΟΣΩΝ — ΟΝΥΞ — ΣΥΝ. 5. ΩΣΙΣ — ΤΑΣ — ΟΠΛΑ. 6. ΝΙΦΑΣ — ΡΗΝΟΣ — ΠΡΑΟΣ. 7. ΣΟΝ — ΡΙΣ — ΑΛΣ. 8. ΣΑΠΝΟΣ — ΚΑΙΝΑ. 9. ΑΡΑΦ — ΝΕΜΩ. 10. ΦΟΝΟΣ — ΑΙΝΟΣ. 11. ΓΑΡ — ΣΟΝ — ΣΙΚ. 12. ΔΑΚΟΣ — ΠΑΘΟΣ — ΠΟΤΟΝ. 13. ΑΛΩΣ — ΦΩΣ — ΝΟΜΗ. 14. ΜΗΝ — ΤΗΚΩ — ΟΤΑΝ — ΣΗΣ. 15. ΩΝ — ΕΙΛΩΣ — ΣΑΝΙΣ — ΤΟ. 16. ΝΟΜΙΜΟΣ — ΝΙΚΗΤΗΣ. 17. ΣΑΣΩΝ — ΣΗΣΙΣ.

Οι «χαμένες» φυλές

'Απόγονοι των Σταυροφόρων και των Βικινγκς;

Στη σημερινή εποχή της τηλεόρασης, του ράνταρ και της διασπάσεως του ατόμου, εινε βέβαια δύσκολο να πιστέψη κανείς ότι εξακολουθούν να υπάρχουν άνθρωπινα πλάσματα τόσο πρωτόγονα, ώστε δύσκολα να διακρίνονται απ' τα ζώα. Κι' όμως ανακαλύπτονται κάθε τόσο «χαμένες φυλές», που βρίσκονται χιλιάδες χρόνια πίσω από άποψως προόδου και πολιτισμού.

Μία τέτοια φυλή βρέθηκε τελευταίως στην Κεντρική 'Αφρική. Οι 'Ιθαγενείς αυτοί ζουν όπως οι πρόγονοί τους πριν απ' 5.000 χρόνια. Διατηρούν τη συνήθεια του κανιβαλισμού. Τρέφονται με ώμο κρέας, χοιρινό ή ανθρώπινο. Και κάθε καινούργιος φύλαρχος, για ν' αναλάβη την εξουσία, πρέπει να στραγγαλίση τον προκατόχου — που εινε συνήθως ο πατέρας του!

Στα μέσα περίπου του ποταμού Σάβαν, στα ψηλά 'Ιμαλάια, υπάρχει μία βαθιά ρεματιά, με απόκρημνα ύψωματα δεξιά κι' αριστερά της. 'Ελάχιστοι απ' τους λευκούς που ριψοκινδύνεψαν εκεί μέσα ξαναβγήκαν ζωντανοί...

Στη ρεματιά λοιπόν αυτή κατοικεί μία άλλη «χαμένη φυλή»: οι Λίσσου, ψηλοί και καλοκαίμενοι 'Ιθαγενείς. Χαρίζονται σε δυο κατηγορίες, στους «'Ημερους Λίσσου» και στους «'Αγριους». Οι πρώτοι κατοικούν στην άριστη δέχη του ποταμού κι' οι δεύτεροι στη δεξιά.

Οι 'Ημεριοι Λίσσου εινε σχετικά καλότροποι — όπως δείχνει και τ' όνομά τους. Οι 'Αγριοι όμως βλέπουν πάντα μ' έχθρότητα κάθε προσπάθεια των ξένων να εισχωρήσουν στο έδαφός τους, και κανουν ότι...

Λοιπόν, οι «χαμένες» φυλές υπάρχουν ακόμα; Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Μπορούν για να την εμποδίσουν.

Στά βάθη της Γης

«Πήγαινε να παίξεις, αλλά μην απομακρυνθής πολύ» είχε πη στη μικρή Φρίντα η μητέρα της, το άνοιξιάτικο εκείνο απόγεμα. Κι' εκείνη πήρε την κούκλα της και βγήκε απ' το σπίτι.

Στην περιφέρεια αυτή, κατοικούσαν σχεδόν αποκλειστικά άνθρωποι, που δούλευαν σ' ένα κοντινό ορυχείο. 'Ενας απ' αυτούς ήταν κι' ο πατέρας της Φρίντας. Είχε σκοτωθώ σε μία έκρηξη, προ 20 ημερών. Μα η μικρούλα δεν ήταν ακόμα σε θεσι να καταλάβη το μέγεθος της συμφοράς.

Εκεί πούπαιζε με την κούκλα της, καθισμένη σε μία πέτρα, άκουσθηκε ξαφνικά ένα ύπογειο τρίξιμο, το έδαφος δρούλαξε κι' η Φρίντα χάθηκε μέσα στη γη! Είχε τύχει να δρεθή εκεί, τη στιγμή της καθιζήσεως μιας στοάς του ανθρακωρυχείου!

Όταν συνήλθε, την τριγύριζε βαθύ σκοτάδι και σιωπή θανάτου. Όσο κι' αν φώναζε, δεν της απαντούσε κανείς. Κάθισε κατάχαμα, στο ύγρο χώμα, ανατριχιάζοντας από το φόβο της, έσφιξε την κούκλα της στην αγκαλιά της κι' έβαλε τα κλάματα. 'Επειτα αποκοιμήθηκε, δίχως να το καταλάβη...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν χτυπήματα και πνιγμένες φωνές. Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, μέσα στο σκοτάδι. Πέρασε από διάφορες στοές. Σκόνταψε κι' έπεσε επανειλημμένως. Μα ξανασηκώνονταν και...

συνέχιζε το δρόμο της. 'Η καρδούλα της χτυπούσε δυνατά. Της φαινόταν πως δεν θα βγαίνει ποτέ πιά από κείνο τον τάφο...

Ξαφνικά, σκόνταψε σ' έναν όγκο, που κινήθηκε. — Ποιος εινε; ρώτησε μιά φωνή.

'Η Φρίντα άρχισε να διηγείται τί της συνέβη. Της απάντησε ένα παράξενο γέλιο, πούκαμε το αίμα της να παγώσει στις φλέδες της...

Γελούσαν πέντε άνθρωποι — πέντε ετοιμοθάνατοι, ξαπλωμένοι ο ένας κοντά στον άλλον. Είχαν ταφή ζωντανοί απ' την ίδια έκρηξη που είχε σκοτώσει τον πατέρα της Φρίντας. 'Από τότε, τριγύριζαν στις φαγμένες στοές, χωρίς να βρίσκουν διέξοδο. Οι δικοί τους τους θεωρούσαν νεκρούς και τους είχαν κάμει μνημόσυνο...

Είκοσι μέρες τώρα, τρέφονταν με το σάπιο κρέας ενός σκοτωμένου αλόγου. Όταν τελείωσε κι' αυτό, ξαπλώθηκαν καταγής, απελπισμένοι και περιμέναν το θάνατο...

Ξαναγέλασαν και πάλι, άγρια, χωρίς να μιλήσουν. Όλοι συγχρόνως έκαναν την ίδια τρομερή σκέψη, που δεν θα περνούσε ποτέ απ' το νου ενός λογικού ανθρώπου: «Θά φάμε!...».

«Έβγαλαν κι' οι πέντε μαζί τους σουσιές τους και τους άνοιξαν. Δέκα χέρια απλώθηκαν μέσα στο σκοτάδι προς το κοριτσάκι...

'Η Φρίντα δεν ύποπτευόταν τί συνέβαινε. 'Ενώ οι σουσιές της ήταν υψωμένο πάνω απ' το κεφάλι της, έβαλε τυχαίως το χέρι της στην τσέπη της ποδιάς της.

— Μπα! Βρήκα ένα σπρίτο! φώναξε.

— Δώσε μας το! απάντη-

Βγες Κικίτσα... Έφυγε ο άντρας σου!

(Το «'Αρχέλαου»)

Ο περιήμος 'Αγγλος διεθνής μέσα άριστερά Μπένιντ σ' ένα θεαματικώτατο άλμα χάρις στο όποιον έπέτυχε με κεφάλια «γκόλ».

σαν οι άνθρωποι. Έχουμε λάμπες...

Μια γαλάζια φλόγα έλαμψε. Τα μάτια της, συνηθισμένα στο σκοτάδι, έκλεισαν απότομα. Και, ξαφνικά, έμπηξε μια φωνή τρομόν, βλέποντας τους ανθρώπους που βρίσκονταν αντίκρου της. «Εμοιάζαν με σκελετούς, με τα πρόσωπά τους παραμορφωμένα από φρικτούς μορφοσμούς, με δόντια σουθλερά, πούθελαν να δαγκάσουν... Και κρατούσαν ανοιχτούς σουγιάδες!

— Φοβάμαι! μουρμούρισε η Φρίντα, σφίγγοντας την κούκλα της.

Οι πεινασμένοι κυττάχτηκαν τότε έκπληκτοι. Δάκρυα χοντρά κύλησαν στα σκελετωμένα μάγουλά τους. Κυττάζαν έπειτα το ξανθόμαλλο κεφάλι της μικρής, τα άγνα μάτια της, τη νεανική ζωή που είχε ξεπέσει ως τον τάφο τους...

«Έβγαλαν όλοι ασυναίσθητα τα κασέτα τους και γονάτισαν καταγής. Ένας δραχνός ρόγχος έβγαίνει απ' το λαιμό τους.

— Φοβάμαι! ξανάπε η Φρίντα. Γιατί κρατάτε τους σουγιάδες σας;

— Ναι... τραύλιζε ένας απ' όλους. Τους βγάλαμε... για να κόψουμε ψωμί...

— Θέλαμε να σου φτιάξουμε ένα παιχνιδάκι, πρόσθεσε ένας άλλος.

Μάζεψαν κι' οι πέντε ξύλα

Μια θαυμασία συνταγή ωμορφιάς

Στο χέρι σας είναι να αποκτήσετε ένα φρέσκο και καθαρό χρώμα δέρματος, όμοιο με των κοριτσιών. Χρησιμοποιείτε κάθε βράδυ την κρέμα Tokalon (χρώμα ρόζ) που περιέχει το πολύτιμο στοιχείο Bio-cel. Το Bio-cel είναι ένα ισχυρό αναζωογονικό των κυττάρων του δέρματος, μια πραγματική τροφή. Το θαυματουργό αυτό στοιχείο της νεότητας, απορροφάται κατά τη διάρκεια του ύπνου και εισχωρεί εις τα βαθύτερα στρώματα του δέρματος. Και το πρωί, θα ξυπνήσετε με ένα δέρμα απαλό, μοσχο, και το χρώμα σας θα είναι καθαρό με νεανική φρεσκάδα. Σιγά-σιγά οι ρυτίδες εξαφανίζονται.

Η κρέμα Tokalon (Λευκή) δημιουργεί ημέρα με την ημέρα αυτή την καταπληκτική αλλαγή.

από χάρω κι' έρχισαν να τα σκαλίζουν γρήγορα, να τους δίνουν τη μορφή παραγκιόζηδων. Είχαν ξεχάσει την πείνα τους, το θάνατο που ζύγωνε... «Όταν, στο τέλος της δεύτερης μέρας, η Φρίντα είπε: «Πεινώ», άρχισαν να της κάνουν διάφορα άστεια για να ξεχάσει...

Και γελούσαν... ώ, πώς γελοούσαν!...

Πέρασε άλλη μια μέρα. Είχε σβύσει πιά κι' η τελευταία λάμπα, όταν ξαφνικά ακούστηκε θόρυβος από πάνω. Κάποιοι έσκαβαν με άβυσσους! Σε λίγο αντήχησε μια μακρινή φωνή:

«Εί!... Η φωνή αυτή που την περίμεναν με αγωνία τόσες μέρες, με τόση ανυπομονησία ακούστηκε πάνωθε τους. Η σωτηρία τους ήταν ανέλπιστη. Όμως δεν είχαν πιά τη δύναμη ν' αντέδουν σε τέτοια συγκίνηση. Δεν μπόρεσαν ν' απαντήσουν.

«Επειτα έκλεισαν τα μάτια τους για πάντα. Μα η Φρίντα είχε σωθεί.

ΦΡΙΤΣ ΟΥΝΡΙΧ

***

Αυτόματη μηχανική τρεφός

Ο 'Αμερικανός εφευρέτης Ουίλλιαμ Όλσεν κατασκεύασε μια μηχανική τρεφός, που είναι σε αλήθεια αξιοθαύμαστη. Η μητέρα δεν έχει παρά να της εμπιστευθεί το μωρό της και ν' ασχοληθεί με τις δουλειές της ή να φύγει από το σπίτι ήσυχη. 'Αλλ' ακούστε τι κάνει αυτό το ρομπότ.

Όταν το παιδάκι αρχίζει να φωνάζει, ένα ζευγάρι από μηχανικά χέρια ζεσταίνουν αυτόματα το μπιμπερό του κι' όταν φθάσει στην απαιτούμενη θερμοκρασία του, το βάζουν στο στόμα του. Μόλις το παιδάκι πιη το γάλα του, το ένα από τα δυο χέρια το ακουτίζει προσεχτικά, ενώ το άλλο προσπαθεί να δώσει στο σώμα του την πιο αναπαικτική θέσι.

«Αν το παιδάκι λερωθή, ή τροφός που πληροφρείται άμέσως τί συνέβη, χάρη σε ειδικές συσκευές, που επηρεάζονται από τις όσμες, του βγάζει άμέσως τα ρούχα του, το σκουπίζει προσεχτικά και του φορεί άλλα καθαρά.

«Αν το παιδάκι εξακολουθήσει να κλαίει, ή τροφός αρχίζει να ταλαντεύεται ρυθμικά, ως πού το παιδάκι αποκοιμίζεται.

Η μηχανική αυτή τροφός, που αντικαθιστά τελείως τη μητέρα, προσφέρεται στην τιμή των 50 δολλαρίων.

Θά νίνουμε... καδούρια

Ο 'Αμερικανός βιολόγος Άρθουρ Χίντριν προβλέπει ότι οι άνθρωποι θα μεταβληθούν με τον καιρό σε... καδούρια, αν δεν απορρίψουν θεληματικά πολλές από τις σύγχρονες κατακτήσεις τους, όπως είναι το αεροπλάνο, το αυτοκίνητο, ή τηλεόρασις, κλπ., που τους συνηθίζουν στην ακινησία και προκαλούν ατροφία των ποδιών.

Ο ίδιος επιστήμων υποστηρίζει μεταξύ άλλων ότι τα αεροπορικά ταξίδια, που κάνουν τον άνθρωπο να αλλάζει «κλίμα» από τη μια ώρα στην άλλη, προκαλούν σοβαράτα διαταραχές στον ανθρώπινο οργανισμό και τον προδιαθέτουν σε παντός είδους ασθένειες.

Περμανάντ στο σπίτι

Το θαυματουργό κουτί

Πριν από 25 χρόνια, ήταν σοβαρή κι' επικίνδυνη δουλειά η εκτέλεσις μιας περμανάντ. Απαιτούσε συχνά 8 ολόκληρες ώρες και κοστίζει πανάκριβα. Στο τέλος, η πελάτισσα — ή κι' ο κομμωτής — λιποθυμούσε απ' την κόπωση... αν δεν τσουρουφλιζόταν στο μεταξύ απ' το ηλεκτρικό ρεύμα!

Ευτυχώς, σήμερα έχουν λείψει αυτές οι δοκιμασίες. Η περμανάντ γίνεται απλά, γρήγορα και φτηνά. Συγχρόνως, ή 'Επιστήμη έχει προσφέρει στις γυναίκες μια νέα μέθοδο «ψυχής» περμανάντ, που ανησυχεί τους κομμωτές όσο κι' η τηλεόρασις ανησυχεί τους μεγαλοεπιχειρηματίες του κινηματογράφου... Κάθε γυναίκα μπορεί ν' αγοράσει ένα κουτί με όλα τ' απαιτούμενα, για να κάνει μόνη της την περμανάντ της, στο σπίτι της, χωρίς μηχανές και ηλεκτρικά σύρματα, προπάντων δε μ' ελαχίστη δαπάνη.

Χάρης στην καινούργια αυτή μέθοδο, που τη δέχθηκε μ' ενθουσιασμό ο γυναικόκοσμος, δυο 'Αμερικανοί απ' το Σικάγο, οι αδελφοί Νάισον και 'Ιρβινγκ Χάρρις, έγιναν μέσα σ' ελάχιστο καιρό πολυεκατομμυριοῦχοι. Είχαν αγοράσει προ 5 ετών μια μικρή επιχείρησι καλλυντικών, για 4.000 δολάρια, και την πούλησαν τελευταίως στην 'Εταιρεία Ζιλλέτ 16.000.000 δολάρια, διατηρώντας μάλιστα ανώτερες θέσεις σ' αυτή την επιχείρησι.

Οι δυο αδελφοί δεν είναι οι εφευρέτες της μεθόδου της «ψυχής» περμανάντ στο σπίτι, ούτε κι' οι μόνοι που πούλουν τέτοια προϊόντα. Σ' αυτούς οφείλεται όμως ή καταπληκτική κι' αστραπιαία διάδοσις της σ' όλο τον κόσμο.

Αφού πήραν το δίπλωμά τους απ' το Πανεπιστήμιο του Γέιλ, οι αδελφοί Χάρρις είχαν ζητήσει μια καλή δουλειά. Ο 'Ιρβινγκ ασχολήθηκε με τα μωτέρ, ενώ ο Νάισον, που είχε κλίσι στη χημεία, αγόρασε μια επιχείρησι καλλυντικών που χαροτάλευε, και κατάφερε να την κάνει να ορθοποδήσι. Για να μβή τα μυστικά του επαγγέλματος, εργάστηκε ένα χρόνο ως υπάλληλος στο τμήμα καλλυντικών ενός μεγάλου καταστήματος του Σικάγο.

Τον καιρό εκείνο, ή περμανάντ με ηλεκτρισμό άρχιζε να εκτοπίζεται απ' την ψυχή, που γίνεται με διάφορες διατάξεις κβαντολογικού άμμιονιού. Η απλότης της νέας μεθόδου έκανε έντυπωσι στο Νάισον Χάρρις και του έφερε την ιδέα να συγκεντρώσει όλα τ' απαιτούμενα σ' ένα κουτί, που θα τ' αγοράζαν φτηνά οι γυναίκες και θάκαναν μόνες τους την περμανάντ τους. «Επειτα από 2 χρόνια δοκιμών, παρουσιάζει επιτέλους αυτό το κουτί, που περιείχε: ένα μπουκαλάκι με το υγρό της περμανάντ, ένα άλλο υγρό εξουδετερωτικό για να σκληραιν ή τις τρίχες στην καινούργια τους θέσι, τα σχετικά μπιγκουντί και τα χαρτάκια για το τυλίγμα κάθε μπουκαλάκι.

Μ' αυτό, κάθε περμανάντ κοστίζει μόλις 1 δολλάριο. Φυσικά, οι γυναίκες έσπευδαν να τ' αγοράσουν. Άλλωστε ο Νάισον κι' ο αδελφός του (που συνεργάζονταν τώρα μαζί του) έκαναν έντατική και πρωτότυπη ρεκλάμα.

Βρήκαν π.χ. δίδυμες αδελφές με λεία μαλλιά. Η μια απ' αυτές έκανε περμανάντ στο κομμωτήριο κι' ή άλλη μόνη της. «Επειτα δημοσιεύονταν οι φωτογραφίες τους στις έφημερίδες, δίπλα - δίπλα, για να δούν όλοι ότι δεν παρουσίαζαν καμμία διαφορά.

«Εξη τέτοια ζευγάρια διδύμων ταξίδεψαν, για διαφημιστικούς σκοπούς, στην 'Αγγλία, τη Γαλλία και το Βέλγιο, κι' άλλα στο Μεξικό και την Κούβα.

Φυσικά, οι 'Αμερικανοί κομμωταί ανησύχησαν φοβερά απ' αυτό το συναγωνισμό, σε μια δουλειά που τη θεωρούσαν αποκλειστικό τους μονοπώλιο, και διαργάνωσαν συστηματικό πόλεμο. Διέδωσαν π.χ. αβάσιμες φήμες ότι, με τη νέα μέθοδο, παθαίνει διάφορες αρρώστιες το τριχότο δέρμα ή πέφτουν τα μαλλιά! Δημοσίευσαν μάλιστα κι' έντυπωσιακές φωτογραφίες... φαλακρών γυναικών!

Όταν είδαν πώς δεν κατάφεραν τίποτα έτσι, ζήτησαν τη βοήθεια του Νόμου. Έφτασαν μάλιστα να καταγγείλουν «επί παρανόμω» έξασκήσι του επαγγέλματος του κομμωτοῦ» άρκετες γυναίκες που είχαν βοηθήσει μια συγγενή ή φίλη τους να κάνει περμανάντ στο σπίτι!...

Άλλα ο κόσμος όλος γέλασε με τους κομμωτές, όταν τα δικαστήρια άθωωσαν τις κατηγορούμενες, τονίζοντας στίς αποφάσεις τους ότι, με την ίδια λογική, θα μπορούσαν οι κομμωταί να καταγγείλουν και τους άντρες που ζυρίζονται με μηχανή!... «Άλλα κι' οι έφημερίδες ασχολήθηκαν με την υπόθεσι και κοροϊδεύσαν τους κομμωτές. «Άλλοι μόνο — έγραφαν — αν άυριο τα σιδηροτμήρια ζήτησουν ν' απαγορευθή το ηλεκτρικό σίδερο στα σπίτια!...»

Στο μεταξύ, οι αδελφοί Χάρρις έκαναν χρυσές δουλειές.

Σήμερα, τα 65% των 'Αμερικανίδων κάνουν μόνες τους περμανάντ. Στην 'Αγγλία, οι αδελφοί Χάρρις έχουν πουλήσει περισσότερα από 1.000.000 απ' τα κουτιά τους.

Μόνο στη Ρωσία δεν έχει ακόμη εισχωρήσει ή νέα μέθοδος. Άλλα οι Χάρρις έλπίζουν ότι θα παραβιάσουν το Σιδηρόν Παραπέτασμα, κι' ότι κι' ή κυρία Μολότωφ ακόμη δεν θα πη «όχι» όταν της προτείνουν να το δοκιμάσι...

Η κυρία με τη γκρίζα γούνα

Βράδυαζε.

Οι καλεσμένοι της κ. Παυλίδη είχαν κατέβει στον κήπο κι' είχαν χωρίσει σε συντροφίες. Σε μια από αυτές βρισκόταν ένας γέρος στρατηγός, ένας βουλευτής κι' ένας έμπορος, γνωστος στην 'Αθήνα.

Μίλησαν για την πολιτική άρεκτη ώρα και τώρα σώπαιναν.

Ξαφνικά ο γέρος στρατηγός ρώτησε τον έμπορο:

— Κύριε Μάνθο, πολύ βυθισμένο σε ρεμβασμούς σε βλέπω. Τι συλλογίζεσαι;

Ο κύριος Μάνθος σήκωσε το κεφάλι του κι' απάντησε:

— Έχετε δικη. Συλλογίζομουν την κυρία με τη γκρίζα γούνα.

— Την κυρία με τη γκρίζα γούνα;... Κανένα ειδύλλιο, λοιπόν; Φυλάξου απ' τη γυναίκα σου, φίλε μου.

Ο κύριος Μάνθος γέλασε με την καρδιά του.

— Όχι, φίλε μου, κάνετε λάθος, απάντησε. Δεν πρόκειται για ειδύλλιο, διάβολε. Πρόκειται για μια κυρία που έρχεται συχνά στο κατάστημα μου και τώρα την έχασα. Η γυναίκα αυτή φορούσε πάντα μαύρα ρούχα. Και είχε τυλιγμένη γύρω από το λαιμό της μια ρενάρ γκριάρζαντε που της σκέπαζε το μισό πρόσωπο. Δεν άφινε να φαίνονται πασά τα μάτια της μόνο, δυο μεγάλα μάτια γεμάτα μελαγχολία...

«Δεν έρχόταν συχνά στο μαγαζί. Στις γιορτές όμως ήταν σίγουρο πώς θα τη βλέπαμε. Παλιότερα, έρχόταν μ' ένα πολυτελέστατο κουπέ. Άργότερα, το κουπέ το αντικατέστησε μια θαυμασία λιμουζίνα.

«Προχωρούσε με το άρχοντικό της βήμα, ως το βάθος του μαγαζιού όπου ήταν το γραφείο μου και με ρωτούσε:

— Ποιό είναι το πίο άκριβό παιχνίδι που έχετε φέτος;

— Για τί ηλικίας παιδί, γι' άγόρι ή κορίτσι θέλετε το παιχνίδι; ρωτούσα εγώ.

— Για αγοράκι έφτα χρόνων! μου απαντούσε.

«Και την απάντησι αυτή μου την έδινε κάθε χρόνο! 'Επί τριάντα χρόνια — ως πέρσι, δηλαδή — δεν έλειψε ούτε μια φορά ναρθή στις γιορτές στο μαγαζί!...

«Στα πρώτα χρόνια, βέβαια, δεν είχα προσέξει ότι ή ηλικία του παιδιού ή ταν κάθε χρόνο ή ίδια! Ύστερα όμως το συνήθισα πιά. Μόλις την έβλεπα να μπαίνει στο μαγαζί, έτρεχα να την περιποιηθώ.

«Σιγά σιγά, όμως, τί τα θέλετε, άρχισε να με τρώη ή περιέργεια. Ποιό να ήταν, άραγε, το ευτυχισμένο παιδί, που έπαιενο κάθε χρόνο ένα τόσο πλούσιο δώρο;

Στην άρχη, έλεγα, βέβαια: «Θά'ναι κανένας γιγιάς της ή, να πολύ.

κανένα εγγονί της...» Ύστερα όμως έκείνη ή ηλικία του παιδιού, κείνο το «έφτα χρόνων» που έμενε αμετάβλητο, με δαιμονίζε... Έβαλα έναν υπαλληλάκο μου να μάθη πού κάθεται ή κυρία με τη γκρίζα γούνα, και να ρωτήσει στη γειτονία αν είχε οικογένεια, παιδιά, τίποτα μικρά συγγενάκια... Ο υπαλληλάκος μου ανακάλυψε το σπίτι της. Έμενε είκοσιπέντε χρόνια εκεί... Από τους γείτονες έμαθε πώς ήταν χήρα, και πώς δεν είχε κανένα στον κόσμο... Έμενε μαζί με μια γριά υπηρέτρια της. Ήταν, βέβαια, πλούσια, μα ούτε έπισκεψις δεχόταν ούτε κι' ή ίδια έβγαине έξω... «Μυστήριο, έ; Μ' έτρωγε πιά ή περιέργεια.

«Ήρθε όμως κάθε χρόνο στο κατάστημα. Της έδειξα το «άκριβότερο» παιχνίδι του μαγαζιού — έναν θαυμάσιο ηλεκτρικό σιδηροδρόμο, με μπαταρίες, με ηλεκτρικά φαναράκια, με σηματοδότες... — το δοκίμασε να δη πώς λειτουργεί και το πλήρωσε άμέσως. Ο υπαλληλάκος του μαγαζιού το άμπαλάρισε, και το μετέφερε στη λιμουζίνα.

«Είχα προστάξει, στο μεταξύ, κ' είχα στείλει ένα μικρό να μου φέρη ένα ταξί. Μόλις ξεκίνησε λοιπόν, ή λιμουζίνα με την κυρία πατάτησα το μαγαζί και ώρμησα στο ταξί.

«Ακολούθησε αυτή τη λιμουζίνα! είπα στον σωφέρ. Κυττάει μ' ή χάσης...

«Τέλος πάντων, θα μάθαινα!... Τραβήξαμε προς το Σύνταγμα, πήραμε την όδον Φιλελλήνων... Δεν πήγαίνε, λοιπόν, στο σπίτι της ή κυρία με τη γκρίζα γούνα!... Προχωρήσαμε προς τη λεωφόρο Συγγρού... στρίψαμε άριστερά... και σε λίγο, το ταξί σταμάτησε εμπρός στο Α' Νεκροταφείο!

«Η κυρία είχε κατέβει από τη λιμουζίνα της και προχωρούσε στη δεινροστοχία του κοιμητηρίου. Την ακολουθούσα από απόσταση, προσέχοντας να μη με αντίληφθώ... Και νά!... Σταμάτησε μπρος σ' ένα μεγαλοπρεπή τάφο, που έμοιαζε σε σωστό σπιτάκι, άνοιξε την καγκελνία πόρτα του μ' ένα μικρό κλειδάκι, και μπήκε μέσα...

«Δεν τολμούσα να πλησιάσω... Ένοιάθα την καρδιά μου να χτυπά ή δυνατά. Έτυχε να περάση κεινη ή στιγμή ένας γέρος φύλακας από κοντά μου.

— Ποιανού είναι αυτός ο τάφος; ρώτησα.

«Ο γέρος φύλακας κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν είδατε; μου είπε. «Έτσι γίνεται κάθε χρόνο... από τότε που πέθανε το παιδί της... Κι' είναι τριάντα χρόνια από τότε!...»

— Ήταν... έφτα χρόνων όταν πέθανε το παιδί της; ρώτησα με φωνή που έτρεμε.

— Ναι... Αν ζούσε, δηλαδή, τώρα θα κόντευε τα σαράντα! Αυτή όμως το φαντάζεται πάντα μικρό, έφταχρονο άγόρι... Και κάθε χρόνο του φέρνει το παιχνίδι του, παίξει μ' αυτό σά νάταν ζωντανό, μιλάει μ' αυτό ψυχούλα του... Σπαράζεται ή καρδιά σου να την άκούσι...

«Α, νά την! φεύγει!

«Έσφυγε, πραγματικά, ή κυρία με τη γκρίζα γούνα. Δεν κρατούσε τώρα κανένα πακέτο. Κι' όπως προχωρούσε σκυφτή, συλλογισμένη, δεν με προσέξε...

«Όταν άπομακρύνθηκε άρκετά, πλησίασα στον τάφο... Κατέβηκα τα δυο τρία σκαλοπάτια, κι' έβριξα μια ματιά από τα κάγκελα της μικρής πόρτας. Αντίκρουσα, τότε, παιχνίδια... πολλά παιχνίδια... παιχνίδια κάθε λογής, κάθε έποχης... Και στη μέση, σπημένο έτοιμο να ξεκινήση, με τα φωτάκια του ακόμη αναμμένα, τον μικρό ηλεκτρικό σιδηροδρόμο...

Η καλή συμπεριφορά

Στο σπίτι, στο θέατρο, στο ρεστωράν

Όταν ένας άντρας δίνει το χέρι του σε μια κυρία, χωρίς να προλάβει να βγάλη το γάντι του, οφείλει να ζητήσει τυπικά συγγνώμη γι' αυτό. Η κυρία όμως, στην ίδια περίπτωση, δεν έχει την υποχρέωσι ούτε να βγάλη το γάντι της, ούτε και να δικαιολογηθή γι' αυτό.

Η γυναίκα έχει το δικαίωμα να διαλέξη αν θα προσφέρει το χέρι της ή όχι σ' έναν άντρα. Ό,τι απ' τα δυο κι' αν κάνει, δεν μπορεί να παρεξηγηθή. Αν τυχόν όμως ο άντρας της προσφέρει πρώτος το χέρι του, ή ευγένεια της επιβάλλει να δεχθή τη χειραψία.

Στο θέατρο, μια κυρία προηγείται απ' το συνοδό της, απ' τη στιγμή που αυτός θα δώσει τα εισιτήρια στον ταξιδέτη. Αν δεν υπάρχουν αριθμημένες θέσεις, ούτε ταξιδέτες, ή κυρία προχωρεί πρώτη άφ' ότου μπαίνουν στο θέατρο. Ο συνοδός της περιμένει να καθήση εκείνη στη θέσι της, κι' έπειτα κάθεται κι' αυτός κοντά της.

Οι ένοχλητικώτεροι άνθρωποι του κόσμου είναι α') εκείνοι που βάζουν δυνατά το ραδιόφωνο όταν έσεις θέλετε να κουβεντιάστε και β') εκείνοι που έννοούν να κουβεντιάσουν όταν έσεις άκούτε ένα ραδιοφωνικό πρόγραμμα που το περιμένετε από ολόκληρη βδομάδα.

Όταν σεβόρη άναψυκτικά στους έπισκέπτες της, ή καλή οικόδεσποινα πρέπει να προσφέρει και ποτά, όχι οινόπνευματώδη, για όσους δεν πίνουν άλκοόλ. Έξ άλλου, ένας έπισκέπτης έχει το δικαίωμα ν' άρνηθή ένα οινόπνευματώδες ποτό, πάντοτε όμως με ευγένεια.

Όταν μια κυρία συνοδεύεται από έναν άντρα σ' ένα ρεστωράν, δεν δίνει ποτέ ή ίδια παραγγελίες στο γκαρσόνι. Λέει στον καθολιέρο της τί θέλει να πάρη, κι' εκείνος μεταδιδάξει την παραγγελία στο γκαρσόνι.

Αν σάς τηλεφωνήσ κάποιος καί, μη άναγνωρίζοντας τη φωνή σας, ρωτήσει «Ποιός είναι;» ή «Τί είναι;» έσ' άλλου, ένας έπισκέπτης έχει το δικαίωμα ν' άρνηθή ένα οινόπνευματώδες ποτό, πάντοτε όμως με ευγένεια.

Τα μπιλιέτα που μεταχειρίζεται ένας κύριος για τις κοινωνικές σχέσεις του, τις έπισκέψεις, κλπ., δεν αναφέρουν τους τίτλους του, τα άξιώματα και τις ιδιότητες του. Όλ' αυτά μπορεί να υπάρχουν μόνο σ' ένα μπιλιέτο που χρησιμεύει για τις επαγγελματικές δουλειές του.

Δεν υπάρχουν κανόνες της συμπεριφοράς μεταξύ χωρισμένων συζύγων. Πάντα, όταν έχουν παιδιά, πρέπει να συνεργάζονται κι' οι δυο τους όσο χρειάζεται για την άνατροφή τους.

Στο γάμο της κόρης τους, το σωστό είναι να τη συνοδεύη στην έκκλησις ο πραγματικός πατέρας της. Αν ώστόσο εξακολουθή να υπάρχει πραγματική έχθρα κι' άπόλυτη άποξένωσις των δυο πρώην συζύγων, μπορεί να πάρη ο πατριός τη θέσι του πατέρα σ' αυτή την περίπτωση — προπάντων αν έχη βοηθήσει στην άνατροφή και τη μόρφωσι της κόρης.

Μια κυρία ή ένας κύριος που θέλει να κρατήση άπόσταση ευγένειας από έναν κύριο ή μια κυρία, ποτέ δεν χρησιμοποιεί το όνομα άλλα το έπίθετο κατά τη συνομιλία.

***

Κείνο διαζύγιο

Δυο κάτοικοι του Λέβινγκτον, ο Ουμπέρτ 'Ατολέυ και ο Τζαίμς Ντάρσον, άνέθεσαν στον ίδιο δικηγόρο ν' ασχοληθή με τα συμφέροντά τους. Θέλουν κι' οι δυο να χωρίσουν από την... κοινή τους σύζυγο κυρία Μπέλαχ 'Ατολέυ - Ντάρσον, που είχε παντρευτεί και τους δυο, με διαφορά μερικών μηνών τον ένα από τον άλλον. Μια τυχάια σύμπτωσης επέτρεψε στους δυο συζύγους να μάθουν πώς μοιράζονταν την ίδια γυναίκα! Άνεξάρτητα από το διαζύγιο, ή κυρία Μπέλαχ θα υποχρεωθή έπίσης να λογοδοτήση στη δικαιοσύνη ως διαμαρ.

Όταν ο καθηγητής Ντυσσόν πείσθηκε πως δεν υπήρχε άλλος τρόπος σωτηρίας για τη γυναίκα του από την εγχείρισή, κάλεσε το βοηθό του Ζάν Λεμουάρ.

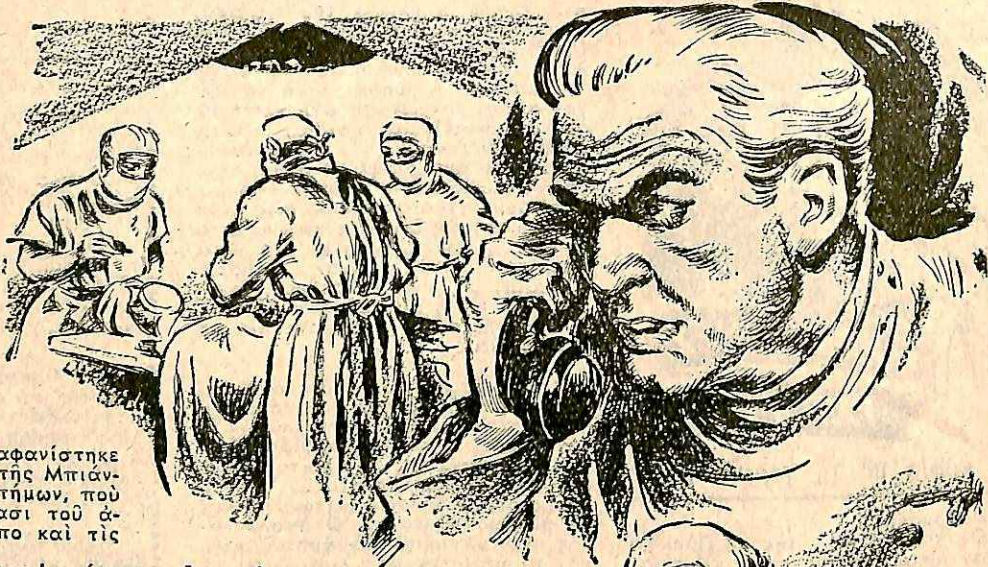
— «Η Μπιάνκα, του είπε, πρέπει να εγχειρισθώ το συντομώτερο. Μία εγχείριση σκληροειδίτιδος είναι, βέβαια, ένα παιγνίδι... Κι' ωστόσο, νομίζω πως δεν θα έχω ποτέ τη δύναμη και το θάρρος να κόψω τις σάρκες της με το νυστέρι... Την αγαπώ τόσο πολύ...

— Καταλαβαίνω...
— Θα σε παρακαλέσω, λοιπόν, να κόψεις εσύ αυτή την εγχείριση. Έχεις αντίρρηση;
— Καμιά.

— Σ' ευχαριστώ, φίλε μου. Και τώρα άκουσε τις οδηγίες μου...

Η συγκίνηση που φάνερνε το πρόσωπο του καθηγητού Ντυσσόν εξαφανίστηκε στη στιγμή. Δεν ήταν πια ο σύζυγος της Μπιάνκας που μιλούσε, αλλά ο ψυχρός επιστήμων, που περιέγραφε με ακρίβεια την κατάσταση του ασθενούς του και υποδείκνυε τον τρόπο και τις λεπτομέρειες της επεμβάσεως.

— Για ένα χειρουργό της δικής σου ικανότητας, είπε στο

Η εγχείρισή

Δραματικό διήγημα

τέλος στο Λεμουάρ, οι συστάσεις μου είναι περιττές... Τό ξέρω... «Αλλά η αγάπη μου για την Μπιάνκα με κάνει απίστευτα δειλό και νομίζω πως πρέπει να σε καθοδηγήσω σαν να ήσουν πρωτοετής φοιτητής... Συχώρεσέ με...

Η εγχείριση άρσθηκε για την άλλη μέρα.
Η Μπιάνκα έμοιαζε σαν να κοιμόταν, όπως την είχαν εαπλώσει μισόγυμνη πάνω στο μεγάλο κρεβάτι του χειρουργείου. Το χλωμό φως της είχε βυθίσει σε λήθαργο. Δύο τρεις βοηθοί που έστεκαν ολόγυρα παρακολουθούσαν πάνω στα ειδικά όργανα τις αναπνοές της, τους σφυμούς της, την πίεση του αίματος, τα πάντα. Κι' όπως ήξεραν πως επρόκειτο για τη γυναίκα του καθηγητού τους, ή προσοχή τους ήταν πιο μεγάλη από οποιαδήποτε άλλη περίπτωση.

Ο καθηγητής Ντυσσόν στεκόταν παράμερα. Δεν ήθελε να πλησιάσει πολύ κοντά, για να μην μεταδώσει τη συγκίνησή του και στους άλλους. «Ορβιός πλάι του, ο Ζάν Λεμουάρ άκουγε τις τελευταίες οδηγίες του.

— Από τη στιγμή που θα σκύψω πάνω της, του είπε ο Ντυσσόν, πρέπει να ξεκάσπες πως είναι η γυναίκα του καθηγητού σου και να ιδής τη Μπιάνκα σαν μία άρρωστη που έχει εμπιστευθεί στα χέρια σου τη ζωή της. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να κόψεις καλά τη δουλειά σου... «Ενας χειρουργός δεν πρέπει να έχει αισθήματα τη στιγμή που κρατάει το νυστέρι στα χέρια του...

Ο Ζάν Λεμουάρ προχώρησε προς το μέρος του χειρουργικού κρεβατιού. Έπειτα άπλωσε το χέρι του κι' έπιασε το νυστέρι...

Είχε σκύψει τώρα πάνω στη Μπιάνκα και φαινόταν σαν να προσπαθούσε να βρη ποιά ήταν το κατάλληλο μέρος για ν' άκουμπήσει το μαχαίρι του. Αλλά το χέρι του έτρεμε και τα δάκτυλά του έκαναν μερικές περιέργες συσπάσεις.

— Εμπρός, Ζάν, άκουσθηκε από το βάθος ή φωνή του καθηγητού Ντυσσόν.

Ο Ζάν Λεμουάρ ανατρίχιασε και, σηκώνοντας το χέρι του, έκαμε ν' άκουμπήσει το νυστέρι του πάνω στην ολόλευκη σάρκα της Μπιάνκας. Αλλά, τη στιγμή εκείνη, το τρεμούλιασμα του χεριού του έγινε τόσο δυνατό, που το νυστέρι του έφευγε και κύλησε κάτω μ' έναν ξηρό κρότο.

Αυτός ο κρότος έκαμε στο Ντυσσόν την εντύπωση χιλίων κεραυνών. Τού φαινόταν πως η καρδιά του ξεριζωνόταν από τη θέση της. «Αλλά αυτό κράτησε μόλις ένα λεπτό. Αμέσως έπειτα, ο διάσημος χειρουργός ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και προχώρησε με αποφασιστικό βήμα προς το μέρος του χειρουργικού τραπέζιού. Η συγκίνηση δεν του έσφιγγε πια την ψυχή όπως πριν.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.
— Η φωνή του είχε τον ξηρό κι' επιτακτικό τόνο του ανθρώπου που είναι συνηθισμένος να διατάζει.
— Δεν μπορώ, απάντησε με πνιγμένη φωνή ο Ζάν Λεμουάρ.

— Καλά. Τραβήξου.
— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο καθηγητής Ντυσσόν ήταν

έτοιμος, είχε φορέσει τα γάντια του από καουτσούκ κι' είχε πάρει το νυστέρι στα χέρια του.

— Κύριοι, αρχίζω, είπε με βαρεία κι' επίσημη φωνή, όπως συνηθίζει να λέει πάντα, για να κάμει τους βοηθούς του προσεχτικούς.

Το νυστέρι, σαν να πετούσε στα χέρια του.

Οι κινήσεις του Ντυσσόν ήταν ανάλαφρες, αλλά προσεγμένες και μελετημένες με ακρίβεια. Θα έλεγε πως ο άνθρωπος αυτός ήξερε από πριν τι έπρεπε να κάνει και πως είχε προβλέψει όλα τα απρόοπτα. Σ' αυτή την ταχύτητα και την ευχέρεια των κινήσεών του στηριζόταν, άλλωστε, η φήμη του ως μεγάλου χειρουργού.

— Έπειτα από είκοσι λεπτά, όλα είχαν τελειώσει. Ο καθηγητής Ντυσσόν έγραψε το τραύμα κι' έδωσε μερικές οδηγίες στους βοηθούς του για την επίδεσή του και τις άλλες απαραίτητες φροντίδες.

— Έπειτα γύρισε προς το μέρος του Λεμουάρ, που στεκόταν λίγο πιο πέρα σαν απολιθωμένος, ανίκανος ν' άρθρώσει λέξη.

— Πηγαίνουμε στο γραφείο μου, του είπε.
— Ο Ζάν Λεμουάρ τον άκολούθησε σαν αυτόματο, με μηχανικές κινήσεις.

Ο καθηγητής Ντυσσόν κλείδωσε την πόρτα πίσω του κι' έπειτα τον ρώτησε απότομα:

— Από πότε χρονολογούνται οι σχέσεις σου με τη Μπιάνκα;

— Ο βοηθός του έγινε κατακίτρινος.

— Από τότε; ξαναρώτησε ο Ντυσσόν.

— Από ένα χρόνο, απάντησε με πνιγμένη φωνή ο Λεμουάρ.

— Α! Το όμολוגείς, άθλιε;... Το τρεμούλιασμα των χεριών σου σε πρόδωσε!

— Έπειτα από λίγη ώρα, ο καθηγητής Ντυσσόν σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου και έφτιαξε τον αριθμό της αστυνομίας.

— Εδώ καθηγητής Ντυσσόν, είπε στον επιθεωρητή Μορβάν. Σκότωσα το βοηθό μου Ζάν Λεμουάρ... Τον έπνιξα με τα χέρια μου... Πού βρίσκεται το θύμα;... Εδώ, στο γραφείο μου... πλάι μου... Σας περιμένω.

— Έπειτα ξανακρέμασε το ακουστικό, άναψε ένα τσιγάρο και εαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα, περιμένοντας τους αστυνομικούς.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ φέρνουν στειρότητα

Ο ρόλος του πιτυοειδούς αδένος

Όσοι έχουν την επίδραση που μπορεί να έχει η ψυχική κατάσταση στις σωματικές λειτουργίες, δεν αμφισβητούν ότι είναι δυνατόν να προκαλέσουν οι συγκινήσεις στειρότητα σ' ένα άνθρωπο. Είναι γνωστόν ότι, με τις διάφορες συγκινήσεις, μπορεί ν' ανεβεί ή πέσει το αίματος, να χτυπήσει γρηγορώτερα ή καρδία, ν' αυξηθούν ή ν' ελαττωθούν οι συσπάσεις του στομάχου, να κοκκινίσει το πρόσωπο... Μία συνεχής ανησυχία ή δυστυχία ή έχθρα μας κάνει να νοιώθουμε άρρωστο τον εαυτό μας.

— Αν λοιπόν το στομάχι, η καρδιά κι' οι πνευμονικές επηρεάζονται απ' τη νευροψυχική μας κατάσταση, γιατί ν' μην παραδεχθούμε ότι συμβαίνει το ίδιο και για τα όργανα αναπαραγωγής; Αλλωστε, κανένα άλλο μέρος του σώματος δεν είναι τόσο πολύ συνδεδεμένο με τον ψυχικό μας κόσμο — τόν έρωτα, την οικογένεια, τις θρησκευτικές και κοινωνικές προκαταλήψεις, τις ιδέες που έχουμε απορροφήσει απ' τα παιδικά μας χρόνια, συνειδητά ή όχι. Είναι πολύ φυσικό λοιπόν να επηρεάζονται τα αναπαραγωγικά όργανα από τους δυνατούς παρόντες, έφθον ένας περαστικός θυμός ή στενοχώρια μας φέρνει ταχυπαλμία ή κακοστομαχία.

Σε μία χαρακτηριστική περίπτωση, ένα άντρου δεν κατάρθηκε επί 5 χρόνια ν' αποκτήσει παιδί. Τέλος, υιοθέτησαν ένα μαρό. Η γυναίκα εγκατέλειψε τη δουλειά της — εργαζόταν ως τότε σε μία εταιρία — για ν' αφοσιωθεί στην ανατροφή του. Έπειτα από λίγο καιρό λοιπόν, απέκτησε επιτέλους κι' ένα δικό της παιδί, που το ποθούσε από τόσα χρόνια.

Πώς εξηγείται αυτό το περίεργο γεγονός; Οι γονείς της γυναίκας αυτής έλπιζαν ν' αποκτήσουν αγόρι. Όταν λοιπόν ο Θεός τους έδωσε κορίτσι, βρήκαν παρηγοριά στην απογοήτευσή τους ανατρέφοντάς το σαν αγόρι. Όσο μεγάλωνε, το συνήθιζαν να ντύνεται μάλλον αγόριστικά, ν' ασχολείται με τον αθλητισμό, ν' αποκτήει ανδρική νοοτροπία κι' ανεξαρτησία, να επιδιώξει την επαγγελματική σταδιοδρομία κι' όχι το γάμο. Αργότερα, η κοπέλλα αυτή αγάπησε ένα νέο και τον παντρεύτηκε.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γιατρός Γυναικολόγος — Μαιευτήρ.
Δέχεται 9 — 12 και 4 — 6 ως και επί συνεντεύξει. Χαρίλαος Τρικούπη 113.
Τηλ. 63-885.

Αλλά διατήρησε τη δουλειά της. Μόνο όταν την εγκατέλειψε για ν' αφοσιωθεί στο θετό παιδί της, ένοιωσε για πρώτη φορά τον εαυτό της πρ α γ α τ ι κ ά γ υ ν α ι κ ά. Κι' η ψυχική αυτή μεταβολή της συνετέλεσε στο να μείνει έγκυος.

— Ίσως ν' απορήσουν γι' αυτό εκείνοι που θεωρούν τη σύλληψη σαν μία απλή και μηχανική ένωση των αρσενικών με τα θηλυκά γεννητικά κύτταρα. Στην πραγματικότητα όμως, η ένωση αυτή είναι το τελευταίο βήμα μίας ολόκληρης και πολύπλοκης διαδικασίας, στην οποία λαμβάνουν μέρος όχι μόνο τα όργανα αναπαραγωγής, αλλά και διάφορα νεύρα και αδένες, καθώς κι' ένα τμήμα του έγκεφάλου.

— Όπως έχουμε κι' άλλοτε γράψει, κάθε γυναίκα έχει, απ' ότου γεννηθεί, 30 — 40 χιλιάδες μικροσκοπικά ώρια, κρυμμένα μέσα σε ισάριθμα μικροσκοπικά σακκουλάκια, στις ωθήκες της. Μία φορά κάθε μήνα, σπάει ένα απ' τα σακκουλάκια αυτά, και το ώριον ελευθερώνεται κι' αρχίζει να κατεβαίνει σιγά-σιγά προς τη μήτρα. Αυτή είναι η λειτουργία της «ωτοκίας».

Τό ταξείδι τού ωαρίου διαρκεί επί ημέρες. Απ' όλο αυτό το διάστημα όμως, μόνο επί λίγες ώρες μπορεί να γονιμοποιηθεί το ώριον από τ' αρσενικά κύτταρα. Αν δεν συμβεί αυτό, το ώριον αποβάλλεται τελικά απ' τη μήτρα, με τη λειτουργία των έμμηνων. Μ' άλλα λόγια, η ωτοκία καταλήγει είτε στη σύλληψη, είτε στην έμμηνο ρύση.

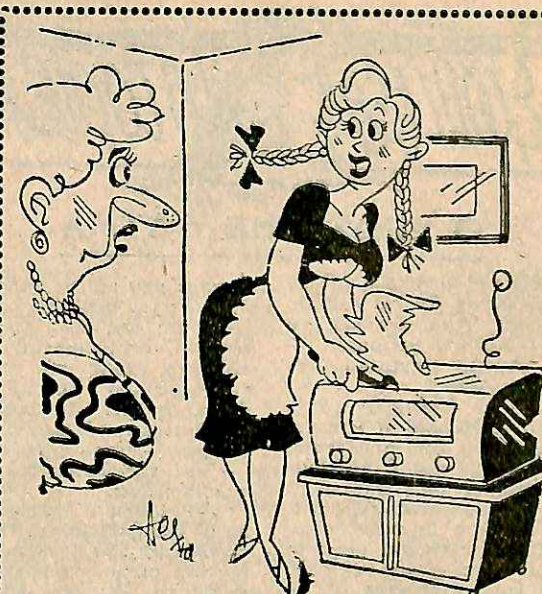
Κάθε γυναίκα λοιπόν ξέρει ότι η κανονική λειτουργία των έμμηνων μπορεί να διαταραχθεί από δυνατή συγκίνηση ή ανησυχία. Συχνά π. χ. εμφανίζονται έμμηνα την ημέρα των γάμων, χωρίς να ναι ο καιρός τους.

Απ' το άλλο μέρος, κι' η ωτοκία δεν είναι κάτι το αυτόματο. Έλέγχεται απ' το «πιτυοειδές» αδέν, που βρίσκεται στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Σε ώρισμένη μέρα του μηνός, αρχίζει να εκκρίνει απ' αυτό τον αδέν μια ουσία μέσα στο αίμα, φτάνει στις ωθήκες και προκαλεί τη διάρρηξή ενός μικρού σάκκου που περιέχει ένα ώριον. Υπάρχουν λοιπόν στοιχεία που δείχνουν ότι ο έγκεφαλος είναι εκείνος που φέρνει την έκκριση της ουσίας του πιτυοειδούς αδένος. Κατ'ερώσαν μάλιστα οι έμπιστοι να προκαλέσουν ωτοκία σε κουνέλια σ' ανώμαλα χρονικά διαστήματα, ερεθίζοντας απλώς με ηλεκτρικό ρεύμα ένα ώρισμένο σημείο του έγκεφάλου.

Απ' όσα λοιπόν είπαμε πιο πάνω, βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο έγκεφαλος επηρεάζει την ωτοκία και την έμμηνο ρύση. Δεν είναι λογικό επομένως να πιστεύουμε ότι οι διάφορες συγκινήσεις, που έχουν την έδρα τους στον έγκεφαλο, έχουν στενή σχέση με τη γονιμότητα ή τη στειρότητα;

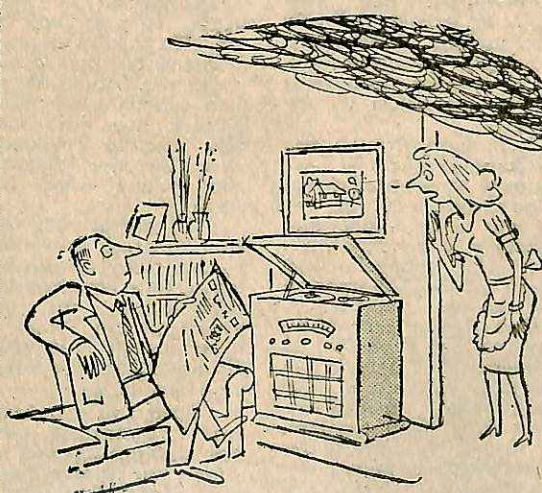
Κάτι ανάλογο μπορεί να συμβαίνει και στον άντρα, γιατί και σ' αυτόν η παραγωγή των γεννητικών κυττάρων έλέγχεται απ' τον πιτυοειδή αδέν, κι' επομένως απ' τον έγκεφαλο.

Εοαρμόζοντας τα νέα αυτά επιστημονικά συμπεράσματα, οι γιατροί μπορεί να βρουν τον τρόπο θεραπείας πολλών περιπτώσεων στειρότητας. Όταν δηλαδή δεν υπάρχει κανένας σωματικός λόγος που να εμποδίζει τη σύλληψη, η λύσις του προβλήματος συνίσταται ίσως στην ανακούφιση και στη διόρθωση της ψυχικής αιτίας που δεν φέρνει τους δύο συζύγους ν' αποκτήσουν τον πολυπόθητο καρπό της αγάπης τους. Σ' αυτό θα συντελέσουν κυρίως οι ίδιοι, δίνοντας στο γιατρό κάθε πληροφορία που μπορεί να τον καθοδηγήσει, χωρίς να του κρύψουν απολύτως τίποτε.

— Μά έσείς κυρία δεν μου είπατε ν' ανοίξω το ραδιόφωνο;...

(Του 'Αρχέλαου)

ΕΚΑΨΕ ΤΟ ΦΑ-Ι-Ι!

— Τί βόλεγε, Κλέαρχε, αν τρώγαμε σήμερα έσώ;

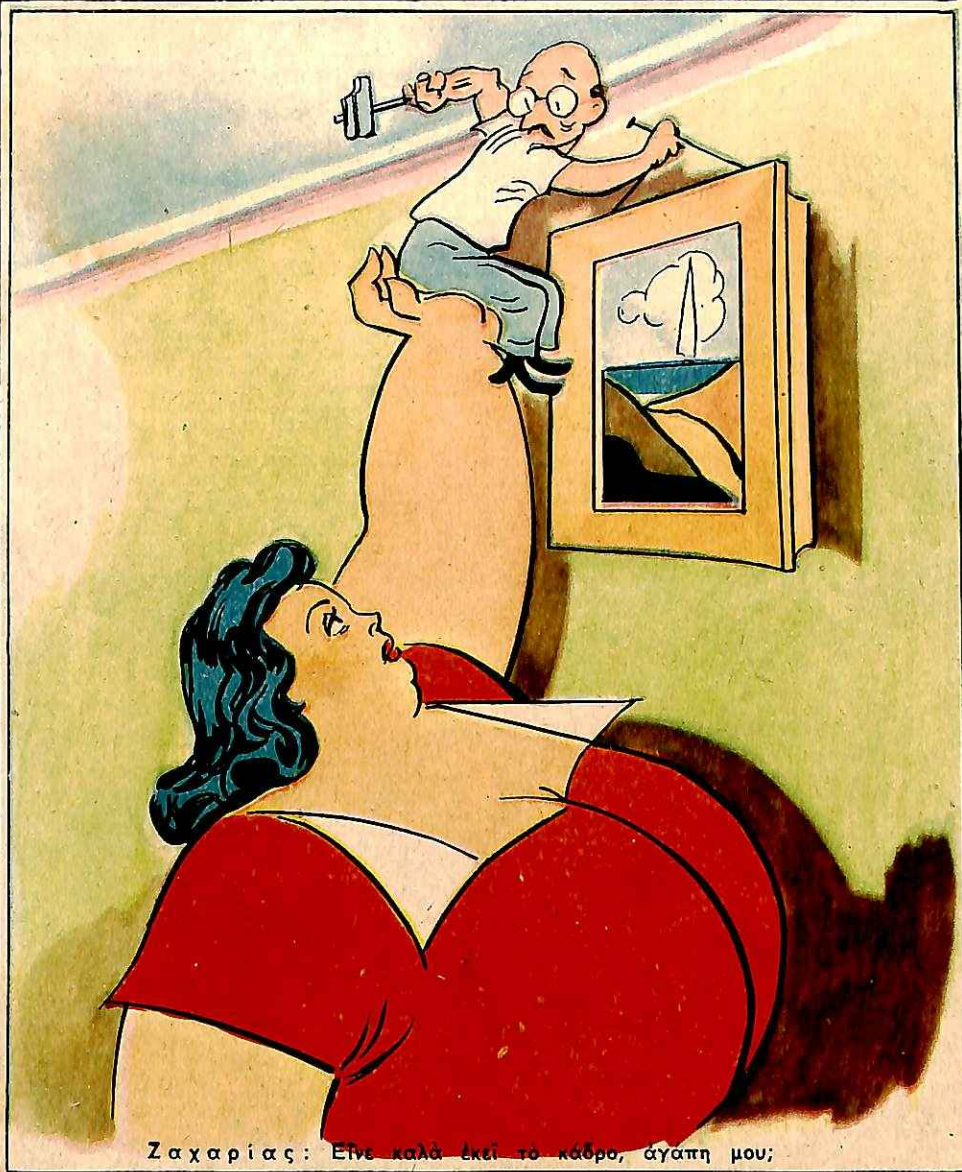

— Σ' έπιασα!... Κάνεις τον τυφλό, μά ξέρεις να κυττάζεις τις όμορφες γυναίκες! — Ο σκύλος μου είναι τυφλός, κυρία, και όχι εγώ!

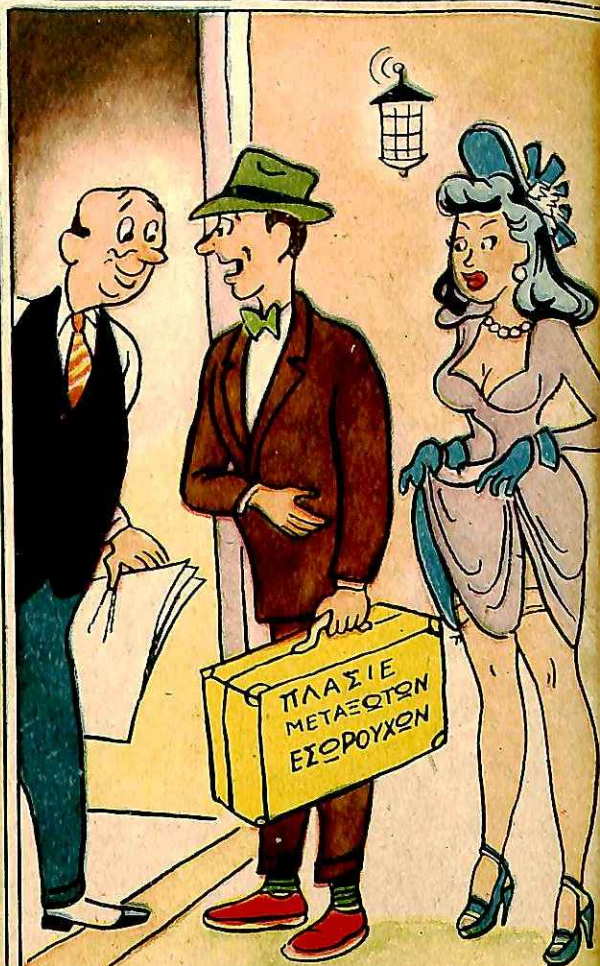

Ζαχαρίας: Είπε καλά εκεί το κάδρο, αγάπη μου;

ΠΛΑΣΙΕ ΕΙΣΠΡΟΥΧΩΝ

— Δεν πιστεύω να έχετε αντίρρηση να ρίξετε μία ματιά στα έκλεκτα προϊόντα μας...

ΜΟΝΟ ΜΕ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ

— Δέχομαι να βγώ έξω μαζί σας, αλλά υπό έναν όρο!...

— 'Ο άντρας μου είναι φανατικός φυσιολάτρης. Θαυμάζει ώρες ολόκληρες τις ντομάτες που ωριμάζουν.